

Trò Chơi Tình Yêu

Contents

Trò Chơi Tình Yêu	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	11
8. Chương 9	13
9. Chương 10	14
10. Chương 11	16
11. Chương 12	17
12. Chương 13	19
13. Chương 14	20
14. Chương 15	21
15. Chương 16	23
16. Chương 17	24
17. Chương 18	26
18. Chương 19	27
19. Chương 20	29
20. Chương 21	29
21. Chương 22	31
22. Chương 23	32
23. Chương 24	33
24. Chương 25	34
25. Chương 26	35
26. Chương 27	36
27. Chương 28	37
28. Chương 29	39
29. Chương 30	40
30. Chương 31	41
31. Chương 32	41
32. Chương 33	43
33. Chương 34	44
34. Chương 35	45
35. Chương 36	46
36. Chương 37	48
37. Chương 38	49
38. Chương 39	51
39. Chương 41	52
40. Chương 42	53
41. Chương 43	54

42. Chương 44	56
43. Chương 45	58
44. Chương 46	58
45. Chương 47	60
46. Chương 48	62
47. Chương 49	63
48. Chương 50	65
49. Chương 51	66
50. Chương 52	68
51. Chương 53	69
52. Chương 54	71
53. Chương 55	72
54. Chương 56	73
55. Chương 57	75
56. Chương 58	76
57. Chương 59	77
58. Chương 60	79
59. Chương 61	80
60. Chương 62	82
61. Chương 63	83
62. Chương 64	84
63. Chương 65	85
64. Chương 66	87
65. Chương 67	88
66. Chương 68	89
67. Chương 69	90
68. Chương 70	91
69. Chương 71	92
70. Chương 72	93
71. Chương 73	94
72. Chương 74	95
73. Chương 75	96
74. Chương 76	97
75. Chương 77	98
76. Chương 78	99
77. Chương 79	100
78. Chương 80	101
79. Chương 81	102
80. Chương 82	103
81. Chương 1	105
82. Chương 2	106
83. Chương 3	107
84. Chương 4	108
85. Chương 5	109
86. Chương 6	110
87. Chương 7	112
88. Chương 8	112
89. Chương 9	113
90. Chương 10	115
91. Chương 11	115
92. Chương 12	116
93. Chương 13	117
94. Chương 14	118
95. Chương 15	119

96. Chương 16	120
97. Chương 17	121
98. Chương 18	122
99. Chương 19	124
100. Chương 20	125
101. Chương 21	126
102. Chương 22	127
103. Chương 23	127
104. Chương 24	128
105. Chương 25	129
106. Chương 26	130
107. Chương 27	131
108. Chương 28	132
109. Chương 29	133
110. Chương 30	134

Trò Chơi Tình Yêu

Giới thiệu

Tình yêu là 1 thứ khó hiểu, người ta đã tốn rất nhiều thời gian mà vẫn không thể nào lý giải được sự kỳ c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-choi-tinh-yeu>

1. Chương 1

Ch. 1

“Cuộc sống còn nhiều điều lưu luyến, anh hãy coi như vì em mà cố gắng sống tốt đi anh nhé.” Joseph cầm bó hoa hồng trắng đứng trước mộ người yêu mà hồi tưởng lại câu nói cuối cùng của cô trước khi cô đi về 1 thế giới khác, 1 nơi rất xa mà anh không bao giờ tìm thấy được cô nữa. Joseph cuối xuống đặt bó hoa lên mộ người yêu anh thì thầm

“Kimie àh, thời gian trôi qua thật mau, em ra đi đã được 1 năm rồi. Hôm nay là ngày giỗ của em, anh có mua hoa tới tặng cho em đây, lúc trước em vẫn thường nói là anh không bao giờ tặng hoa cho em, nghĩ lại anh thật hối hận lắm. Nếu như thời gian có thể quay ngược trở lại thì nhất định mỗi ngày anh sẽ tặng cho em 1 bó hoa. Anh vẫn làm theo lời căn dặn của em, vẫn cố gắng sống thật tốt, tuy nhiên khoảng trống cô đơn trong lòng anh thì mỗi ngày một tăng lên. Cuộc đời này có lẽ sẽ mãi mãi như vậy đó em àh.” Joseph liếc nhìn kim đồng hồ trên tay chỉ đúng 8 giờ tối. “Thôi anh phải về nhà, vì mẹ đang đợi hôm khác sẽ đến nói chuyện với em nhiều hơn nữa nhé.”

Joseph bước vào nhà thấy ông Trịnh nét mặt buồn hiu đang ngồi suy nghĩ, anh bước tới:

“Ba àh, có chuyện gì mà ba có vẻ lo lắng vậy?”

Ông Trịnh thở dài “Bệnh tình của mẹ con vẫn không thuyên giảm, đã đi biết bao nhiêu là bác sĩ mà vẫn dậm chân tại chỗ.”

Joseph đặt tay lên vai ông, an ủi “Ngày mai con sẽ tiếp tục đi tìm những bác sĩ giỏi nhất ĐL ba đừng lo lắng quá sẽ hại tới sức khỏe đó.”

Nét mặt ông Trịnh như được tươi hơn 1 chút, ông lên tiếng “Thật ra ba đã có mời 1 ông thầy phong thủy tới coi ẹ con, ông ấy nói chỉ cần trong nhà có hi sự thì có thể sẽ trị được căn bệnh của mẹ con mà không cần thuốc thang đó.”

Joseph ngạc nhiên “Hi sự?”

“Phải đó, Joseph àh, con cũng không còn nhỏ nữa cũng nên nghĩ tới chuyện lập gia đình đi. Kimie đã qua đời 1 năm rồi, trong thời gian đó con cứ lao đầu vào công việc, thấy con như vậy ba mẹ lo lắng lắm. Bây giờ cũng tới lúc tìm 1 hướng đi khác cho bản thân mình.” Thấy Joseph vẫn im lặng suy nghĩ nên ông nói thêm “Ba đã kiếm ra được 1 người con gái thích hợp với con rồi, cô ấy đã được hứa hôn với con từ trước nhưng thấy con với Kimie yêu nhau ba không đành lòng nói ra.”

“Hứa hôn? Tại sao con không biết về chuyện này vậy?”

“Bởi vì ba mẹ không muốn nói mà thôi, nhưng bây giờ mẹ con bị bệnh nặng cho nên mới đem chuyện này ra nói với con, hơn nữa mẹ của con rất thích cô gái đó, bà ấy đã gặp cô ta mấy lần và thấy cô ấy là 1 cô gái tốt, rất xứng đôi với con đó. Con coi như vì ba mẹ mà hãy đồng ý chuyện hôn nhân này nhé.”

Joseph không nói gì lẳng lặng đi về phòng. Anh leo lên giường, vắt tay lên trán suy nghĩ, trong lòng của anh vẫn còn nhớ Kimie nhiều lắm, tuy nhiên anh không thể phản đối cuộc hôn nhân mà ba mẹ anh đã sắp đặt trước. Nhưng anh chỉ sợ không công bằng cho cô gái kia mà thôi, bởi vì anh không hề yêu cô ta chỉ sợ mai này làm khổ cho cả đôi bên. Mỗi khi suy nghĩ Joseph đã quên lúc nào không hay, trong giấc mơ anh thấy lại những khoảng thời gian hạnh phúc của anh cùng với Kimie, bất giác anh buột miệng nói “Xin lỗi em.”

Sáng nay, Ariel dậy thật sớm để chuẩn bị cho buổi dạy học đầu tiên ở trường mẫu giáo. Vì là ngày đầu đến lớp cho nên cô muốn mình phải thật gọn gàng để có thể ra mắt các em học sinh tí hon của cô. Sau khi thay đồ trang điểm sơ sài, Ariel đi ra ngoài ăn vội vàng miếng sandwich rồi vội vã bước lên xe lái tới trường học. 5 phút sau cô đã có mặt ở trường rồi, đây là 1 ngôi trường nhỏ nằm gần nhà cô, không hiểu tại sao lần đầu tiên đến đây cô đã có 1 cảm giác rất thân thiết cho nên mới quyết định xin về đây dạy học. 1 giáo viên mới ra trường như cô thì không dễ gì xin được việc nhanh như vậy, cho nên cô cũng không đặt nhiều hi vọng là mình sẽ được dạy ở đây tuy nghĩ thế nhưng cô vẫn nộp đơn xin việc không ngờ lại được chấp thuận và thế là cô trở thành 1 giáo viên nhà trẻ.

Cô bước vào lớp thì thấy học sinh đã đứng xếp hàng trước lớp rồi, cô vội vã đi tới mở cửa phòng để các em vào.

“Kỳ lạ, tại sao tới giờ này mà 2 giáo viên kia vẫn chưa thấy tới là thế nào?”

Vừa lẩm bẩm xong thì Ariel nghe thấy tiếng bước chân hối hả từ đằng xa, giọng 1 cô gái vang lên

“Thôi chết, trễ giờ rồi.”

Cô gái đó chạy tới bên cạnh Ariel, nở 1 nụ cười thật tươi đưa tay ra bắt tay Ariel.

“Xin chào, tôi là Kyo. Có phải là giáo viên cùng dạy ở đây với tôi không?”

Ariel chưa kịp trả lời thì lại nghe 1 tiếng nói vang lên

“May quá tới vừa kịp lúc.”

Ariel và Kyo cùng quay đầu lại nhìn, người con gái kia đầu tóc bù xù chưa kịp chải, chắc là do vội vã quá nên vừa đi cô vừa lấy cây lược trong giỏ ra vừa chải lại mái tóc của mình.

Kyo mỉm cười thân thiện nhìn cô gái đó “Tôi cũng vừa mới tới thôi, không cần gấp cứ từ từ đi.”

“Xin lỗi, vì tôi bị kẹt xe. Àh quên giới thiệu tôi tên Joe.”

“Còn tôi là Kyo.” 2 cô gái đang làm wen với nhau thì Ariel lên tiếng cắt ngang

“Tôi giờ vào lớp rồi, 2 chị hãy khoan trò chuyện đã.”

Thấy gương mặt nghiêm nghị của Ariel. Joe liền hỏi nhỏ với Kyo “Nè, bộ sáng sớm chị chọc giận cô ấy hay sao mà nhìn cô ta không được vui vậy?”

“Liên quan gì tới tôi, chúng tôi chỉ mới gặp nhau thôi. Mau vào lớp đi, còn phải điểm danh nữa đó.”

Ariel giở danh sách ra gọi tên từng người 1, còn Joe và Kyo thì ngồi bên cạnh quan sát cả lớp. Đột nhiên Kyo phát hiện thấy 1 em học sinh đang lấy đồ của người ngồi bên cạnh, và 2 đứa bắt đầu có chiến tranh với nhau. Kyo liền đi xuống đứng bên cạnh lên tiếng hỏi

“Em tên là gì?”

Thằng bé nghịch ngợm nhìn Kyo đáp “Em tên Jeff.”

“Jeff àh, mau trả đồ cho bạn đi, lấy đồ người khác như vậy không tốt đâu.” Kyo nhẹ nhàng nói.

Nhưng thằng bé chẳng những không nghe mà còn cầm cây viết chì mà nó vừa lấy được đứng lên thách thức.

“Em không trả.” Vừa dứt lời nó liền bỏ chạy, thấy thế Kyo liền rượt theo thằng bé, vừa chạy cô vừa la

“Đứng lại, không được chạy.”

Thế là 1 cuộc rượt đuổi giữa cô giáo và học sinh diễn ra trong lớp học. Jeff vẫn tiếp tục chạy còn Kyo thì vẫn tiếp tục rượt. Ariel và Joe không biết làm gì cho nên chỉ đứng nhìn nhau mà thôi, Ariel lên tiếng khuyên can “Đủ rồi, mau dừng lại đi.”

Nhưng Kyo không nghe, cô quyết tâm phải bắt cho được thằng bé mới thôi. Sau 5 phút rượt đuổi chung quanh phòng cuối cùng Kyo cũng tóm được Jeff. Cô thở hồng hộc

“Cái thằng nhỏ này không biết ăn cái gì mà chạy nhanh như vậy, làm mình rượt theo muốn đứt hơi luôn.”

Kyo lấy lại cây viết trên tay Jeff và trả lại cho chủ nhân của nó, sau đó cô quay sang Jeff “Không được lấy đồ của bạn có biết chưa. Còn nữa lần sau đừng chạy chung quanh trong phòng, cô rượt theo em không kịp đâu.”

Joe bước tới bên cạnh mỉm cười “Thật là phục chị quá, có tinh thần trách nhiệm ghê.”

Trong khi đó Ariel không nói gì vẫn giữ thái độ lạnh lùng như lúc sáng, cô tiếp tục làm tròn trách nhiệm của mình. Cứ ngỡ sóng gió trong lớp học vậy là đã kết thúc có ngờ đâu, vào giờ ăn trưa thì lại xảy ra chuyện khác.

“Jeff àh, sao em lại không ăn vậy? Em nhìn đi các bạn học xung quanh đều ăn uống rất ngon mà, không lẽ em không thích ăn cereal hay sao?”

Joe đang tìm cách dỗ ngọt Jeff nhưng thằng bé cứ lắc đầu không chịu phục tùng, hết cách Joe đành đổi từ dỗ ngọt sang hăm dọa

“Nè, nếu em không ăn thì cô sẽ không cho em tham gia các trò chơi chung với mọi người đâu.”

2. Chương 2

Jeff ngẫm nghĩ 1 lúc rồi lên tiếng “Nếu như cô bắt được em thì em sẽ nghe lời cô.”

Không cần nói thì chúng ta cũng biết là 1 trận rượt đuổi trong lớp học lại xảy ra nhưng lần này là giữa cô giáo Joe và đứa học sinh phá phách Jeff. Joe nhất quyết không chịu thua cho thằng bé cho nên đã dùng hết sức lực để đuổi cho kịp Jeff. Cả lớp học đang yên tĩnh bỗng nhiên ồn ào náo nhiệt hẳn lên, trong lớp chia ra 2 phe, 1 bên thì ủng hộ cô giáo Joe còn bên kia thì ủng hộ cho Jeff.

“Cô giáo àh! Cố lên, em ủng hộ cho cô.”

“Jeff àh, không được dễ thua cô giáo đó nghen.”

Nghe tiếng hò hét thì Joe càng hăng say hơn nữa, dù gì cô cũng là cô giáo không thể nào để thua cho 1 học sinh chỉ mới 5t được. Sau 1 hồi rượt đuổi mệt nhọc Joe cũng bắt được mục tiêu của mình. Cả lớp hò hét reo vang. Joe vừa lau mồ hôi vừa mỉm cười đắc ý

“Hừ, dù gì cô cũng từng đoạt giải quán quân môn chạy bộ mà, muốn đấu với cô hả, còn lâu đó.”

Đúng lúc đó thì 1 tiếng nói vang lên “Ồ đây coi bộ nóng quá nhỉ?”

Joe, Kyo, và Ariel cùng quay đầu lại nhìn thì nhận ra người vừa lên tiếng đó chính là

“Hiệu trưởng!” 3 cô đồng thanh kêu lớn.

“3 người hãy lên văn phòng của tôi ngay.” Rồi ông hầm hầm bỏ đi, 3 cô gái lú lú đi theo ông.

“Các người làm gì đây hả? Quay tới cái lớp học ra nông nổi như thế này?” Ông đập tay xuống bàn 1 cách giận dữ.

Kyo lên tiếng “Không phải đâu, hiệu trưởng àh chỉ là tại các học sinh quá phá phách mà thôi.”

“Đây là ngày đầu tiên các cô dạy học mà đã làm mọi chuyện rối tung lên như vậy, có biết lỗi của mình chưa?”

Joe lên tiếng cãi lại “Là đám học sinh đó gây chuyện trước thôi. Chúng tôi không có lỗi gì cả.”

“Còn dám cãi? Cô năm nay bao nhiêu tuổi mà lại đi so sánh với mấy đứa bé như vậy, các cô mỗi người về viết 1 trang kiểm điểm cho tôi, ngày mai nộp.”

Ariel và Kyo gật đầu rồi bước ra khỏi văn phòng còn lại Joe ở đó cô tức giận nói.

“Ba àh, rõ ràng là cái đám nhóc đó phá phách mà sao lại đi trách tội con chứ?”

Ông Trần nhìn cô con gái “Con đó, hãy tu tâm dưỡng tính lại đừng nghịch ngợm như vậy nữa, nên nhớ con đã làm cô giáo rồi chứ không phải như lúc trước nữa đâu. Hai người họ thì viết 1 trang kiểm điểm còn con thì phải viết 10 trang.”

“Hả? Tại sao vậy? Ba àh, ba không bằng chút nào?” Joe phụng phịu.

“Bởi vì con là con của ba cho nên hình phạt phải nặng hơn người khác.”

Joe nhăn nhó “Trên đời làm gì có lý lẽ này chứ.”

3. Chương 3

Ch.2

Kyo thấy Ariel có vẻ lạnh lùng và hơi nghiêm nghị cho nên vừa ra khỏi phòng hiệu trưởng thì cô lân la tới làm quen với Ariel.

“Thiệt là xui xẻo, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm mà đã như vậy rồi. Àh phải, vẫn chưa biết được tên của cô là gì?” Kyo nhìn Ariel mỉm cười.

Vẫn với gương mặt nghiêm nghị, Ariel trả lời “Nếu không phải 2 người gây ra chuyện um sùm như vậy thì tôi đâu cần phải có mặt ở trên phòng của hiệu trưởng chứ. Làm ơn hãy tự phản tỉnh lại đi, đừng có liên lụy tới người khác.” Dứt lời Ariel quay lưng bỏ đi. Đúng lúc đó thì Joe bước ra thấy Kyo nét mặt hầm hầm nhìn theo bóng lưng của Ariel nên lên tiếng.

“Chuyện gì mà nhìn chị có vẻ bức bối quá vậy?” Rồi Joe hất đầu về hướng đi của Ariel “Có phải cô ta đã **ng chạm gì tới chị hay không?”

Kyo được dịp trút cả cơn giận “Người gì mà khó khăn quá đi. Chỉ hỏi cô ta tên gì thôi mà đã nói cho tôi 1 tràng rồi, người ta hỏi tên thì không nói lại đi nói cái gì bâng quơ ở đâu không?”

Joe nheo mắt nhìn Kyo “Muốn biết cũng dễ thôi, cứ giao cho tôi đi. Bảo đảm sáng mai chị sẽ biết được những tin tức về cô giáo viên khó tính đó.”

Kyo nhìn sang Joe như ngầm nói là không hiểu được ý của Joe, trong khi đó thì Joe mỉm cười tinh quái bước đi về.

Kyo chậm chậm bước ra khỏi cổng trường, trải qua 1 ngày mệt nhọc với cái đám học sinh nghịch ngợm cho nên bây giờ cô muốn về nhà thật nhanh để có thể ngâm mình trong bồn nước tắm ấm áp với nhiều ánh đèn cây xung quanh. Như vậy có thể giúp cô giải tỏa những căng thẳng mà cô đã chịu trong suốt 1 ngày. Đột nhiên cô nghe thấy 1 tiếng nói lạnh lạnh vang lên.

“Chào cô giáo!”

Kyo quay đầu lại thì bất gặp người vừa nói đó chính là Jeff, cậu học sinh đã làm rối loạn cái ngày đầu tiên đi làm của cô. Đi bên cạnh Jeff là 1 anh chàng đẹp trai, cao ráo. Kyo tiến tới gần Jeff lên tiếng

“Thì ra là em hả? Cô còn tưởng là ai nữa.” Đột nhiên cô cảm thấy dường như có ai đó đang nhìn trộm mình, nên quay sang nhìn người đàn ông đi bên cạnh Jeff bằng ánh mắt dò xét.

“Kyo! Không nhận ra tôi à?”

“Anh là....”

Người đàn ông kia chợt tắt hẳn nụ cười, nghiêm giọng nói “Mới có mười mấy năm không gặp mà em đã quên anh rồi sao?”

Kyo ra vẻ đăm chiêu cố lục lọi trong trí nhớ tìm xem người đang đứng trước mặt mình là ai. Suy nghĩ 1 hồi vẫn không có kết quả, cô chịu thua không nhớ ra là đã từng gặp ở đâu.

Thấy vậy anh ta nhắc khéo “Còn nhớ lúc chúng ta 10 tuổi vẫn còn đi chơi chung với nhau không, nhà của anh lúc nào cũng trồng đầy hoa cúc vàng, loại hoa mà em thích nhất đó, ngày nào em cũng sang nhà anh ngắm hoa mà mới đây đã quên anh rồi à?”

Kyo chợt sực nhớ ra, cô la lớn “Anh là.. Bi có phải không?”

“Trí nhớ của em thật tệ quá, chúng ta là bạn từ nhỏ mà lại quên anh.” Bi tỏ ý trách móc.

Kyo cười xòa “Không phải là em quên chỉ là chưa nhớ kịp mà thôi. Anh là người bạn thân lúc nhỏ của em mà, chỉ tiếc tối năm 10t em phải theo gia đình dọn qua ĐL, từ đó đã mất liên lạc với anh.”

“Sau khi em đi được 1 năm thì gia đình anh cũng dọn đi qua ĐL, có lẽ vì vậy mà đã mất liên lạc với nhau. Nhưng trong lòng của anh không bao giờ quên được cô bé hàng xóm yêu hoa cúc vàng đâu.”

Trong lòng 2 người đều đang ôn lại kỷ niệm thời thơ ấu, Bi rất sung sướng vì rốt cuộc ước mơ tìm lại được cô bạn Kyo nay đã trở thành sự thật không phải là mơ nữa. Trong lòng 2 người đều đang ôn lại kỷ niệm thời thơ ấu, Bi rất sung sướng vì rốt cuộc ước mơ tìm lại được cô bạn Kyo nay đã trở thành sự thật không phải là mơ nữa. Còn Kyo thì rất vui vẻ vì sau bao nhiêu năm xa cách, Bi vẫn không quên cô, vẫn nhớ được là cô rất thích hoa cúc vàng.

“Chú à, cháu đói rồi, cháu muốn về nhà.”

Bi sực nhớ đến đứa cháu của mình, bây giờ mãi lo trò chuyện mà đã bỏ quên thằng bé. Bi cúi xuống cười thật tươi. “Được rồi, bây giờ chú sẽ dẫn cháu đi ăn món mà cháu thích nhất.”

Kyo nhìn sang thằng bé rồi ngược lên nhìn Bi “Thì ra Jeff là cháu của anh hèn gì mà tính tình giống y chang anh. Sáng nay nó đã quay em tới chóng mặt luôn đó.”

Bi nhìn Kyo cười lớn “Cháu của anh mà nên có gene di truyền không nhiều thì ít chứ em.” Rồi anh cúi xuống nói nhỏ với Jeff “Từ nay không được ăn hiếp cô giáo nữa có biết chưa, nếu như không chú sẽ đánh đòn đó.”

Ariel về tới nhà thì thấy ba má của cô đang ngồi ở phòng khách, cô bước vào vừa định đi về phòng thì bị gọi lại.

“Ariel, con ở lại đây 1 chút, ba má có chuyện muốn nói với con.”

Nghe vậy nên cô bước tới ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện với ông bà Lâm. Má cô lên tiếng

“Con cũng đã không còn nhỏ nữa, đã tới lúc phải lập gia đình.”

Ariel ngạc nhiên không hiểu bữa nay tại sao ba má cô lại đột ngột nhắc tới chuyện này.

“Đã có người tới xin cưới con, và ba má cũng đã chấp thuận rồi.”

Không kìm nổi sự ngạc nhiên, Ariel lên tiếng tranh đấu “Hôn nhân của con tại sao ba má lại quyết định vội vã như vậy.”

4. Chương 4

Võng Lâm biết thế nào Ariel cũng có phản ứng này, cho nên ông từ tốn trả lời “Không vội vã đâu. Con và người đó đã có hôn ước từ trước rồi. Bây giờ gia đình bên đó nghĩ muốn tổ chức đám cưới cho 2 đứa.”

“Hứa hôn? Tại sao chuyện quan trọng như vậy mà con lại không biết?”

“Chuyện này dài dòng lắm. Mười mấy năm trước lúc đó gia đình chúng ta và họ Trịnh là bạn thân với nhau. Nhưng sau đó ba làm ăn thất bại, không có tiền để xoay sở, chính trong cái lúc cấp bách này thì ông Trịnh đã đưa cho ba mượn 1 số tiền khá lớn để trả dứt nợ, xây dựng lại sự nghiệp nên bây giờ mới có đủ khả năng lo cho con ăn học tới nơi tới chốn. Lúc đó ông ta có 1 cậu con trai, trùng hợp là gia đình mình chỉ có con là con gái duy nhất thế nên gia đình 2 bên đã hứa hôn cho 2 đứa. Đã bao nhiêu năm trôi qua, ba cứ tưởng ông ấy đã quên lời hứa ngày xưa, nhưng không ngờ sáng nay ông bà Trịnh đã tới nhà xin cưới con cho con trai của họ. Con đã có gặp bà Trịnh mấy năm trước rồi đó nhưng chắc là con không nhớ.”

Ariel thở dài “Nhưng con chưa quen biết với anh ta làm sao có thể kết hôn được?”

“Tình cảm có thể từ từ bồi đắp, bây giờ chưa yêu không có nghĩa là mai này cũng sẽ không yêu. Hơn nữa, bà Trịnh đang bị bệnh nặng, nhờ đám cưới lần này để xung hỷ mong là bà ta sẽ được khỏi bệnh.” Ông Lâm ngừng nói nhìn sang bà Lâm, hiểu ý nên bà tấp lời chồng.

“Con coi như là giúp ba má mà đồng ý cuộc hôn nhân này nha. Ông bà Trịnh là ân nhân của mình không lẽ thấy người ta như vậy chúng ta không giúp hay sao?”

Ariel bực bội lên tiếng trả lời “Nhưng còn biết bao nhiêu cô gái khác, tại sao lại không chọn mà lại chọn trúng con chứ?”

Ông Lâm bật cười “Ba má đã đem tuổi của con đi so với anh chàng đó rồi, chứng minh 2 đứa là 1 cặp xứng đôi, tuổi của cả 2 rất hợp với nhau, mai này nhất định sẽ là 1 cặp đôi hạnh phúc nhất. Và bà Trịnh có thể nhờ vậy mà được hồi phục sức khỏe.”

Ariel vốn là 1 đứa con hiếu thảo, lúc nào cô cũng nghe theo lời ba má cả, bây giờ ông bà đã lớn tuổi không thể chọc giận họ được, vả lại lấy chồng chỉ là chuyện sớm muộn, bây giờ cô không yêu ai vậy thì tại sao không chiều theo ý ba má cô để đi lấy chồng chứ, mặc dù cô chưa từng gặp người đó nhưng biết đâu tình trạng cũng không đến nỗi tệ như cô tưởng thì sao.

Nghĩ vậy nên Ariel quay sang trả lời với ông bà Lâm “Con sẽ theo lời của ba má để kết hôn.”

Bà Lâm vui mừng “Vậy thì tốt quá, hôn lễ sẽ được tổ chức 3 ngày sau.”

Ariel mở to mắt ngạc nhiên “Sao gấp quá vậy?”

“Bởi vì bà Trịnh bệnh rất nặng, sợ không kịp để dự đám cưới cho nên phải tổ chức hôn lễ càng sớm càng tốt để xung hỷ.” Ông Lâm dịu dàng nhìn Ariel.

“Thôi được, khi nào đám cưới đối với con không quan trọng. Bây giờ con muốn ra ngoài mua chút đồ, lát tối sẽ về.”

Ariel lái xe dạo vòng vòng trong thành phố. Cô đậu xe ở 1 bãi đậu trước cửa 1 tiệm bánh kem. Cô bước xuống xe đứng ngắm nhìn thành phố vào ban đêm thật là đẹp, trên đường những đôi tình nhân đi sát bên nhau như để tận hưởng cái tình yêu tuyệt vời đang lên ngôi của họ. Cô bước vào trong tiệm bánh kem, đứng ngắm nhìn những chiếc bánh đầy đủ hình thù và màu sắc khiến cô nhớ tới chuyện xưa. Lúc trước cô là 1 cô gái lạc quan yêu đời chứ không giống như bây giờ vừa nghiêm nghị, vừa khó tính lại thêm nét lạnh lùng, mọi

người đầu nghĩ là cô khó típ cận vì cô không có bạn bè cũng không có người yêu gì cả, đi đâu cũng chỉ đi 1 mình mà thôi.

Thật ra cô đã từng yêu, và cũng từng bị đau khổ vì tình yêu. Nhưng vì người bạn trai đầu tiên của Ariel đã cùng với người bạn mà cô tin tưởng nhất cả 2 cùng phản bội cô. Đáng lẽ là Ariel không chịu bỏ cuộc trong chuyện tình tay 3 này nhưng khi nghe cô bạn đáng thương kia thú nhận là đã lỡ mang giọt máu của tên sở Khanh đó thì cô đành phải chấp nhận rút lui để 2 người kia đến với nhau. Thời gian đầu cô khóc rất nhiều đau khổ rất nhiều nhưng thời gian đã giúp cô hàn mọi vết thương lòng. Cho tới bây giờ cô đã lãng quên được chuyện xưa nhưng con người của cô cũng đã thay đổi theo. Cô trở nên lạnh lùng đối với tất cả mọi người, những người con trai theo đuổi thì cô từ chối thẳng thừng không bao giờ cho họ 1 cơ hội nào cả. Trong thâm tâm cô luôn lo sợ là 1 lần yêu có nghĩa là 1 lần vấp ngã, đối với cô té ngã 1 lần đã đủ rồi, cô không muốn phải bị đau khổ thêm lần thứ 2. Cho nên cô đã sống khép kín trong 1 vỏ bọc lạnh lùng, nghiêm nghị. Cô trở nên bằng giá lúc nào không hay, bởi vì bắt đầu từ cái ngày cô làm lại cuộc đời thì cô giống như 1 con búp bê không có tình yêu. Cô không cười, mà cũng không khóc bởi vì nước mắt trong tim cô đã cạn, lệ đã khô, trái tim đã không còn cảm giác được sự vui buồn của cuộc sống nữa thì làm sao cô có thể khóc được đây.

Đang miên man suy nghĩ tới quá khứ đột nhiên cô nghe tiếng 1 người đàn ông

“Ariel?” Cô quay đầu lại thì nhìn thấy 1 thanh niên cỡ trạc tuổi cô đang đứng nhìn cô chăm chăm.

“Đúng là Ariel rồi. Không nhận ra tôi sao, tôi chính là Matt học chung cấp 2 với cô đây.”

Ariel đứng suy nghĩ 1 lúc rồi nhận ra Matt “Phải rồi, tôi nhớ ra anh rồi. Anh là Matt đây mà.”

“Lâu quá không gặp, bây giờ cô đang làm gì?”

Ariel nhún vai “Tôi đã thực hiện được mộng tưởng trở thành cô giáo của mình rồi.”

Matt mỉm cười “Vậy thì hay quá, mà cô làm cô giáo cấp 2 hay cấp 3 vậy?”

Ariel lắc đầu “Tôi chỉ dạy mẫu giáo mà thôi. Coi bộ anh đánh giá tôi cao quá, nhưng xin lỗi đã làm cho anh thất vọng.”

Matt cười lớn “Cho dù cô có làm nghề gì đi nữa tôi cũng sẽ luôn ủng hộ cô mà.”

Liếc nhìn đồng hồ treo trong tiệm Ariel nói với Matt “Đã tối rồi, tôi phải về nhà không thì ba má tôi lại lo lắng.”

Cô vừa dợm bước bỏ đi thì Matt gọi giật lại “Ariel! Khi nào có chuyện gì buồn cứ gọi kiếm tôi.” Và anh lấy danh thiếp trong túi ra trao cho cô. Ariel cầm lấy rồi gật đầu chào anh ra về.

Gặp lại Ariel làm cho Matt cảm thấy vui lắm. Bởi vì từ lúc học cấp 2 anh đã yêu thầm cô. Nhưng lúc đó vì quá nhút nhát cho nên không dám nói ra. Sau bao nhiêu năm xa cách trong lòng của anh lúc nào cũng nhớ tới hình ảnh cô nữ sinh vui vẻ yêu đời ngày nào. Nhưng sao hôm nay Ariel như trở thành 1 người khác hẳn, trong ánh mắt của cô thoáng chút u buồn, nụ cười trên môi cũng không còn mà thay vào đó là 1 gương mặt lạnh lùng, nghiêm nghị. Anh đã nhất quyết nếu có ngày nào đó gặp lại được cô anh sẽ thổ lộ cho cô biết tình cảm của mình. “Anh nhất định sẽ làm cho nụ cười trên môi em nở rộ như lúc trước bằng tình yêu chân thật của anh.”

5. Chương 5

Ch.3

Kyo đang ngồi trong phòng ăn dành cho giáo viên thì Joe đột ngột xuất hiện, cô ngồi xuống bên cạnh Kyo trên tay cầm theo 1 ly cà phê sữa. Kyo ngạc nhiên khi nhìn thấy Joe hôm nay lại tới sớm như vậy

“Mặt trời mọc hướng tây à, mà sao chị tới trường sớm vậy?”

“Đã kiểm tra được tin tức mà chị muốn biết, có hứng thú để nghe không?” Joe nhìn Kyo cười bí ẩn.

Kyo ngạc nhiên mở to mắt “Là tin gì vậy?”

“Đã quên rồi sao, hôm bữa cô phải là chị tò mò muốn biết về cái người hợp tác lạnh lùng của chúng ta hay sao?”

Kyo sực nhớ ra và la lớn đánh vào vai Joe “Phải ha, chị có tin gì không kể cho nghe coi.”

Joe khoanh tay lại ngẩng đầu ngược nhìn lên trần nhà ra chiều suy nghĩ 1 chút rồi lên tiếng. “Cô gái đó tên là Ariel năm nay 24t, là 1 người nổi tiếng lạnh lùng nhưng rất nghiêm túc trong công việc, cô ta đã làm cô giáo ở 1 trường khác gần đây chỉ mới xin đổi về trường này mà thôi. Nghe nói cô không có người yêu cũng không có bạn bè gì cả, lúc nào cũng chỉ đi có 1 mình mà thôi. Hết.”

Kyo nhìn sang Joe “Chỉ có bấy nhiêu thôi à?”

“Như vậy là đã khá rồi, bởi vì cô ta là 1 cô giáo tốt không có vết dơ gì cho cả nên trong hồ sơ không có ghi gì nhiều chỉ nhận xét tốt mà thôi.”

“Vậy là khổ rồi, từ nay thế nào cũng có 1 người đi theo quản lý 2 chúng ta, như vậy thì không thể lười biếng được rồi.”

Joe và Kyo cùng nhau thở dài bởi vì tính tình của Ariel hoàn toàn không thích hợp với 2 cô gì cả. Không biết mai này cả 3 có thể hợp tác với nhau được không.

Đột nhiên 2 cô nghe có tiếng bước chân nhẹ nhàng từ phía đằng sau đi tới. Người đó không ai xa lạ mà chính là Ariel, trên tay cô cầm 2 tấm thiệp màu đỏ từ từ tiến về phía Joe với Kyo. Cô chìa tấm thiệp ra rồi từ tốn nói

“Hôm đó 2 chị nhớ tới sớm nha.”

Kyo vô cùng ngạc nhiên khi thấy Ariel có cử chỉ như vậy “Chị...thành hôn hả?”

Joe xen vào cắt ngang “Sao lại lấy chồng sớm như vậy, chị còn trẻ mà cuộc đời còn dài đừng vội ràng buộc mình vào hôn nhân mai này sẽ hối hận đó.”

Ariel cười nhẹ “Mỗi người có 1 hoàn cảnh riêng, dù sao chúng ta cũng là đồng nghiệp dạy chung 1 lớp mong là tới bữa đó 2 chị sẽ tới dự.”

Dứt lời Ariel quay lưng bước ra khỏi phòng ăn, tới lúc này Joe và Kyo mới có dịp tâm sự típ với nhau.

“Lần đầu tiên mới nhìn thấy 1 cô dâu ử nữ trước khi về nhà chồng đó.” Kyo cầm tấm thiệp mở ra coi tên của chú rể “Joseph Trịnh? Chắc là không được bảnh trai cho nên Ariel mới buồn như vậy đó.”

Joe gật đầu tán thành “Tuy là nói tình yêu là quan trọng ở tâm hồn nhưng mà bề ngoài cũng quan trọng không kém đó, mai này tôi nhất định phải chọn 1 người thật là bảnh trai để làm chồng.”

Thấm thoắt mà đã tới ngày thành hôn của Joseph rồi, sáng nay anh dậy sớm theo lời căn dặn của ông bà Trịnh để sửa soạn chuẩn bị làm chú rể. Anh đã thay đồ xong xuôi hết rồi, anh tự ngắm mình trong gương và mỉm cười tự mãn

“Không ngờ mình mặc đồ chú rể cũng bảnh trai lắm chứ.” Đưa tay lên vuốt lại mái tóc 1 chút, anh nhìn lại căn phòng của mình

“Bắt đầu từ bây giờ đã chấm dứt cuộc sống độc thân rồi. ” Mấy ngày qua, Joseph tối nào cũng ra ngoài đi tới các quán bar với mấy người bạn thân của anh. Joseph không tha thiết gì với cuộc hôn nhân này cho nên anh chẳng quan tâm tới chuyện gì cả bỏ mặc cho ba má anh muốn làm gì thì làm, ngay cả áo vest chú rể cũng là do em gái của anh đi ra tiệm lấy đem về. Anh không có dịp gặp mặt cô dâu bởi vì những ngày hẹn đi chụp hình cưới anh đều bận rộn đi làm không thể có mặt được. Đối với anh có chụp hình hay không đều không quan trọng anh chỉ muốn đám cưới cho xong để có thể xung hỷ giúp mẹ anh lành bệnh mà thôi. Chợt có tiếng gõ cửa phòng, Joseph la lớn “Vào đi, cửa không khóa.”

Mở cửa bước vào chính là cô em gái của Joseph tên Lisa năm nay vừa tròn 20t,

“Anh 2, bố anh định đám cưới với cô gái đó thật sao?”

Joseph quay sang nhìn Lisa cố gắng che dấu tâm sự trong lòng của mình “Phải, tới bây giờ đại cuộc đã định anh không thể thay đổi được.”

Lisa bực dọc trả lời lại “Sao anh lại có thể quên đi Kimie 1 cách nhanh chóng như vậy, tội nghiệp cho cô ấy đã hết lòng yêu thương anh.”

Dứt lời Lisa vùng vằng đi ra khỏi phòng, Joseph nhìn theo bóng Lisa đi khuất, anh thầm nghĩ “Có nhiều chuyện em không hiểu được đâu, anh sẽ không bao giờ quên được Kimie, cô ấy luôn sống mãi trong trái tim của anh.”

5 giờ chiều hôm đó khách khứa đã có mặt đầy đủ tại 1 nhà hàng sang trọng trong thành phố. Ariel trong bộ áo cưới màu hồng thật xinh đẹp đặc biệt. Cô đang bận rộn tiếp khách, phần đông đều là bạn bè của Joseph hay là bà con họ hàng bên nhà anh chứ còn gia đình cô thì không có ai với lại cô cũng không có bạn bè gì nhiều ngoại trừ 2 người dạy chung lớp là Kyo và Joe.

“Chà hôm nay chị thật là xinh đẹp khác với ngày thường làm 2 chúng tôi nhận không ra cứ tưởng là cô hoa hậu nào đang đứng.” Hôm nay Kyo mặc 1 cái dress có hoa văn đi đôi với kiểu tóc được chải cẩn thận ở phía sau tôn lên nét đẹp dịu dàng của cô.

Ariel nhìn thấy Kyo thì khẽ nhếch môi cười và trả lời “Cảm ơn chị đã tới dự, tôi còn tưởng...”

“Tưởng là chúng tôi sẽ không tới chứ gì?” Joe từ đằng xa bước tới nở nụ cười thật tươi trên môi. “Tôi cứ nghĩ mình là người tới sớm nhất nhưng không ngờ Kyo đã có mặt ở đây rồi. 1 dịp quan trọng như vậy làm sao chúng tôi có thể không đi chứ.”

Đang trò chuyện thì có 1 giọng nam xen vào khiến cả 3 quay đầu lại nhìn

“Ariel, hôm nay em đẹp lắm!”

Người vừa lên tiếng đó không ai khác mà chính là Matt trong bộ đồ vest màu đen vừa lịch lãm vừa bảnh trai. Ariel thấy Matt thì vội bước tới

“Không ngờ anh lại dành thời gian quý báu của mình tới đây dự tiệc, làm em cảm thấy vui lắm.”

Matt đáp lại bằng giọng buồn buồn “Dù bận cách mấy anh cũng phải tới đây để xem người nào mà may mắn như vậy có cái hạnh phúc cưới em làm vợ.”

Mãi mê nói chuyện, Matt đâu hay biết rằng cách anh khoảng 2 mét có người đang đứng nhìn anh 1 cách say sưa, chăm chú từng cử động của anh.

“Làm gì mà nhìn người ta dữ vậy, tui đã canh đồng hồ thấy chị không chớp mắt trong vòng 2 phút đó, không mệt àh?” Kyo vừa nói vừa khều nhẹ Joe.

Sực tỉnh khỏi cơn mê, Joe lấp liếm “Đâu có đâu chỉ tại tôi nhìn thấy có cái gì hơi lạ ở đằng trước mà thôi.”

Kyo trề môi “Lo nhìn anh đẹp trai thì nói đại đi còn giả bộ nữa.”

Đột nhiên có người từ đằng sau đi tới bịt mắt Kyo lại, cô hoảng hốt la lớn “Ai đó?”

Bị bật cười thành tiếng “Làm gì mà la lớn dữ vậy?”

6. Chương 6

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

7. Chương 7

Ch.4

Ariel và Joseph tới tận khuya mới về đến nhà vì 2 người phải lo tiền tất cả bà con bạn bè ra về. Ariel lo không hành lí lên lầu, cô còn đang phân vân không biết phải đi đâu thì Joseph nhìn cô bằng gương mặt lạnh như tiền, anh nói:

“Đi thẳng lên cầu thang rồi quẹo trái.”

Ariel hiểu ý Joseph muốn chỉ chỗ căn phòng cho cô nên ngoan ngoãn không hành lí lên. Nói là hành lí chứ thật ra chỉ có 1 chiếc vali mà thôi. Cô không đem nhiều đồ đạc qua tới đây vì trong lòng cô đã có toan tính trước là cô sẽ ở lại nhà họ Trịnh chăm sóc ẹ của Joseph tới khi nào bà ấy lành bệnh thì sẽ tính tới chuyện ly dị. Cô nghĩ chắc là cũng không còn bao lâu nữa đâu vì lúc này cô nhìn thấy bà Trịnh sắc mặt hồng hào như vậy có nghĩa là bà ấy đã khỏe được đôi chút rồi, đồng nghĩa với việc thời gian cô rời khỏi đây cũng rất gần.

Tiếng Joseph vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô:

“Cô có thể để đồ đạc xuống nửa căn phòng bên trái là của tôi, còn nửa căn bên phải là của cô, có thể để bất cứ thứ gì mà cô thích miễn là đừng lấn sang chỗ của tôi thì được rồi.”

Ariel gật đầu “Tôi biết rồi.” Cô lặng lẽ quan sát xung quanh căn phòng rồi e dè hỏi lại “VẬY.. tối nay.. tối nay... chúng ta....”

Như hiểu được ý của cô, Joseph hất đầu về cái giường nhỏ được đặt ở góc trái căn phòng.

“Tôi sẽ ngủ ở đó, còn cô cứ ngủ ở trên cái giường này.”

Ariel lắc đầu lia lịa “Không được đâu, cái giường lớn này là của anh, để tôi ngủ trên cái giường nhỏ kia là được rồi.”

Vẫn với gương mặt lạnh lùng Joseph bước tới gần Ariel “Cứ làm theo lời của tôi thì được rồi, không thì cô lại nói là tôi không nhường nhịn con gái. Còn nữa, những đồ vật gì ở trong phòng này của tôi cô cũng đừng **ng tới nhé, nhớ cho kỹ đó, nếu như không tôi sẽ không khách sáo đâu.”

Ariel nhìn theo bóng lưng của Joseph khe khẽ thở dài “Biết rồi, tôi cũng không phải là người bất lịch sự như vậy.” Đột nhiên cô nghe có tiếng người xì xào ở trước cửa phòng, linh cảm có chuyện không hay nên cô tiến về phía Joseph nói nhỏ vào tai anh, rồi 2 người nhẹ nhàng bước tới gần cánh cửa thì nhận ra giọng nói đó không phải của ai khác mà chính là của ông Trịnh.

“Bà à, thôi đi về phòng đi không lẽ bà tính đứng ở đây canh cho tới sáng à?”

Bà Trịnh vội nói “Suyt... tôi muốn biết 2 đứa tụi nó có được hạnh phúc hay không?”

“Không phải lúc này bà nói là chóng mặt hay sao, vậy thì hãy mau về phòng nghỉ ngơi đi, đứng đây không tốt đâu.”

Đúng lúc đó thì cửa phòng bật mở

“Ba, má.. sao 2 người lại có nhã hứng đứng trước phòng của con mà nói chuyện vậy?”

2 ông bà hoảng hồn vội lấp liếm “Àh, đâu có chỉ là chúng tôi tình cờ đi ngang mà thôi.” Rồi bà Trịnh nhìn sang Ariel tươi cười

“Con dâu àh, ngủ ngon.”

Ariel gật đầu khẽ mỉm cười “Bác...” Ariel vội sửa miệng lại “Mẹ chồng ngủ ngon.”

Đợi cho tới khi 2 ông bà thật sự đi về phòng của mình thì Joseph mới đóng cửa lại nói với Ariel

“Cũng may là cô phát hiện sớm nếu như không đêm nay chúng ta bị họ theo dõi mà cũng không biết đó.”

Ariel thở phào nhẹ nhõm “Mai này chắc là còn những chuyện kỳ lạ hơn nữa.”

“Nghe nói hôm nay hiệu trưởng có mời thiết kế sư tới để vẽ kiểu mẫu cho trường này nè vì ông muốn sửa sang lại ới hơn đó.” Kyo nói với Joe trong lúc Joe đang sửa soạn lại lịch trình xem coi hôm nay có trò chơi gì mới dành cho đám học trò nhỏ của cô hay không.

“Chuyện đó tôi có nghe nói, vì trường này cũng đã cũ rồi cho nên hiệu trưởng muốn xây mới lại.”

Đúng lúc đó thì Ariel từ bên ngoài bước vào

“Chào buổi sáng.”

Joe và Kyo đồng thanh đáp lại “Chào. Coi bộ hôm nay chị tới trễ hơn 2 chúng tôi đó.”

Kyo bước tới gần nói nhỏ vào tai Ariel “Sao hả? Đêm tân hôn có hạnh phúc hay không?”

Ariel không hiểu ý của Kyo muốn hỏi gì, cô chỉ trả lời qua loa “Đêm wa tôi về nhà khuya lắm, vừa về tới thì đã ngủ như chết, có hạnh phúc hay không tôi làm sao biết được chỉ biết là bây giờ tôi rất buồn ngủ.”

Joe phá lên cười “Hahaha, Kyo àh, coi bộ cô hỏi không đúng người rồi.”

Đột nhiên có tiếng các giáo viên khác vang vọng ngoài hành lang lớp học

“Nghe nói cái người thiết kế nhà đó đẹp trai lắm, chúng ta xuống dưới coi đi.”

Thế là không bỏ lỡ cơ hội, Joe vội vàng kéo tay Kyo “2 đứa mình cũng đi đi. Để coi anh ta đẹp trai tới cỡ nào.” Cô quay sang Ariel “Chị đã thành hôn rồi, chắc là không để mắt tới anh chàng nào khác đâu. Thôi thì hãy để dành lại cho 2 đứa độc thân này đi.” Dứt lời Joe kéo Kyo chạy như bay ra khỏi cửa phòng học. Kyo la lên ới ới

“Nè, nè.. tôi đã có bạn trai rồi chị đừng có khiến tôi làm chuyện có lỗi với anh ấy chứ.”

Xuống tới sân trường thì thấy ở đó đã bị 1 đám đông giáo viên bao vây rồi, phải khó khăn lắm Joe và Kyo mới chen chân vào được.

“Phù... bình thường thì không náo nhiệt tới như vậy, vừa nghe nói tới có anh chàng nào bảnh trai xuất hiện thì lập tức chỗ này đông như kiến vậy đó.” Joe phàn nàn.

Kyo thì mở to mắt nhìn người đàn ông đứng trước mặt thấy vậy Joe đẩy nhẹ vào vai Kyo

“Bộ đẹp trai lắm sao mà chị nhìn không chớp mắt vậy?”

Joe ngẩng đầu lên thì nhận ra 1 gương mặt quen thuộc mà cô đã có dịp gặp vào tối hôm qua.

8. Chương 9

Ch.5

Joe lần la tới bàn làm việc của Ariel với mong muốn kiểm được cơ hội trò chuyện với cô, đứng ra thì Joe muốn hỏi thăm về Matt vì cô muốn tìm hiểu anh thêm vì theo trực giác cho cô biết thì với cái bề ngoài điển trai nhưng thật ra trong tâm hồn Matt đang có 1 khoảng trống cô đơn.

“Ariel? Tôi có chuyện muốn hỏi cô.” Joe ấp úng nói. Ariel thì ngạc nhiên không hiểu tại sao hôm nay Joe lại đột nhiên chủ động tới để trò chuyện với mình.

“Có chuyện gì mà chị có vẻ ấp úng vậy?”

“Ừm.. thật ra.. thật ra thì tôi... tôi...”

“Chào buổi sáng.” Ariel và Joe cùng quay đầu lại thì nhận ra Kyo với gương mặt ngái ngủ nhìn 2 người.

“Chị làm sao vậy? Bộ tối qua đi ăn trộm hay sao mà mặt mày bơ phờ hốc hác quá!” Joe kinh ngạc la lớn.

Kyo ngập dài giọng mệt mỏi “Còn thảm hơn là đi ăn trộm, tối qua tôi nói chuyện với bạn trai tới gần sáng mới đi ngủ, sáng nay phải cố gắng lắm mới thức dậy nổi để tới trường..”

Ariel lắc đầu chế nhạo “Hey da, tình yêu thật là mãnh liệt quá có thể khiến cho chị thức trắng đêm chỉ là để nói chuyện với bạn trai thôi.”

Kyo mỉm cười “Tuy là có hơi mệt một chút vì thiếu ngủ nhưng cũng đáng lắm.”

“Phải rồi, phải rồi, biết chị là người si tình số trên thế giới rồi.” Joe nói xong thì nhìn sang Ariel “Trở lại chuyện của 2 chúng ta, tôi...” Chưa kịp nói hết thì chuông reo báo hiệu đã tới giờ vào lớp, thế là Joe đành phải để dành lại cuộc tra xét vào cuối giờ vậy.

Lớp học bắt đầu bằng 1 trò chơi do Ariel làm chủ, cô phát ôi học sinh 1 tờ giấy và kêu từng em vẽ lên đó ước mơ mai sau của mình.

“Nè, coi bộ cái này được đó, các bé ở đây đều rất thích.” Kyo thích thú quan sát chung quanh lớp học. Bỗng cô thấy Jeff không chăm chú vẽ thì cô liền đi tới gần ngồi xuống bên cạnh Jeff nhẹ nhàng hỏi.

“Sao đây, em như là không được tập trung đó.”

Jeff không trả lời trên tay vẫn cầm cây viết chì nhưng không vẽ gì hết. Thấy vậy Kyo hỏi típ “Có chuyện gì không vui thì cứ nói cho cô giáo nghe đi, hay là cái ông chú thức dậy trễ của em bắt nạt em hả.”

Jeff lắc đầu “Không phải, chỉ là em đang nhớ tới daddy và mommy mà thôi.”

Kyo kinh ngạc, từ trước tới giờ cô chưa bao giờ thấy ba má của Jeff đưa em tới trường cả, lần nào cũng là do Bi đưa rước Jeff về cả.

“Vậy ba má em đâu rồi?”

Jeff buồn bã trả lời “Ba má của em lúc nào cũng đi công tác hết, rất ít khi ở nhà với em, chỉ có chú Bi chăm sóc cho em mà thôi.”

Bỗng Kyo cảm thấy trong lòng xót xa cho hoàn cảnh của Jeff, mặc dù cô đã gặp không ít trường hợp như vậy nhưng không hiểu sao cô vẫn cảm thấy không quen khi nghe các em nhỏ tâm sự về hoàn cảnh của mình. Thấy vậy Kyo mỉm cười nhẹ nhàng nói

“Bây giờ em hãy vẽ 1 bức tranh nói về ước mơ của em đi, cô bảo đảm khi nào ba má em trở về nhìn thấy được nhất định sẽ vui lắm đó.”

Mắt Jeff sáng rỡ nhìn Kyo “Cô nói thật chứ?”

Kyo gật đầu khẳng định “Đương nhiên rồi, nếu ai nói dối thì sẽ bị phạt không được ăn kẹo. Đồng ý không?”

Nghe thế Jeff liền cầm cây viết chì hoáy vẽ trên trang giấy trắng. Bây giờ đứng quan sát, Joe khẽ nói với Ariel “Chị có cảm thấy Kyo quan tâm đặc biệt tới Jeff hay không?”

Vốn không thích xen vào chuyện người khác nên Ariel chỉ im lặng không nói gì hết, biết tính tình nghiêm nghị của cô nên Joe không nói gì thêm, cô quay lưng đi lo công chuyện của mình.

Hôm nay Joe tranh thủ đi chợ vì đồ ăn trong nhà đã hết thức ăn rồi. Cô tranh thủ chạy ra chợ mua 1 ít về để nấu 1 bữa cơm tối thật ngon cho gia đình. Bây giờ dạo vòng quanh chợ 1 vòng mà cô vẫn chưa nghĩ ra sẽ mua món gì, cô đi tới quầy bán thịt đông lạnh cầm lên 1 miếng thịt bò.

“Hừm... nấu canh thịt bò chắc là cũng tạm ổn rồi.”

“Thịt bò hôm nay không được ngon cho lắm.” Joe giật mình khi phát hiện có người đang đứng bên cạnh cô để lựa thịt bò. Cô ngẩng đầu lên nhìn thì nhận ra...

“Là anh à?” Cô vui mừng khi nhìn thấy Matt.

Trong khi đó Matt cảm thấy lạ không hiểu vì sao Joe lại biết anh “2 chúng ta đã từng gặp nhau à?”

Joe tươi cười đáp lại “Không nhận ra tôi sao? Trong ngày thành hôn của Ariel tôi cũng có mặt đó. Sáng nay tôi đã thấy anh ở chỗ trường mẫu giáo của tôi.”

Nghe thế Matt gật đầu nhìn Joe “Thì ra là vậy, xin lỗi tôi không nhớ ra được cô.”

Với nụ cười dịu dàng Joe nói “Không sao, bây giờ không quen thì từ từ sẽ quen. Mà tại sao anh lại ở đây để mua thịt bò vậy, không để bạn gái đi mua.” Joe làm như tình cờ hỏi Matt vậy thật ra là có ý dò hỏi để xem anh đã có người yêu chưa.

9. Chương 10

Trên tay vẫn cầm vĩ thịt bò chăm chú xem xét Matt trả lời “Tôi vẫn còn độc thân làm gì có bạn gái để mà chăm sóc chứ.”

Nghe vậy Joe như mở cờ trong bụng, cô lại típ tục điều tra “Vậy còn ba má anh đâu? Họ không sống chung với anh à?”

Matt cười “Tôi làm việc ở đây cho nên dọn tới đây ở 1 mình, ba má tôi không có ở chung với tôi.” Sau khi sẫm soi vết thịt trên tay Matt để xuống “Coi bộ tối nay phải ăn món khác rồi.”

Trong thời gian đó Joe có dịp quan sát Matt kỹ hơn “Đàn ông đẹp thân đẹp trai, có sự nghiệp thật là mẫu người lý tưởng của những cô gái. Nhưng mà tính tình thì có hơi khắt khe 1 chút, cũng không sao nếu mai này quen với anh ta rồi mình nhất định sẽ biến anh thành 1 người khác.”

Nghĩ vậy nên Joe tủm tỉm cười 1 mình mà không hay rằng Matt đang nhìn cô với ánh mắt dò xét.

“Tôi đi trước đây.”

Joe bỗng giật mình tỉnh khỏi cơn mơ của cô “Hả? Anh phải về à? Không đi coi thêm những món khác sao?”

Matt lắc đầu “Không cần, tôi có chuyện còn phải làm. Tạm biệt.” Dứt lời Matt quay lưng đi mặc kệ Joe đứng đó gọi với theo.

“Nè.. nè... Sao lại đi nhanh như vậy chứ?”

Sau 1 tiếng đồng hồ vòng quanh cái supermarket, Joe cũng lựa được 1 ít món ăn thích hợp cho bữa tối nay, cô vẫn nhớ tới lời nhận xét của Matt về vết thịt bò cho nên quyết định không mua món đó. Và cô lái xe ra về với nỗi hân hoan trong lòng, Joe mỉm cười mãn nguyện “Hôm nay thật là 1 ngày may mắn của mình vì đã gặp được Matt.”

“Mẹ chồng à, đây là thuốc của bác sĩ, mẹ hãy uống đi.” Ariel cầm 2 viên thuốc trên tay với ly nước bước vào phòng của bà Trịnh. Thấy cô, bà Trịnh ngồi dậy ra hiệu cho Ariel ngồi xuống bên cạnh bà. Ariel vội vàng đi tới.

“Ngồi xuống đi, sao hả, mấy hôm nay ở đây có quen hay không?”

Ariel không muốn làm bà lo lắng cho nên trả lời “Dạ, cũng quen rồi. Mẹ không cần lo lắng.”

“Nghe con nói như vậy mẹ cũng yên tâm được phần nào. Có thể yên tâm ra đi rồi.”

Ariel vội xua tay, an ủi bà “Mẹ đừng nói như vậy, mẹ nhất định sẽ khỏe lại mà, chỉ cần uống thuốc của bác sĩ cho đều đặn thì sẽ được hồi phục.”

Bà Trịnh nở nụ cười mệt mỏi nhìn Ariel “Mẹ biết thật khó xử cho con khi phải lấy 1 người chồng không quen biết, tâm nguyện của mẹ bây giờ là mong có thể được ấm cháu.”

Ariel nghe tới đó thì giật mình suýt đánh rơi ly nước, cô vội lắng sang chuyện khác “Mẹ.. hãy uống thuốc đi, xong rồi ngủ 1 giấc thật ngon.”

Bà Trịnh nghe lời Ariel uống thuốc rồi sau đó Ariel đỡ bà nằm xuống giường và đắp chăn lên cho bà. Nhìn theo bóng Ariel bước ra khỏi phòng bà mỉm cười tự mãn “Thật đúng là 1 đứa con dâu tốt, coi như mình không có nhìn lầm.”

Mãi mê làm đồ ăn ở dưới bếp, tới khi ngẩng lên nhìn đồng hồ thì Ariel mới phát hiện là đã hơn 7 giờ.

“Đã tối vậy rồi mà vẫn chưa làm xong bữa ăn tối à?”

Một giọng câu gắt vang lên phía sau lưng Ariel, cô quay lưng lại thì phát hiện người vừa nói đó chính là em gái của Joseph.

Đã được nghe Joseph nói về tính tình thất thường của Lisa, nên Ariel cũng không lấy làm phiền lòng khi nghe cô nói như vậy, trái lại Ariel chỉ mỉm cười nhẹ nhàng trả lời “5 phút nữa thì có thể dọn cơm rồi, em hãy đợi 1 chút nữa đi.”

Lisa liếc xéo Ariel, nhìn cô bằng ánh mắt oán hận “Tôi không phải là em của chị, tôi chưa bao giờ chấp nhận chị là con dâu của tôi cả.”

Hơi bất ngờ vì thái độ của Lisa, Ariel không biết phải phản ứng như thế nào “Lisa! Em có sao không vậy?”

Thấy thế Lisa càng tức giận hơn, cô tiến lại gần Ariel “Chị chính là kẻ thứ 3, tôi ghét chị.”

Ariel không hiểu tại sao Lisa lại nói cô là kẻ thứ 3 “Chị là kẻ thứ 3? Chị không hiểu cho lắm.”

Đúng lúc đó thì Joseph đi làm về, anh không biết giữa Lisa và Ariel đã xảy ra chuyện gì nhưng thấy thái độ của Lisa thì anh cũng đã hiểu được phần nào câu chuyện rồi. Không muốn Ariel biết thêm về quá khứ của mình nên Joseph bước tới can ngăn

“Lisa! Đủ rồi, đừng nói nữa.”

Thấy Joseph lên tiếng bênh vực cho Ariel làm cho Lisa càng ghét Ariel hơn nữa. Cô tức giận bỏ chạy 1 mạch ra ngoài. Joseph thấy vậy vội vàng chạy theo cô em gái của mình, trước khi đi không quên giải thích với Ariel

“Xin lỗi, tính khí nó hơi thất thường 1 chút, cô đừng chấp nhất nhé.”

Nói rồi Joseph bỏ chạy đi để lại Ariel đứng đó ngơ ngác với bao nhiêu câu hỏi vấp quanh trong đầu cô.

10. Chương 11

Tối nay Bi ra quán bar ngồi 1 mình uống bia để thư giãn, không khí trong quán thật nhộn nhịp, vì hôm nay là cuối tuần nên có rất nhiều cặp tình nhân tìm đến đây. Bỗng Bi chú ý đến 1 cô gái ngồi im lặng trong góc quán bar.

“Bóng lưng này... sao mà quen thuộc quá vậy?”

Nghĩ vậy nên anh tiến tới gần cô gái đó, quả đúng như anh nghĩ người ngồi đó không ai khác chính là...

“Kyo?” Anh lay vào vai cô. Kyo ngẩng đầu dậy nhìn sang Bi với giọng say khướt

“Là anh đó hả? Không ngờ lại trùng hợp như vậy, gặp anh ở đây.”

Bi hơi ngạc nhiên vì sự có mặt của Kyo ở quán bar vào giờ này nên anh hỏi dồn “Sao em lại có mặt ở đây vậy? Có em nha, đã say như vậy rồi, để anh đưa em về.”

Kyo không chú ý tới lời của Bi vẫn tiếp tục cầm ly rượu lên uống cạn “Em và anh ấy đã quen nhau 1 năm rồi, vậy mà bây giờ anh ấy lại đành tâm nói lời chia tay với em.”

Bi cảm thấy sốc khi biết tin Kyo đã có bạn trai rồi, vẫn với giọng trầm buồn Kyo tiếp tục nói “Ảnh chỉ mới đi công tác có 2 tháng ở Hàn Quốc thôi mà đã thay lòng đổi dạ, chạy theo người con gái khác rồi.”

Bi không biết phải an ủi Kyo như thế nào, anh đặt tay lên vai cô

“Nếu em có muốn khóc thì hãy khóc đi, anh sẵn sàng cho em mượn tạm cái vai này để khóc 1 trận cho đã.”

Kyo nhếch môi cười “Đừng lo, em không khóc vì hạng người đó đâu. Chỉ cảm thấy hơi buồn mà thôi, tối nay anh hãy uống rượu với em đi. Như vậy là đủ rồi.”

Thế rồi Kyo uống hết ly này tới ly khác cho tới khi cô say mềm không còn biết gì nữa, thì Bi mới đưa cô về nhà của anh để chăm sóc vì anh vẫn chưa biết Kyo ở đâu. Anh đặt Kyo ngồi bên cạnh mình, chậm rãi lái xe đi về nhà, anh thừa lúc Kyo ngủ say khẽ liếc sang nhìn trộm cô. Gương mặt cô đẹp như thiên thần, lúc nào cũng tỏa sáng với vẻ đẹp thánh thiện đó. Mặc dù thời gian đã trải qua mười mấy năm nhưng trong lòng của Bi thì Kyo vẫn là cô bé hàng xóm thích hoa cúc vàng, thích làm nũng với Bi lúc còn bé. Hình ảnh của Kyo ở trong trái tim anh không bao giờ nhạt nhòa được, anh vẫn nhớ mãi buổi chiều chia tay ngày nào, hôm đó anh và Kyo đã khóc rất nhiều khi biết cô phải dọn đi xa Đài Loan cùng với gia đình. Bao nhiêu năm trôi qua, tấm hình mà cô tặng anh hồi còn nhỏ anh vẫn luôn mang theo bên mình, mỗi lúc rảnh rỗi anh đều lấy tấm hình ra coi, anh muốn mình phải ghi nhớ thật rõ hình ảnh của Kyo. Vì thế cho nên lúc mới gặp lại cô, thì anh đã nhận ra ngay, cô với lúc xưa không thay đổi gì nhiều. Vẫn đôi mắt to như biết nói, vẫn gương mặt xinh đẹp đã làm trái tim anh xao xuyến và hơn hết là cô vẫn còn giữ được nụ cười trong trẻo của ngày nào.

11. Chương 12

Ch.6

Kyo choàng tỉnh giấc sau nửa tiếng đồng hồ chớp mắt trên chiếc xe hơi màu đen bóng nhoáng của Bi. Phát hiện ra mình đang ở trong xe, cô vội vàng mở cửa bước xuống, chao đảo đi không vững, thấy thế Bi vội vàng chạy lại đỡ cô.

“Em đã say rồi, lại còn muốn đi đâu nữa chứ?”

Kyo nắm tay Bi ra “Mặc kệ em, không cần anh phải lo cho em.”

Hiểu được tâm trạng của Kyo đang trong lúc nóng nảy, và bực bội nên Bi không nói gì chỉ đứng đó nhìn cô mà thôi. Tối lúc này như không kèm chế được mình nữa, những giọt nước mắt bắt đầu chảy dài trên má cô.

“Đã 1 năm rồi, chúng tôi yêu nhau đã 1 năm, vậy mà anh ấy lại nở lòng nào chạy theo người con gái khác bỏ mặc tôi đau khổ, không nghĩ gì tới cảm giác của tôi cả. Tại sao? Tại sao vậy?”

Giờ phút này cho dù có nói gì cũng đều không có ý nghĩa, cho nên Bi nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Kyo, kéo cô sát vào người anh như muốn che chở, xoa dịu nỗi đau mà cô đang gánh chịu.

“Em hãy khóc đi, có anh ở bên cạnh ít ra em sẽ giảm bớt được nỗi đau khổ ở trong lòng mình. Hãy chia sẻ tất cả niềm đau của em cho anh để anh gánh thay em.”

Kyo gục đầu vào vai Bi khóc 1 cách ngon lành, giống như 1 đứa trẻ khi bị đòn đau thì sau cơn đau cần phải có 1 người xoa dịu vậy.

“Anh nói đi em có gì không tốt bằng cô gái kia, hay là em không xinh đẹp bằng cô ấy, không trẻ bằng cô ta để tới nỗi bạn trai của em phải chạy theo cô ấy.”

Bi đưa tay lên ôm nhẹ bờ vai nhỏ bé của Kyo “Khờ quá, là tại hắn không biết quý em mà thôi, trong lòng của anh em là tốt nhất không ai có thể sánh bằng.”

Kyo đưa tay lau nước mắt, nhìn Bi dò hỏi “Có thật không hay là anh chỉ nói để an ủi em thôi.”

Bi làm mặt nghiêm trọng, giọng tay lên “Anh xin thề nếu như anh gạt em thì anh sẽ bị...”

Kyo vội vàng đưa tay lên ngăn lại “Thôi được rồi, không cần thề thốt làm gì đâu, em tin anh mà. Lỡ như lời thề ứng nghiệm thì em sẽ mất đi 1 người bạn tốt như anh, em không dại dột như vậy.”

Dứt lời cả 2 nhìn nhau cười.

“Sao đây cô bé, đã hết buồn rồi vậy có thể đi về được chưa, anh buồn ngủ lắm.”

Như sự nhớ ra là mình đã làm phiền Bi từ tối tới giờ, Kyo cảm thấy hơi áy náy “Xin lỗi nha, làm mất thời gian của anh quá. Anh cứ đi về trước đi em tự đón taxi về.”

“Không được, con gái đi đường ban đêm nguy hiểm lắm, nhất là con gái xinh đẹp Thôi để anh đưa em về nhà, sẵn tiện biết nhà của em ở đâu luôn.” Bi cười gian xảo sau câu nói đó khiến Kyo bật cười thành tiếng.

“Được rồi, sợ anh luôn. Bây giờ có thể đi về nếu không sáng mai anh đưa Jeff đi học trễ thì lại đổ thừa cho em nữa.”

“Nè, thức dậy, thức dậy mau, tôi có chuyện muốn nói với anh.” Ariel kéo cái chăn của Joseph ra khỏi người anh. Bị đánh thức 1 cách đột ngột nên Joseph không khỏi bực bội nhìn Ariel cần nhẫn.

“Làm gì vậy, sao lại đánh thức tôi vào giờ này.”

Ariel ngồi xuống chiếc ghế để bên cạnh giường Joseph “Tôi có chuyện muốn nói với anh. Chuyện này quan trọng lắm không thể chờ được đâu.”

Joseph ngáp dài “Muốn nói cái gì thì nói đi, tôi đang nghe đây.”

Ariel nói nhanh vì sợ Joseph lại rơi vào giấc ngủ nữa thì nguy “Mẹ của anh nói là muốn ẵm cháu đó.”

Joseph thở dài ngồi dậy nhìn Ariel “Chỉ vậy thôi à, tôi còn tưởng có chuyện lớn gì xảy ra nữa chứ.”

“Vấn đề là ở chỗ chúng ta không phải là vợ chồng thật sự, như vậy tính sao đây? Ở đâu mà có baby được chứ?” Ariel nhăn nhó. “Hay là anh hãy kêu em gái của anh mau chóng lập gia đình đi, tới lúc đó thì mẹ anh sẽ không chú ý tới việc 2 chúng ta có baby hay không.”

Joseph lắc đầu “Em gái của tôi chưa chịu lập gia đình bây giờ đâu, hơn nữa nó vẫn chưa có người yêu, đợi tới khi nó có người yêu rồi lập gia đình ít nhất cũng 1 năm đó.”

Ariel nghe vậy thì ủ rũ ra mặt “Vậy là tiêu rồi. Mà nè anh có nhiều bạn bè như vậy sao không giới thiệu 1 người cho em của anh đi. Tôi thấy cái người làm MC trong ngày thành hôn của chúng ta cũng khá lắm đó.”

“Tôi còn chưa thanh toán anh ta về cái chuyện ngày hôm đó đó, bạn bè gì mà chỉ toàn hại nhau thôi.”

Bỗng Ariel la lớn khiến Joseph giật mình “Àh có rồi, hay là anh cưới vợ bé đi vậy là mẹ anh có thể ẵm cháu rồi.”

Joseph gục đầu xuống, anh không thể ngờ được Ariel lại có thể nghĩ ra những cách như vậy “Lần đầu tiên tôi mới thấy 1 người vợ giống như cô, xúi chồng mình đi cưới vợ bé.”

Ariel nhún vai “Đâu có sao, sẵn 2 chúng ta không phải là vợ chồng thật. Anh không cần lo là tôi sẽ lên cơn ghen. Àh phải, có chuyện này tôi thật không hiểu, tại sao hôm qua Lisa lại nói tôi là kẻ thứ 3 vậy? Không lẽ anh đã có người yêu rồi?”

Nghe nhắc tới 2 chữ “người yêu” khiến Joseph nhớ tới Kimie, anh không muốn để cho Ariel biết quá khứ của mình, có vui vẻ gì đâu mà nói ra chứ nên anh đánh trống lảng sang chuyện khác “Cô tò mò quá, đã tới giờ đi làm rồi kìa, còn ngồi đây nói nữa thì sẽ bị trễ giờ đó.”

Liếc nhìn kim đồng hồ chỉ 9 giờ, Ariel vội vàng xách giỏ đứng dậy vội vã chạy ra khỏi phòng “Tôi đi đây, tôi gặp lại.”

Ngồi 1 mình trong phòng Joseph nhớ lại cuộc đối thoại của anh với Lisa tối hôm qua ở trước cổng nhà.

“Lisa, em đừng có như vậy, hãy tiếp nhận hiện thực đi.” Joseph nắm tay cô em gái bướng bỉnh lại cố giải thích cho cô nghe.

Trong khi đó càng khiến cho Lisa tức giận hơn nữa “Hiện thực? Hiện thực chính là anh đã quên đi Kimie có đúng không? Thật không ngờ, anh lại là người bội bạc như vậy, chỉ mới có 1 năm mà anh đã quên đi tất cả tình yêu cũng như kỷ niệm của 2 người rồi. Thật uổng công Kimie yêu anh 1 lòng 1 dạ.”

“Anh không quên, và cũng chưa bao giờ quên.” Joseph trả lời 1 cách khẳng định. “Em nên hiểu là Kimie đối với anh quan trọng cỡ nào nhưng mà bây giờ tình thế đã đổi thay, mẹ thì bị bệnh anh làm sao có thể làm trái ý bà được chứ.”

“Cho dù có phải lấy 1 người mà anh không yêu thì anh cũng đồng ý àh?” Lisa nhìn sâu vào mắt Joseph như muốn tìm câu trả lời.

“Anh biết Kimie là bạn thân của em, cho nên em khó mà tiếp nhận được sự thật là cô ấy đã đi tới 1 nơi rất xa rồi. Ngay cả bản thân anh cũng không dám tin nữa, nhưng sự thật vẫn là sự thật, em có hiểu không. Kimie không biến mất bởi vì cô ấy vẫn sống mãi trong trái tim của anh cũng như cô ấy luôn luôn tồn tại trong lòng em vậy.” Ánh mắt Joseph nhìn về 1 nơi xa xăm, anh mong muốn có thể tìm thấy lại người bạn gái thân yêu của mình 1 năm về trước nhưng tại sao khoảng cách của anh và cô càng ngày càng xa.

Lisa vẫn bướng bỉnh cho rằng anh của cô đã phản bội Kimie “Cũng bởi vì cô gái đó, cái người mà em phải gọi bằng chị dâu mà anh đã quên hết tình yêu đẹp đẽ của anh với Kimie. Em ghét cô ta.”

“Không liên quan tới Ariel đâu, anh và cô ấy chỉ là...”

“Nếu không phải cô ta thì là ai chứ? Em sẽ không bao giờ tha thứ cho cô đâu.” Nói xong Lisa vụt bỏ chạy, Joseph biết bây giờ không thể khuyên được đứa em gái bướng bỉnh nên anh để cho Lisa có chút thời gian thích nghi được chuyện này.

Tiếng gọi của bà Trịnh nhắc nhở anh tới giờ đi làm khiến Joseph thức tỉnh, anh vội vàng ngồi dậy thay đồ rồi xuống ăn sáng qua loa, sau đó thì lái xe tới công ty.

12. Chương 13

“Chào cả lớp, hôm nay chỉ có 1 mình cô ở đây mà thôi, 2 cô giáo kia đã xin nghỉ phép rồi. Cho nên các em phải ngoan ngoãn hơn ngày thường có biết chưa?” Ariel đảo mắt 1 vòng quanh lớp học chờ xem phản ứng của đám học sinh ra sao thì thấy mọi người đều gật đầu đồng ý lời nói của cô.

“Thôi được hôm nay chúng ta sẽ thả bộ 1 vòng quanh sân trường có chịu hay không?”

Đang nói tới đó thì bỗng tiếng điện thoại trong lớp học reo vang cô vội vàng nhấc điện thoại lên, đầu dây bên kia là tiếng ông Trịnh hoảng hốt.

“Ariel àh, là ba đây, má của con đột ngột trở bệnh cũ, mà không có ai ở nhà để chăm sóc bà ta hết. Ba đã gọi đt cho Joseph rồi nhưng nó đang họp cho nên không gọi được, Lisa thì đi đâu từ tối qua tới giờ, chỉ còn có mình con thôi, con hãy thu xếp lo về nhà đi nhé.”

Ariel hoảng hốt suýt đánh rơi cái điện thoại xuống đất, cô trấn an ông Trịnh “Dạ con biết rồi, ba đừng lo lắng quá, con sẽ lập tức về nhà ngay bây giờ.”

Gác điện thoại xong Ariel vội vã chạy ra khỏi lớp học, cô chạy như bay xuống văn phòng hiệu trưởng xin phép nghỉ.

“Được rồi, cô cứ về nhà giải quyết chuyện gia đình đi, lớp học sẽ có người khác dạy thay cô.”

Ariel vô cùng cảm kích ông hiệu trưởng tốt bụng, cô không biết ai sẽ thay cô chăm sóc cho đám học sinh này nữa, nghĩ thế nhưng cô không thể lo nhiều quá, đành chào tạm biệt ông hiệu trưởng mà ra về.

Vừa bước vào nhà Ariel chạy ngay vào phòng bà Trịnh thì thấy bác sĩ đã có mặt ở đó từ lúc nào rồi, ông đang nói với ông Trịnh về bệnh tình của bà Trịnh và căn dặn liều lượng của thuốc cần uống vào lúc nào. Nói xong ông bác sĩ đứng dậy ra về. Ariel tiễn ông xong thì quay vào trong nhìn nét mặt lo lắng của ông Trịnh cô không khỏi xúc động.

“Ba àh, hãy đi nghỉ 1 chút đi, ở đây đã có con lo rồi.” Ariel bưng thau nước nóng đặt xuống cái bàn bên cạnh giường rồi lấy khăn đắp lên trán bà Trịnh.

“Bác sĩ cho biết mẹ của con bị sốt, chỉ cần uống thuốc vào là sẽ giảm sốt không có sao hết, làm ba cứ tưởng bà ấy bị căng thẳng thần kinh quá độ sẽ xảy ra chuyện gì nữa.” Tối bây giờ ông mới dám thở phào nhẹ nhõm, Ariel bước tới an ủi ông.

“Ba cũng đã mệt mỏi nhiều rồi, thôi thì hãy về phòng nghỉ ngơi đi, àh phải ba không cần gọi đt cho Joseph biết con sợ ảnh hưởng lo lắng mà ảnh hưởng tới công việc thì không tốt đâu.”

Ông Trịnh gật đầu “Ba biết rồi, chuyện ở đây giao lại cho con đó.”

Nhìn gương mặt ngủ say của mẹ chồng, Ariel đã an tâm phần nào, mọi chuyện đối với cô thay đổi đột ngột quá, bây giờ cô có tới 2 gia đình, 2 người cha, 2 người mẹ cần phải chăm sóc, thêm vào 1 người chồng hờ và 1 cô em chồng khó tính khiến cô cảm thấy trên vai như đã mang thêm 1 cái cân ngàn tấn vậy. Chợt nhớ tới cái lớp học của mình nên cô cầm đt lên gọi về lớp học để điều tra xem ai là người dạy thế cho cô. Tiếng chuông reo được 2 lần thì 1 giọng nói quen thuộc vang lên.

“Hello?”

Nhận ra đó là tiếng của Joe nên Ariel hơi ngạc nhiên “Là chị àh? Không phải hôm nay chị xin nghỉ phép nói là đi công chuyện sao?”

Joe cần nhẩn “Kyo gọi cho tôi nói là phải quay về trường để dạy thế cho chị cho nên tôi đã hủy bỏ nghỉ phép mà quay về với đám học sinh thân yêu nè. Nghe nói vì chị xin nghỉ đột xuất không có ai dạy thế được nên hiệu trưởng đã gọi Kyo về trường đó, tội nghiệp chị ấy tối hôm qua có lẽ đã bị cảm lạnh nhưng cũng phải ráng tới trường. Thế là rủ luôn cả tôi đi cùng.”

Ariel cảm thấy hơi áy náy vì đã làm phiền Joe và Kyo trong khi 2 người đang xin nghỉ phép “Thật xin lỗi đã kéo 2 chị vào chuyện này, tôi.. tôi...”

Joe cười lớn “Kô có gì, chúng ta là bạn bè giúp đỡ nhau cũng là chuyện thường mà thôi. Àh nè kô nói với chị nữa, hình như Kyo và Jeff lại sắp bắt đầu cái màn rượt đuổi trong lớp học nữa rồi tôi phải đi ngăn cản trước khi cái chỗ này trở thành chiến trường.”

Sau khi tắt phone, Ariel ngồi trên chiếc ghế nhỏ bên cạnh giường bà Trịnh nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ, cô nhớ tới lời nói của Joe “Chúng ta là bạn bè giúp đỡ nhau cũng là chuyện thường mà thôi.”

“Bạn bè? Tôi còn có thể tin tưởng được ở những người bạn xung quanh mình hay sao khi mà chính người bạn thân nhất của tôi đã phản bội tôi?” Ariel cố nén tiếng thở dài, đối với cô bây giờ tình bạn thật giống như 1 thứ đồ xa xỉ khó mà có được.

13. Chương 14

Ch. 7

“Mỗi làm ăn bên Trung Quốc như thế nào rồi, họ có chịu với giá cả mà chúng ta đưa ra hay kô?” Matt cầm hồ sơ trên tay lật tới lật lui đọc lại ý kiến đòi hỏi của 1 người khách giàu có bên Trung Quốc. Phụ tá của Matt ngẩng đầu lên nhìn anh bối rối nói

“Chuyện kô xong rồi, nghe nói công ty B&D cũng đang muốn dành mỗi làm ăn này với chúng ta và ông khách này tỏ ý rất thích kiểu thiết kế bên đó.”

Matt đóng tập hồ sơ lại để xuống bàn “Anh có biết thiết kế sư bên công ty B&D là ai hay kô?”

Anh phụ tá ngẩng nghĩ 1 lúc rồi trả lời “Nghe nói người đó tên là Joseph, trong ngành thiết kế nhà cũng có 1 chút tiếng tăm vì anh ấy làm việc rất cẩn thận, hiểu ý của khách hàng cho nên được nhiều người yêu thích lắm.”

Matt thật kô ngờ đối thủ của anh lại là Joseph. Anh nhếch mép cười gian xảo “Joseph? Anh đã cướp đi người mà tôi yêu thích bây giờ lại còn muốn đoạt luôn cả mỗi làm ăn của tôi nữa àh? Đâu có dễ như vậy.” Dứt lời Matt nhìn sang người phụ tá ngồi bên cạnh nói như ra lệnh “Ngày mai tôi sẽ đi Trung Quốc 1 chuyến, đích thân bàn chuyện làm ăn này với phía bên kia, lần này bất cứ giá nào chúng ta cũng phải thắng kô được thua.”

Ariel tới lớp học đặc biệt sớm vì cô muốn có cơ hội trò chuyện với Kyo và Joe. Nhưng cô nghĩ có lẽ giờ này 2 người vẫn chưa tới đâu cho nên 1 mình đi xuống cafeteria mua cà phê để uống.

“Chị sao vậy? Vẫn còn cảm thấy khó chịu àh?” Nghe giọng nói của Joe, Ariel hơi ngạc nhiên, cô nhìn xung quanh phòng để tìm kiếm thì thấy Joe và Kyo đang ngồi ở 1 cái bàn gần đó, nên vội vàng đi tới.

“Kô ngờ lại gặp được 2 người ở đây?” Ariel vui vẻ nói.

“Ở trong đây khó chịu quá hay là chúng ta ra ngoài nói chuyện đi sẵn bây giờ còn sớm mà.” Kyo đề nghị và đứng dậy bước ra khỏi phòng, Joe và Ariel cầm ly cà phê trên tay bước theo sau.

Ra tới khuôn viên sân trường Ariel mới lên tiếng, cô ngập ngừng kô biết phải mở đầu như thế nào “Chuyện hôm qua, rất cảm ơn 2 người đã giúp đỡ, thật là ngại quá, 2 chị đang nghỉ phép mà lại làm phiền như vậy thật kô tốt chút nào.”

Joe lắc đầu “Có gì đâu, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, mai mốt chị đãi chúng tôi 1 chiều là được rồi.” Rồi quay sang đánh nhẹ vào vai Kyo “Nếu chị kô được khỏe thì về nghỉ ngơi trước đi, ở đây đã có 2 chúng tôi rồi.”

Kyo mỉm cười cảm động trước sự quan tâm của Joe “Tôi kô sao, kô cần phải lo cho tôi, chỉ là hôm bữa uống say quá rồi hôm wa cảm thấy khó chịu mà thôi, bây giờ đã hết rồi.”

Joe nghi ngờ nhìn cô dò xét “Đột nhiên lại bị say àh? Nhất định là có bí ẩn rồi. Khai thật đi có phải là đi với anh nào hay kô hả?”

Kyo phì cười trước thái độ của Joe “Thiệt điên, làm gì có chứ. Chỉ là có chút chuyện buồn nên đi mượn rượu giải sầu mà thôi.”

“Là chuyện gì vậy?” Joe hỏi tới.

“Nhiều chuyện quá đi, đáng lẽ tôi định không nói nhưng chuyện đã wa rồi có nói ra cho 2 chị nghe cũng không sao. Tôi mới chia tay với bạn trai.”

Ariel kinh ngạc khi nghe Kyo nói là cô vừa chia tay “Hả? Chia tay? Tại sao vậy?”

“Không có gì ảnh đã quen với người khác cho nên mới chia tay với tôi thôi.” Gương mặt cô bỗng trở nên xa vắng, trong đôi mắt lộ vẻ u buồn.

“Chúng tôi quen nhau đã 1 năm rồi, 2 tháng nay ảnh qua HQ để mà công tác, vì thấy ảnh không quen ai bên đó cho nên tôi đã giới thiệu ảnh tới ở nhờ nhà nhỏ bạn thân của tôi.” Nói tới đây Kyo bỗng thấy có cái gì nghèn nghẹn ở cổ khiến cô không nói được nên lời, mắt cô bỗng cay xè nhưng cô cố nuốt nước mắt vào trong lòng lấy bình tĩnh tiếp tục nói “Thật không ngờ sau 2 tháng ảnh và cô ấy đã có tình cảm với nhau, 2 người gọi điện thoại qua cho tôi mong tôi tha thứ cho họ và ảnh quyết định không trở về DL nữa mà sẽ lập nghiệp ở HQ luôn.”

Ariel cũng đồng cảm cho hoàn cảnh của Kyo, bởi vì chính bản thân cô cũng từng bị đẩy vào tình cảnh tương tự, tiền không được mà lui cũng không xong. Cuối cùng đành phó thác cho số trời vậy, muốn ra sao thì ra. “Thôi hãy quên đi, dù gì cũng lỡ xảy ra rồi, có làm gì đi nữa cũng không thể lấy lại được tình cảm đã trao ra, cũng không thể thay đổi được định cuộc. Nếu người ta không yêu mình nữa thì giữ ở lại bên cạnh cũng không có ý nghĩa gì.”

Joe cảm thấy kỳ lạ vì sao 1 cô gái còn trẻ như Ariel lại có những lý luận sâu sắc khó hiểu tới như vậy. “Tôi còn tưởng chị không biết tình yêu là gì nữa chứ, thấy ngày thường chị hơi lạnh lùng nhưng thật không ngờ lại có thể đưa ra được những chân lý cao siêu tới như vậy.”

Ariel mỉm cười “Người từng trải thì sẽ rút ra được kinh nghiệm mà thôi.”

Kyo chen vào “Hèn gì mà thấy chị lúc nào cũng giống như xa lánh mọi người vậy, thì ra là có ẩn tình ở bên trong. Nếu tôi đoán không lầm thì bạn trai của chị đã cùng với người bạn mà chị yêu quý nhất cùng nhau phản bội cho nên chị mới dùng vỏ bọc lạnh lùng của mình để che dấu nỗi đau ở trong lòng có đúng không?”

Ariel há hốc kinh ngạc, đã từ lâu rồi không có ai hiểu được trong lòng cô đang nghĩ gì cả, Kyo chính là người đầu tiên nói ra hết những nỗi niềm mà cô đang mang. “Sao... sao chị biết?”

Joe thấy Kyo và Ariel hạp với nhau như vậy sợ 2 người họ bỏ quên mình cho nên cố gắng chen chân vào “Nè, đủ rồi nha, 2 chị lo nói chuyện không mà đã bỏ quên tôi rồi. Nếu cả 3 chúng ta hạp tính như vậy thì làm bạn luôn đi, mai này giúp đỡ lẫn nhau, quên đi quá khứ không vui bắt đầu làm lại cuộc đời.”

Ariel phì cười “Đừng nói nghe nghiêm trọng như vậy, tôi đã làm lại cuộc đời từ lâu lắm rồi.”

“Chị hãy cố gắng tự cởi mở bản thân 1 chút đi, như vậy mới có thể tìm lại được niềm tin ở tình bạn cũng như tình yêu. Không phải ai trên đời này đều là người xấu hết đâu.” Joe nhắc nhở.

“Àh phải, hôm qua nghe nói mẹ chồng của chị bị bệnh hả, hay là chiều nay 2 chúng tôi ghé sang thăm nha, như vậy mới đúng nghĩa ”bạn bè” chứ.”

Ariel thấy Kyo nói cũng có lý cho nên gật đầu “Được, nhưng trước hết 2 người phải cùng với tôi đi chợ mua đồ ăn đã.”

Joe nhìn Ariel với đôi mắt ngưỡng mộ “Chị thật là 1 người con dâu mô phạm.”

Kyo cười lớn “Ariel mà làm dâu nhà ai thì người đó thật có phước, còn chị hả? Tôi thấy kiếp trước chắc là đã mang tội nặng lắm cho nên kiếp này mới xui xẻo gặp đứa con dâu như chị đó.”

Joe liếc xéo “Không cần chà đạp người ta vậy chứ.”

14. Chương 15

2 giờ chiều sau khi tan sở, 3 cô gái kéo nhau đi tới 1 cái supermarket gần đó để mua đồ ăn theo ý của Ariel. Người này đòi mua món này, người khác lại thích món nọ cho nên cuối cùng Kyo quyết định cả 3 sẽ phân công nhau ra mà đi ai muốn mua gì thì mua, khi nào xong thì sẽ tụ lại ở quầy tính tiền. Ariel xách giỏ lằng xằng

tới hàng rau, cô định là tối nay sẽ làm món salad thật ngon cho cả nhà, trong khi đó thì Joe chạy tới hàng thịt, cô cầm vỉ thịt bò lên chăm chú nhìn.

“Thịt bò hôm nay cũng được lắm.”

Joe nhận ra giọng nói quen thuộc đó “Sao giống như là tiếng của...” Cô quay sang người đàn ông đứng bên cạnh “Là anh? Thật là trùng hợp lại gặp anh ở đây.”

Matt nhận ra Joe chính là cô gái lần trước mà anh đã gặp ở tại đây cũng ngay ở hàng thịt này. “Thật không ngờ lại là cô.”

Joe bẽn lẽn gật đầu “Chúng ta thật là có duyên quá, lần nào gặp nhau cũng là tại 1 cái supermarket hết.”

Matt lạnh lùng trả lời “Chỉ là tình cờ mà thôi chứ không phải duyên phận gì cả.”

Joe mặt mày méo xẹo khi nghe câu trả lời của Matt, cô còn đang suy nghĩ phải nói gì với anh thì chợt nghe thấy tiếng của Kyo và Ariel đang gọi cô.

“Xong chưa đây cô 2, làm gì mà lâu quá vậy?” Kyo cần nhẫn. Chợt cô nhìn thấy Matt đang đứng bên cạnh, cô hiểu ra mọi chuyện nên ghé vào tai Joe nói nhỏ “Àh, thì ra là gặp được ý trung nhân hèn gì mà đứng bất động ở đây không chịu đi.”

Joe đỏ mặt “Làm gì có chứ, đừng có nói bậy nha.”

Trong khi 2 người đang thì thầm to nhỏ thì Matt quay sang Ariel mỉm cười dịu dàng “Sao hôm nay em có hứng thú đi chợ vậy?”

“Vì mẹ chồng bị bệnh cho nên em ghé mua chút đồ về tắm bổ ẹ chồng thôi.” Dứt lời cô nhìn sang Joe và Kyo “Đây là bạn của em, anh đã gặp 2 người họ ở hôn lễ của em lần trước đó, cô này là Joe còn đây là Kyo. Cả 2 người đều dạy chung 1 lớp với em.”

Matt làm như không quan tâm tới 2 người họ vậy chỉ gật đầu chào nhẹ mà thôi. Thấy thái độ của Matt như vậy, Joe có hơi buồn lòng 1 chút nhưng không nói gì chỉ đưa mắt nhìn sang chỗ khác.”

“Thôi em phải đi về đây, anh cứ tiếp tục mua đồ đi nhé.”

Cả 3 cô gái quay lưng bỏ đi, chỉ có Joe là cứ quay đầu lại nhìn Matt trong khi anh vẫn mãi mê lựa đồ ăn. Thấy vậy Kyo lắc đầu lẩm bẩm “Tình yêu thật là hại người ta quá đi, cho nên mới nói tốt nhất là đừng nên yêu.”

“Tối nay có tiết mục gì đặc biệt hay không?” Bi đứng đợi Joseph trước cửa công ty của anh, vừa thấy Joseph bước ra thì liền hỏi.

Joseph lắc đầu “Bây giờ tôi đi về nhà đây, không thể đi cùng anh được đâu.”

Bi mỉm cười mỉa mai “Àh phải, tôi quên là bây giờ anh đã có gia đình rồi, đâu còn rảnh mà đi chơi chung với tôi nữa.”

“Còn dám nói nữa hả, tôi vẫn chưa thanh toán anh cái vụ đám cưới của tôi lần đó. Anh đã biết là tôi cùng với Ariel không phải yêu nhau thật sự mà lại bắt chúng tôi hôn nhau trước mặt bao nhiêu người.” Joseph cau có nhìn Bi. Còn Bi thì vẫn vô tư trả lời không để ý tới thái độ của Joseph

“Thiệt tình tôi đang giúp anh bồi dưỡng tình cảm với Ariel mà còn nói như vậy nữa. Nếu biết anh tráo trở thế này thì hôm đó tôi đã bắt anh hôn nhiều hơn nữa chứ không phải chỉ có 2 lần như vậy thôi đâu.”

“Anh dám? Anh có biết đang phá hoại sự chung thủy của tôi đối với Kimie hay không?”

Bi vỗ vào vai Joseph “Anh bạn àh, đã tới lúc quên đi quá khứ, Kimie qua đời đã được 1 năm nay rồi có chung thủy gì thì cũng đã đủ, không lẽ anh tính sống suốt kiếp như vậy hay sao? Hơn nữa tôi thấy người vợ mới cưới của anh cũng được lắm, xinh đẹp dịu dàng chỉ có điều hơi ít nói 1 chút mà thôi, trên môi thiếu đi nụ cười nếu như cô ấy cười nhiều 1 chút chắc chắn anh sẽ xiêu lòng à coi.”

Joseph lắc đầu chịu thua lí luận của Bi “Không nói với anh nữa, bây giờ tôi phải về nhà đây, mẹ của tôi bị bệnh cho nên tôi phải về sớm không la cà được như mọi khi đâu.”

Bi nhìn Joseph cười gian trá “Hãy chạy theo xe của tôi nhé, tôi đưa anh tới 1 chỗ bảo đảm anh sẽ rất thích.” Joseph chưa kịp phản ứng thì Bi đã leo lên xe rồi, anh nói với theo “Không được, tôi phải về nhà bây giờ.” Bi quay kiếng xe xuống trả lời gọn lỏn “Không mất nhiều thời gian của anh đâu, đi đi.”

15. Chương 16

Joseph chạy theo sau xe của Bi đi tới 1 con đường quanh co, anh cảm thấy con đường này sao mà quen thuộc quá. Đột nhiên xe của Bi dừng lại ở 1 căn nhà khang trang có hàng rào chắn ngang xung quanh, bên trong là 1 khu vườn đầy hoa, mùi hương của hoa hồng trắng, hoa cúc vàng cứ thoang thoảng bay trong gió khiến cho người ta có 1 cảm giác dễ chịu vô cùng.

“Tới rồi, vào đi.” Bi quay sang nhìn Joseph mỉm cười.

“Còn tưởng là anh dẫn tôi đi đâu, thì ra là dẫn tôi về nhà của mình.” Joseph vừa cẩn thận vừa lấy chìa khóa ra mở cửa.

Vừa vào tới nhà thì Bi cởi giày ra để vào 1 góc rồi thả mình trên chiếc ghế sofa trắng trong phòng khách.

“Anh không phải nói là muốn đi về nhà hay sao, tôi chỉ là dẫn anh về nhà mà thôi.” Bi cầm cái remote tv bấm nút on.

Joseph nhăn mặt “Nhà của tôi cần gì anh dẫn chứ, thiệt tình. Cho nên mới nói 1 người không có tình yêu không có bạn gái thì tinh thần dễ xảy ra vấn đề lắm.”

Bi nhìn sang Joseph “Đang nói móc tôi đó à?”

Đột nhiên có tiếng người mở cửa bước vào, Joseph và Bi cùng nhìn về hướng cửa mở thì thấy 2 tay của Ariel đang xách mấy bịch đồ ăn. Ở đằng sau là gọi ới ới của Kyo.

“Chờ tôi với làm gì mà đi nhanh quá vậy?”

Ariel bước vào nhà thì thấy Bi đang nhìn mình chăm chăm cho nên cô gật đầu chào anh. Còn Kyo thì đang mở to mắt ngạc nhiên vì sự có mặt của Bi.

“Ừa sao anh có mặt ở đây vậy?”

Bi chạy ra trước cửa xách đồ phụ Kyo và nhanh miệng nói “Để anh xách cho, em vào nhà ngồi chơi đi, cứ tự nhiên đừng có ngại.”

Joe thì bên ngoài đi vào cô không để ý là Kyo đang đứng chặn ngay cửa cho nên **ng trúng Kyo, cô la lớn

“Ui da, làm gì mà không vô nhà lại đứng ngay đường đi của người khác là thế nào?”

Kyo giật mình quay lại “Chị **ng trúng tôi, tôi còn chưa kêu đau mà chị đã la trước tôi rồi.”

Bi trở ra ngoài kêu Kyo và Joe “2 người vào nhà ngồi đi, muốn uống gì tôi lấy cho.”

Joseph thấy vậy thì nói móc “Tôi nhớ không lầm thì tôi mới chính là chủ nhà còn anh chỉ là khách giống họ mà thôi tại sao anh nhiệt tình típ đãi khách khứa dùm tôi vậy.”

Bi cười sảng khoái trên tay cầm theo 2 lon nước ngọt “Anh không phải là bận rộn phụ nấu bếp với vợ hay sao, chuyện típ khách đã có tôi lo rồi.”

Kyo và Joe cầm 2 lon nước xong rồi chạy nhanh vào bếp “Tụi em phải phụ với Ariel 1 tay đây, không thôi là 1 lát cả đám bị đói hết đó.”

Bi nhìn theo bóng dáng Kyo khuất dần sau cánh cửa bếp, anh ngồi yên bất động trên sofa đôi mắt vẫn chăm chú nhìn. Thấy vậy Joseph châm chọc

“2 con mắt sắp bị rút ra rồi kìa.”

Bi hoảng hốt đưa tay lên mặt mình “Hả? Cái gì rút? Ở đâu?”

“Tôi nói là anh đừng có nhìn người khác chăm chú như vậy, bộ anh và cô gái đó quen thân lắm sao?”

Bi cười “Còn phải hỏi, cổ tên là Kyo, chúng tôi là bạn thân từ lúc nhỏ chỉ là lúc lên 10 gia đình cổ chuyển qua DL, dạo gần đây chúng tôi mới gặp lại mà thôi.”

Joseph nhìn Bi cười gian xảo “Àh thì ra là bạn bè thanh mai trúc mã, chẳng trách gì mà anh cứ giữ thân như ngọc chờ đợi người ta.”

“Cái gì mà giữ thân như ngọc chứ?” Bi xấu hổ che mặt “Chúng tôi chỉ là bạn bè mà thôi.”

Joseph châm chọc “Tôi hiểu mà, anh không nghe cái câu trước tình yêu thì là tình bạn hay sao? Có cặp tình nhân nào không bắt đầu bằng chỗ tình bạn rồi từ từ mới tiến tới tình yêu.”

Joseph nổi tiếng là người giỏi lý luận từ đó tới giờ, mỗi lần Bi và Joseph tranh cãi vấn đề gì thì Bi cũng là người thua cuộc. Bi rất bức tức vì tài tranh luận của mình không bằng Joseph, nhưng biết làm sao hơn vì những lời nói của anh đều rất chính xác. Bi đành lảng sang vấn đề khác tránh sự nghi ngờ của Joseph

“Tôi đi lên lầu thăm bác gái đây, anh hãy ngồi đó mà suy đoán 1 mình nhé.”

Trong khi đó tại nhà bếp, Joe đang biểu diễn tài nấu ăn điêu luyện của mình trước mặt Kyo và Ariel.

16. Chương 17

“Hmmm... thơm quá, món trứng xào thịt bò này là món chiêu bài của tôi đó, các chị nhất định phải ăn thử.” Joe tâm đắc khen thành quả của cô.

Còn Ariel thì đang bận rửa rau chuẩn bị món salad trộn, đây chính là món mà cô thích nhất. Kyo thì không biết phải làm gì nên chỉ đứng nhìn 2 người bạn của mình trở tài mà thôi, vì từ nhỏ tới lớn cô ít vô bếp lắm, chỉ có nấu mấy món đơn giản mà thôi chứ gặp những món cầu kỳ là cô chịu thua rồi. Nhưng chẳng lẽ cô không làm gì hay sao, cảm thấy hơi áy náy nên Kyo đi tới cái bếp ga bên cạnh Joe.

“Sao đây? Chị lại có món tử hủ hả?”

Kyo nheo mắt “Tôm chiên! Món này đặc biệt lắm, 1 lát chị sẽ biết.” Vừa nói Kyo vừa cầm cái chảo để lên cái bếp ga đang nóng, cô cầm chén dầu lên định đổ vào trong chảo 1 ít không ngờ cô bị trượt tay cho hết cả chén.. ra ngoài cái bếp nóng. Thế là ngọn lửa nhỏ nhỏ kia bỗng bùng to lên làm Joe và Ariel hoảng hốt không biết phải làm sao, Kyo thì la lớn

“Không xong rồi, bị cháy bị cháy!”

Nghe tiếng la thất thanh của Kyo, Bi và Joseph từ trên lầu phóng như bay xuống vào cái nhà bếp nóng hừng hực. Bi vội lấy bình chữa lửa treo trên tường xịt vào đám khói, còn Joseph thì lo di tản mọi người ra. Kyo cảm thấy hối hận vì sai lầm của mình cho nên định giúp Bi chữa lửa, thay vì lấy nước tạt vào đám lửa thì cô lại lấy nhầm chén dầu để trên bếp thế là... ngọn lửa càng cháy to hơn nữa. Sợ Kyo tiếp tục ở đây phá phách nên Bi kêu Joseph dẫn cô ra ngoài. Sau 15 phút đánh vật trong nhà bếp cuối cùng Bi cũng rút lui an toàn ra tới bên ngoài mà không bị thương tích gì hết.

“Phù, cuối cùng cũng hoàn thành sứ mạng rồi, chỉ có điều sứ mạng này nguy hiểm quá, mém chút nữa là không gặp được mặt ba má tôi lần cuối rồi.” Bi phỉ phỉ những vết dơ do chữa lửa xuống đất.

Còn Joseph thì nhìn các cô gái xem có ai bị thương không, thấy mọi người không sao nên anh thở phào nhẹ nhõm.

“Cũng may là chúng ta chưa bị biến thành món ăn cho bữa tối nay, thiệt là phải tạ ơn trời đất đó.”

Kyo là người áy náy nhất vì đã gây ra 1 phen thất kinh hồn vía cho cả đám “Xin lỗi nha, tại tôi hậu đậu mới khiến tất cả bị như vậy.”

Joe lên tiếng trách móc “Tôi với chị có thù oán gì mà lại hại nhau như vậy chứ, tôi vẫn chưa có lấy chồng đó lẽ như có chuyện gì thì tôi sẽ cho chị biết tay.”

Ariel mỉm cười “Thôi bỏ đi, không có ai trách chị đâu, chỉ là học được 1 bài học quý giá, lần sau có cho vàng cũng không dám để chị thân chinh vào bếp nữa.” Chợt nhìn thấy trên mặt Joseph bị dính lọ nghệ, Ariel vội lấy khăn giấy ở trên bàn ra thấm nước rồi đi tới bên cạnh anh nói như ra lệnh.

“Ngồi yên để...em lau cho.” Ariel tính nói là Để tôi lau cho, nhưng trước mặt bao nhiêu người, Joseph và cô là vợ chồng nếu xưng hô như thế thì sẽ bị nghi ngờ cho nên cô đã nhanh trí đổi thành “em.”

Còn Joseph khi nghe Ariel nói như vậy thì anh ngoan ngoãn ngồi yên để cho cô lau vết dơ trên mặt mình.

Từ lúc thành hôn cho tới bây giờ, đây là lần đầu tiên anh có cơ hội ngắm Ariel kỹ như lúc này. Chợt anh phát giác Ariel là 1 cô gái có gương mặt dễ nhìn, với đôi mắt to long lanh như mặt hồ mùa thu cùng với hàng mi dài dễ dàng chiếm được cảm tình của người khác. Thêm vào đó là đôi môi đỏ thắm và mái tóc đen dài óng mượt như nước suối chảy êm đềm càng tôn thêm vẻ đẹp của cô. Sau khi Kimie qua đời tới giờ Joseph chưa bao giờ để ý tới những người con gái khác, nhìn họ anh cũng không thèm nhìn chứ đừng nói là ngồi phân tích nét đẹp của người đó. Bàn tay của Ariel dịu dàng lau vết dơ trên mặt anh khiến trái tim anh có 1 chút rung động, trong lúc đó anh đã để hình ảnh của Ariel thay thế vào chỗ của Kimie, 1 vị trí quan trọng trong trái tim anh. Anh chợt sực tỉnh lại, lắc lắc đầu như cố xóa tan bóng dáng của Ariel, thấy thế Ariel ngạc nhiên nhìn anh.

“Chuyện gì vậy, anh không được khỏe à? Bộ lúc này bị **ng trúng ở đâu sao?”

Joseph ngượng ngùng trả lời “Không.. không có.. chỉ là anh đang suy nghĩ không biết tối nay phải đi ăn ở đâu thôi.”

Bi đề nghị “Nè, hay là tới nhà hàng gần nhà tôi đi, chỗ đó bán đồ ăn ngon lắm.”

Mọi người đều tán thành ý kiến của Bi vì sau trận hỏa hoạn đó, ai này đều mệt mỏi không còn hứng thú để nấu nữa.

“Kêu nhiều đồ ăn như vậy, chúng ta ăn có hết hay không?” Joe dò hỏi mọi người khi nhìn thấy 1 bàn đầy thức ăn ở trước mắt.

Bi cầm đũa lên “Đừng lo, chúng ta sẽ ăn hết mà, vì mọi người đã bị bỏ đói từ nay tới giờ rồi chắc chắn sẽ ăn hết à coi.”

Vừa ăn họ vừa trò chuyện, Ariel đã bắt đầu cởi mở hơn 1 chút, bắt đầu chịu típ xúc với người khác đó cũng là do lời khuyên của Kyo đã khiến cô thức tỉnh sau bao nhiêu năm tự ép mình sống trong cái vỏ bọc cô đơn.

“Anh Bi à, nghe nói anh với Joseph là bạn thân có đúng không?” Ariel dò hỏi vì cô đang muốn làm mai Bi cho Lisa- em gái của Joseph.

Bi gật đầu “Phải, chúng tôi chơi thân với nhau được 5 năm rồi từ lúc học đại học đó. Tình cảm chúng tôi rất tốt, nhà của anh cũng giống như nhà của tôi, xe của anh cũng giống như xe của tôi, vợ của anh cũng giống như... là bạn của tôi vậy.”

Nghe Bi nói thế Joe cười lớn “Anh vui tính như vậy chắc là được nhiều cô theo lắm hả?”

Joseph lắc đầu “Đừng thấy anh bề ngoài như vậy mà bị lừa đó, trong công ty anh nổi tiếng là người nghiêm khắc và rất nóng tính, cho nên kẻ thù thì nhiều mà bạn bè thì chẳng có bao nhiêu.”

Bi nhìn Joseph bằng nửa con mắt “Nè, không cần trả lời vậy chứ?” Bi nhìn sang Joe “Thật ra tôi hơi nghiêm túc 1 chút chứ không có khó tính dữ vậy đâu.”

Thấy mọi người vui vẻ như vậy nên Kyo chen vào “Joe à! Chị với Bi hợp như vậy hay là đi thêm 1 bước nữa đi.”

Joseph ghé tai Bi nói nhỏ “Thôi chết rồi, người trong mộng của anh đang làm mai anh với người khác kìa.”

Bi gãi đầu nhìn Kyo “Em nói gì vậy? Anh còn nhỏ chưa biết yêu đâu.”

Sau câu nói của Bi là những tiếng cười dòn tan, đúng lúc đó thì Matt xuất hiện.

“Mọi người vui vẻ quá, không biết có làm phiền hay không?”

Ariel nhìn thấy Matt thì thân thiện đứng dậy “Kô có đâu, hay là anh cũng ngồi xuống ăn tối chung với chúng tôi đi.”

Joe vừa nhìn thấy Matt thì trống ngực đánh liên hồi, cô hồi hộp kô biết Matt sẽ trả lời thế nào.

“Kô cần đâu, bây giờ tôi phải về để lo 1 số công chuyện.” Rồi Matt nhìn sang Joseph bằng ánh mắt sắc như dao “Joseph àh, mong là sẽ có ngày cạnh tranh với anh.”

Joseph kô hiểu ý Matt muốn ám chỉ điều gì, mọi người còn lại thì chỉ cảm thấy lạ với thái độ của Matt mà thôi, chỉ có Joe là người thất vọng nhất vì kô có dịp nào trò chuyện được lâu với hoàng tử trong mộng của cô hết.

17. Chương 18

Ch. 9

Joseph vừa về tới công ty đã bị giám đốc gọi vào văn phòng để họp. Anh ngạc nhiên kô biết có chuyện gì mà mới sáng sớm đã kiểm anh rồi.

“Giám đốc kiểm tôi có chuyện gì?” Joseph hỏi khi vừa bước vào văn phòng.

Vị giám đốc này tên Dean là 1 thanh niên còn trẻ khoảng 30 tuổi, anh ta nổi tiếng là 1 giám đốc biết điều và rất dễ dãi với thuộc hạ của mình.

“Tôi vừa nhận được tin mới làm ăn của chúng ta bên TQ đã bị phía công ty Lam Sơn đi trước 1 bước.”

Joseph trợn mắt nhìn “Thật àh? Kô phải bên đó nói là rất thích cách thiết kế của mình hay sao, vậy thì làm sao họ lại đồng ý hợp tác với bên Lam Sơn vậy?”

Dean chống tay lên bàn ra chiều suy nghĩ “Theo như tôi biết thì thiết kế sư của họ đã dịch thân lên TQ sớm hơn chúng ta 1 ngày bàn mới làm ăn này cũng chính vì vậy mà phía bên kia đã đồng ý ký hợp đồng. Tôi nghĩ người thiết kế sư đó anh cũng có quen, tôi đã gặp anh ta trong ngày thành hôn của anh, hình như tên của anh là Matt thì phải.”

Joseph nhớ lại người thanh niên mà anh có dịp gặp vào tối hôm qua “Thì ra là anh, chắc anh ta cũng là 1 thiết kế sư có tài lắm mới có thể thuyết phục được khách hàng, tôi nhất định phải thọ giáo mới được.”

Sau khi trò chuyện với Dean xong, Joseph bước ra ngoài, anh đi ngang qua văn phòng làm việc của Bi thì nghe Bi đang giận dữ la ai đó.

“Đây mà cũng gọi là thiết kế àh? Cô đã học design bao lâu mà sao lại vẽ ra 1 bức đồ kém tới như vậy. Thật kô hiểu nổi tại sao cô lại mơ ước được trở thành thiết kế sư làm gì chỉ là uống phí công sức mà thôi.”

Cô gái bị la thì đứng đó cầm mớ đồ thiết kế tức tưởi khóc, thấy tội nghiệp nên Joseph gõ lên cánh cửa phòng Bi.

“E hèm, tôi có chuyện muốn kiểm anh.”

Thấy Joseph tới nên Bi ra hiệu cho cô gái kia rời khỏi phòng, khi đi ngang Joseph, anh khẽ liếc nhìn xem đồ thiết kế của cô ấy thế nào mà lại bị la 1 cách nghiêm trọng như vậy. Anh tiến tới gần phòng làm việc của Bi.

“Nè, Allie vẽ cũng đẹp lắm, anh làm gì mà nổi nóng dữ vậy hả?”

Bi thở hắt ra lắc lắc đầu tỏ vẻ kô đồng ý “Tôi kô phải nói cô ta vẽ kô đẹp mà là trong thiết kế của cô kô thể tìm được thứ mà tôi muốn. Thật kô hiểu tại sao cô lại chọn ngành này làm gì, chỉ làm phí thời gian mà thôi.”

Joseph mỉm cười cảnh cáo “Anh gan thật, cả con gái của tổng giám đốc mà cũng dám lớn tiếng nữa, coi chừng có ngày anh bị đuổi việc đó.”

“Tôi kô sợ đâu, ai bảo cô đòi làm đệ tử của tôi làm gì. Đệ tử bị sư phụ la 1 chút cũng là chuyện bình thường mà thôi. Mà nè anh nói là có chuyện muốn kiểm tôi, thật ra là chuyện gì vậy?”

“Àh, không có gì chỉ là muốn giúp Allie thoát khỏi bàn tay gian ác của anh mà thôi, anh cũng biết mà tôi sợ thấy con gái khóc lắm.”

Chợt chuông điện thoại của Joseph reo vang

“Mẹ hả? Có chuyện gì mà lại gọi cho con vậy?”

Đầu dây bên kia là giọng nói hoảng hốt của bà Trịnh

“Vợ của con đã vào bệnh viện rồi.”

Joseph giật mình mém đánh rơi cả cái phone xuống đất, anh lắp bắp hỏi lại “Mẹ nói.. là Ariel đã vào bệnh viện, tại sao vậy?”

“Sáng nay nó nói là đi làm không ngờ được 1 lúc thì mẹ nhận được điện thoại cho biết Ariel đã bị tai nạn và được người ta đưa vào bệnh viện gần thành phố.”

Joseph vội vàng nói “Con biết rồi, con sẽ tới đó ngay bây giờ.”

Vừa tắt điện thoại thì Joseph từ giã với Bi, trước khi đi anh dặn thêm “Lát nữa anh nói với Dean là tôi xin nghỉ phép ngày hôm nay nhé, Ariel bị tai nạn tôi phải đi thăm cô ấy. Nhớ đó nha.”

Bi gật đầu gọi với theo “Yên tâm đi, ở đây đã có tôi lo rồi.”

18. Chương 19

Bên phía công ty Lam Sơn nơi mà Matt đang làm việc, Matt rất hí hửng vì đã dành được mỗi làm ăn từ trong tay của B&D, thật ra công ty của Matt không cần phải tranh dành với công ty khác làm gì nhưng Matt làm vậy là bởi vì anh muốn trả thù về việc Joseph đã đoạt mất Ariel. Anh đã có kế hoạch nhất định phải lấy lại tất cả những gì thuộc về anh. Chợt nhớ ra mình vẫn chưa ăn sáng nên Matt lái xe tới tiệm bánh mì ngọt mà anh thích nhất. Anh nhìn thấy cái bàn nơi mà anh hay ngồi bữa nay đã bị 1 cô gái dành mất rồi. Anh đi tới nhỏ nhẹ nói:

“Cô àh, xin lỗi...”

Cô gái đó ngẩng mặt lên.

“Ừa? Thì ra là cô àh?”

Joe vui mừng nhận ra Matt “Phải, chính là tôi đây.” Joe lấy tay vuốt vuốt mái tóc làm duyên, trên môi thì nở 1 nụ cười thật tươi. “Anh cũng thích ăn bánh mì ngọt ở đây àh?”

Matt gật đầu “Đúng vậy, còn cô?”

“Sáng nào mà không ăn ở chỗ này thì tôi sẽ không có tinh thần mà làm việc đâu. Nếu đã tình cờ gặp thì hay là 2 chúng ta cùng ăn sáng đi.” Joe mở lời, mong là lần này câu trả lời của Matt sẽ không khiến cô thất vọng như những lần trước.

“Được, sẵn đây cũng là chỗ mà tôi hay ngồi nhưng không ngờ hôm nay lại bị cô tới trước 1 bước.”

Joe mỉm cười tự mãn, lầm bầm 1 mình “Còn không công nhận là mình với Matt thật có duyên hay sao. Đã tình cờ gặp nhau 3 lần rồi, bây giờ mình còn ngồi tại cái bàn mà ảnh hay ngồi nữa, ông trời àh có phải duyên phận của tôi đã đến rồi không?”

Rồi Joe bắt đầu lần la tìm cách trò chuyện với Matt “Anh thích ăn loại bánh mì nào?”

“Tôi thích loại bánh nhân thơm đó, ở bên trong còn có thêm 1 lớp kem nữa, mỗi lần ăn vào thì như là lớp kem đó tan chảy ở trong miệng vậy, thật là ngon hết chỗ chê luôn.”

Joe gật gù “Phải đó, tôi cũng thích ăn loại bánh đó lắm, nhưng mà loại ưa thích của tôi là bánh kem vanilla, anh đã thử chưa?”

Matt lắc đầu “Từ đó tới giờ tôi chỉ ăn có 1 loại mà thôi.”

“Như vậy không được đâu, thử ăn loại khác biết đâu nó sẽ ngon hơn cái loại bánh cũ mà anh thường ăn. Vanilla cũng ngon không kém gì bánh thơm đâu.” Joe có ý muốn nhắc nhở Matt hãy chú ý đến những người xung quanh đừng chỉ có biết 1 người mà thôi. Bỗng điện thoại của Joe reo vang.

“Hello! Kyo đó hả? Tôi không đi trễ đâu mà. Hà? Chị nói sao? Ariel vào bệnh viện rồi à? Được được, tôi lập tức tới ngay!”

Matt nghe Joe nói như vậy thì anh hồi hải hỏi lại “Cô nói sao? Ariel vào bệnh viện rồi à?”

Joe cất điện thoại vào giỏ rồi đứng dậy “Tôi phải đi tới bệnh viện liền đây, không nói với anh nữa.”

Matt cũng đứng dậy theo “Cô không có xe phải không? Vậy để tôi chở cô tới đó, 2 chúng ta đi chung đi.”

Tại bệnh viện, Ariel rất ngạc nhiên vì thấy nhiều người vây quanh giường bệnh của cô.

“Mọi người không cần phải lo lắng, tôi không có sao.” Rồi cô nhìn sang bà Trịnh “Mẹ chồng à, mẹ không được khỏe hãy về nghỉ ngơi trước đi, con chỉ là bị thương nhẹ mà thôi.”

Ông bà Trịnh và ba má của Ariel đứng bên cạnh giường nét mặt lo lắng nhìn cô, thấy thế Joseph tìm cách trấn an họ

“Ba mẹ cứ về trước đi, đã có con ở đây rồi, con sẽ chăm sóc tốt cho Ariel mà, đừng lo lắng quá mà có hại cho sức khỏe.” Rồi anh quay sang nói với ba má Ariel “Ba má cũng về nghỉ sớm đi. Không có sao đâu.”

Thấy Joseph ở đây nên họ cũng an tâm được phần nào, cho nên cả 4 người lần lượt ra về. Joseph tiễn 4 người ra cửa, trong phòng còn lại Matt và Joe. Bây giờ Matt mới dám tới gần nhìn Ariel thật kỹ

“Em có sao không? Nghe tin em bị tai nạn làm cho anh muốn rút cả tim ra ngoài.”

Ariel mỉm cười nhìn Matt, không hiểu tại sao anh lại xưng bằng anh và gọi cô bằng em “Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Em đâu có gì, anh không thấy là tay chân em vẫn còn nguyên vẹn ở đây à?” Rồi cô nhìn sang Joe “Sao chị không đi làm mà còn ở đây vậy?”

Joe thở phào nhẹ nhõm “Đã có Kyo ở lớp rồi, lúc nghe Kyo báo tin là chị vào bệnh viện tôi hết cả hồn vía lập tức chạy vào đây ngay. Bây giờ thấy chị không sao tôi đã yên tâm.”

Ariel nhìn Matt “2 người đi chung à, vậy thì bây giờ anh làm ơn đưa Joe về trường có được không, em đã khỏe rồi, nếu vì em mà làm cản trở việc làm của mọi người thì không tốt đâu.”

Matt đành làm theo lời của Ariel, anh và Joe cùng rời phòng bệnh, trước khi ra khỏi phòng anh cũng quay lại nhìn Ariel 1 cái. Vô tình đã bị Joe bắt gặp, linh tính nhạy cảm cho cô biết được Matt nhất định có gì với Ariel, trong khi đó Ariel vẫn vô tư say sưa ngồi đọc báo mà bà Lâm má cô đã đem tới lúc này.

Joseph trở vào phòng nhìn Ariel “Thật không hiểu nổi em, lái xe thế nào mà lại bị tai nạn vậy?”

Ariel bỏ tờ báo xuống giường ngẩng đầu nhìn Joseph “Không phải lỗi của em đâu, chỉ là tại tên tài xế kia uống rượu say cho nên mới **ng trúng xe của em mà thôi. Tội nghiệp cho chiếc xe của em phải vào trong tiệm sửa 1 thời gian rồi, mai mới biết lấy gì đi làm đây.”

Joseph rót nước đưa cho Ariel “Không cần lo nhiều quá, cùng lắm anh chịu thiệt thòi mỗi ngày chở em đi làm, có được chưa?”

Ariel tươi cười rạng rỡ “Ông xã thật tốt quá.”

Rồi chợt nhận ra không biết tại sao cô lại gọi Joseph bằng “ông xã” 1 cách tự nhiên như vậy, còn Joseph thì hơi bất ngờ vì từ lúc thành hôn anh chưa bao giờ thấy Ariel cười tươi như vậy cả, mà quan trọng hơn hết cô lại gọi anh bằng “ông xã” nữa chứ. Ariel vội kiểm soát lại chuyện khác

“Em không có sao, hay là anh đi làm đi, em ở lại đây 1 mình được mà.”

Joseph đứng dậy nhún vai “Nếu em đã nói thế thì anh đi làm đây, tối nay anh sẽ trở lại thăm em.”

19. Chương 20

“Tối nay có rảnh đi ăn cơm với em hay không?” Allie nói với Bi khi bắt gặp anh đang rót nước ở phòng ăn trong công ty.

“Bị anh la như vậy mà còn có gan mời anh đi ăn tối nữa à?”

Allie tươi cười nói “Đâu có sao, anh là sếp của em có la đệ tử 1 chút cũng là chuyện thường thôi, chỉ có điều em mau nước mắt lắm cho nên nhiều khi nhịn không nổi đã khóc trước mặt anh. Chắc là anh đang cười thầm là em hay khóc có đúng không?”

Bi lắc đầu “Làm gì có chứ? Dù sao em cũng là con ông chủ, anh đâu dám cười em. Sao đây lại muốn mời anh đi ăn cơm chắc là muốn anh nương tay cho có đúng không?” Tiếng chuông điện thoại reo vang cắt đứt cuộc trò chuyện giữa Bi và Allie

“Kyo đó hả? Được anh biết rồi, anh sẽ tới ngay.” Quay sang nhìn Allie, Bi nói “Xin lỗi nha, anh có việc phải đi gấp hẹn em bữa khác vậy.”

Allie cảm thấy lạ không biết người gọi điện thoại cho Bi là ai mà anh lại vội vã bỏ đi “Chắc người đó phải quan trọng với anh ấy lắm.”

20. Chương 21

Ch.10

“Buông tay tôi ra, từ nay đừng tới làm phiền tôi nữa, tôi không muốn gặp anh đâu.” Bi ngơ ngác nhìn người đàn ông đang giằng co với Kyo.

“Kyo à, hãy cho anh 1 cơ hội, 2 chúng ta có thể làm lại từ đầu được mà.”

“Tôi đã nói là không rồi mà, buông tay ra.” Thấy Kyo đang trong tình trạng khó xử Bi vội vàng đi tới. Nhìn thấy Bi như người bị chìm gặp được cái phao Kyo lập tức lao tới đứng nép đằng sau lưng anh.

“Có chuyện gì vậy? Tên này là ai mà em với hắn lại đôi co với nhau giữa lúc trời tối thế này?”

Người thanh niên kia tiến tới trước mặt Bi, anh ta là 1 thanh niên cũng khá bảnh trai, còn rất trẻ với mái tóc bông bênh như nghệ sĩ, vênh mặt lên nhìn Bi dò hỏi.

“Anh là ai của Kyo mà dám xen vào chuyện của chúng tôi chứ?”

Bi nhếch mép cười “Tôi phải hỏi anh là ai mới đúng, đang đêm anh lại tới làm phiền 1 cô gái tôi có thể gọi cảnh sát đây.”

“Tôi? Tôi chính là bạn trai của Kyo.”

Bi kinh ngạc nhìn sang Kyo hiện giờ đang khép nép lo sợ đứng sát vào người anh, cô lắc đầu phủ nhận

“Bạn trai? Anh đừng có nhận bừa nha, tôi và anh đã không còn quan hệ gì nữa. Chuyện của chúng ta đã là quá khứ rồi.”

Thấy Kyo khẳng định như vậy nên Bi cũng đỡ lo phần nào, anh quay sang nhìn thẳng vào mắt người tự nhận mình là “bạn trai của Kyo.”

“Tôi cảnh cáo anh từ nay đừng tới làm phiền cô nữa, nếu không tôi sẽ không tha cho anh đâu.”

“Anh là ai mà ngăn cản tôi chứ?”

Nghe hỏi câu đó Bi hơi bất ngờ không biết phải trả lời như thế nào nữa, anh đành trả lời đại để qua mặt tên đó.

“Anh thấy tôi xuất hiện giữa đêm khuya ở nhà Kyo như vậy thì đã biết quan hệ của chúng tôi rồi. Tôi chính là bạn trai của cô ấy.”

Bi vừa nói xong thì nhìn sang nháy mắt với Kyo, trong khi đó thì cô mở to mắt ngạc nhiên nhìn anh, cô hiểu ý của Bi cho nên gật đầu khẳng định

“Đúng.. đúng vậy, ảnh chính là bạn trai của tôi.”

Thấy 2 người hợp rơ như vậy, thì anh chàng bạn trai cũ mới chịu bỏ đi, gương mặt anh ta hằm hằm giận dữ nhìn Bi hăm dọa “Giỏi lắm.”

Chờ cho tới khi anh ta đi khuất, Kyo mới dám thở phào nhẹ nhõm.

“Xin lỗi nha, đêm khuya như vậy mà còn làm phiền anh nữa.”

Bi lắc đầu “Kô có gì, mà nè cái người lúc này là bạn trai mà em kể với anh lúc trước đó àh?”

Kyo sa sầm nét mặt “Chính là anh ấy. Ảnh tới kiếm em nói là muốn quay trở về với em, ảnh đã chia tay với người bạn gái ở HQ rồi.”

Bi lấp bắp hỏi lại “VẬY.. vậy em có đồng ý hay kô?”

Kyo cười buồn trả lời “Mặc dù em vẫn còn yêu anh ấy, nhưng em kô thể nào tha thứ được chuyện anh ta đã phản bội em. Kô bao giờ em có thể quên được cái ngày hôm đó ảnh đã nhẫn tâm nói lời chia tay với em như thế nào.”

Một cô gái thích cười và vui vẻ như Kyo lại bị tình yêu biến thành 1 cô gái u buồn giống như bây giờ khiến trái tim Bi đau nhói.

“Nếu em có muốn khóc thì anh sẵn sàng cho em mượn cái vai để em khóc 1 trận cho đã.”

Kyo ngả đầu vào vai Bi “Anh lúc nào cũng là 1 người bạn tốt của em, luôn luôn có mặt bên cạnh em mỗi khi em cần tới anh.”

Bi cảm thấy hơi buồn khi nghe Kyo nhận xét rằng anh chỉ là bạn tốt của cô. Nhưng dù sao đi nữa đối với anh chỉ cần có thể ở bên cạnh của Kyo thì anh đã mãn nguyện rồi, bỏ mặc là cô ấy coi anh giống như 1 người bạn hay là cái gì đi nữa cũng kô sao.

“Chỉ cần em thích anh sẽ luôn làm ngôi sao dẫn đường mỗi khi em đi lạc, là nơi để em trút bầu tâm sự mỗi khi buồn.”

Kyo mỉm cười “Kô biết cô gái nào có phước được anh yêu chắc là sẽ hạnh phúc lắm.”

Bi lẩm bẩm “Chỉ sợ người ta kô yêu anh thôi.”

Kyo hỏi lại “Anh nói gì vậy?”

“Àh kô, anh chỉ nói là em đừng buồn nữa thôi.”

“Yên tâm đi, em sẽ kô bao giờ khóc vì cái tên phản bội đó đâu. Em nhất định sẽ kiếm được 1 người hết lòng yêu em. Có đúng kô?”

Bi gật đầu đồng ý “Nhất định sẽ có 1 người yêu em còn hơn tên đó gấp cả trăm lần mà.” Bi vừa nói vừa lấy trong túi áo ra 1 miếng thuốc. Vừa đưa lên môi thì Kyo ngăn lại

“Anh hút thuốc àh? Có hại cho sức khỏe lắm.”

Thấy vậy Bi cất lại vào túi “Anh chỉ hút mỗi khi rảnh mà thôi, bình thường kô có đâu.”

Kyo liếc xéo “Kô được hút nữa, nếu để cho em bắt gặp lần nữa thì em sẽ tịch thu đó. Àh phải, em nghe Jeff nói bình thường ba má của nó hay đi công tác lắm cho nên đều do anh 1 tay chăm sóc Jeff có đúng kô?”

Bi gật đầu “Anh chị 2 của anh vì bận rộn công việc làm bất đắc dĩ mới để Jeff ở nhà mà thôi. Thật ra họ cũng thương Jeff lắm lần nào đi công tác về cũng mua cho nó rất là nhiều đồ chơi.”

“Cho nên mới nói anh kô hiểu trẻ con chút nào. Cái mà Jeff cần kô phải là những món đồ chơi mắc tiền mà nó cần tình thương của cha mẹ đó. Em kô muốn nó giống như em thiếu tình thương của gia đình từ lúc nhỏ, em mong là tuổi thơ của nó sẽ thật hạnh phúc như những trẻ em khác.”

Bi thông cảm được tâm sự của Kyo vì theo như ba má anh kể lại thì từ lúc dọn về DL tới giờ ba má Kyo lúc nào cũng lo làm việc cả, không hề quan tâm tới cô, có lẽ vì như vậy mà cô đã chọn làm cô giáo giữ trẻ với mong muốn mang tình thương của mình bù đắp cho những em bé không có tình thương gia đình.

21. Chương 22

“Sao đây, em đã khỏe nhiều chưa?” Matt tới thăm Ariel với bó hoa hồng đỏ thắm trên tay. Nhìn thấy Matt, Ariel ngồi dậy

“Em đã khỏe nhiều rồi, anh không cần tới thăm em sớm như vậy.” Matt trao bó hoa cho Ariel tươi cười

“Anh tiện đường đi làm luôn cho nên ghé thăm em mà thôi.”

Chợt Joseph đi vào cùng với Lisa, trước khi bước vào phòng anh nói nhỏ với cô em gái bướng bỉnh

“Đi thăm chị dâu mà sao em không được vui vậy?”

Lisa bực tức trả lời “Nếu không phải mẹ ép em đi, thì còn lâu em mới tới đây.”

Joseph lắc đầu chịu thua sự ngoan cố của cô “Nhớ 1 lát đừng có nói bậy bạ đó nha.”

2 người bước vào trong thì gặp Matt định chào tạm biệt Ariel ra về.

“Không ngờ anh lại tới đây sớm như vậy.” Joseph nhìn Matt nói. Còn Matt thì mỉm cười lạnh lùng

“Phải, tôi ghé ngang thăm Ariel trước lúc đi làm mà thôi. Tôi phải đi đây.” Anh gật đầu chào tạm biệt Joseph và Lisa. Trong lúc này Lisa như bị điện giật cứ đứng yên tại chỗ nhìn Matt cho tới khi anh đi thật xa. “Trên đời sao lại có người bảnh trai như vậy chứ?”

Joseph cầm bình cháo tới bên cạnh giường của Ariel “Mẹ anh có nấu cháo cho em đây.”

“Thôi, em không ăn đâu. Em ghét ăn cháo lắm.”

Joseph àh lên 1 tiếng rõ to, tới bây giờ anh mới biết được khẩu vị của Ariel “Nếu em không ăn thì làm sao có sức khỏe được chứ. Thật ra cháo cũng ngon lắm, cái gì cũng phải thử 1 lần mới biết được chứ đừng chỉ nhìn bề ngoài thôi.”

Lisa thấy Joseph đang dỗ ngọt Ariel ăn cháo thì cảm thấy bực bội cô lên tiếng “Nếu cổ đã không thích ăn thì thôi sao anh lại phải tốn công để mà năn nỉ chứ?”

Ariel cảm thấy lạ tại sao Lisa lúc nào cũng châm chích cô hết, luôn luôn để mặt hầm hầm mỗi khi nhìn thấy Ariel. Joseph không muốn Ariel khó xử nên quay sang nhìn Lisa nhỏ nhẹ nói

“Em àh, em đã tới giờ đi học rồi kìa, mau đi đi, không thôi lại bị trễ nữa đó.”

Lisa nhìn đồng hồ đeo tay “Thôi chết, em sắp trễ thật rồi, vậy em đi trước đây.”

Cô chạy ào ra khỏi phòng bệnh mà không kịp nói lời tạm biệt, Joseph lại quay về cái màn vừa năn nỉ vừa dụ dỗ “Thôi được rồi, em ăn cháo đi, nghĩ tình mẹ của anh đã nấu cả tiếng đồng hồ hay là nghĩ tình của anh đã mang tới đây cho em cũng được.”

Nghe Joseph nhắc tới bà Trịnh, Ariel cảm thấy có lỗi với bà ấy, làm dâu chưa được bao lâu mà bây giờ phải bắt mẹ chồng lo lắng cho cô khiến cô áy náy vô cùng. Cô cầm chén cháo lên, nhắm mắt lại ráng ăn hết muỗng đầu tiên. Joseph nhăn mặt

“Thiệt tình, ăn cháo mà giống như là bị tra tấn vậy đó.”

Thật kỳ lạ không hiểu sao sau khi ăn xong muỗng đầu tiên rồi, Ariel lại muốn ăn tiếp, thế là cái bình cháo nóng đã không bị lãng phí. Cô đặt cái chén xuống bàn. Joseph vui vẻ nhìn cô

“Anh đã nói mà nhất định em sẽ thích.”

Ariel gật gù “Anh nói đúng lắm. Thật ra ăn cháo cũng giống như làm người thôi, em phải thử những cái mới mới biết đâu sẽ có 1 thứ thích hợp thì sao, đừng chỉ biết nhìn về quá.”

Joseph ngơ ngác nhìn cô phì cười “Chỉ là ăn cháo mà sao em lại có những lập luận tinh tế vậy. Em đang nói mình đó àh?”

“Có thể lắm.” Rồi nhìn Joseph bằng ánh mắt trù mến, cô phát hiện hôm nay người chồng hờ của cô sao mà dễ thương đến thế này.

Tại công ty A&D.

“Xin lỗi tôi tới trễ.” Joseph bước vào phòng họp thì nhìn thấy mọi người đã có mặt đông đủ hết rồi, anh kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Bi thì bất chợt nhận ra người chủ trì buổi họp hôm nay không chỉ có 1 mình giám đốc Dean mà bên cạnh anh còn có 1 cô gái trẻ tuổi, xinh đẹp nữa.

“Anh có biết bây giờ là mấy giờ hay không mà lại tới trễ trong ngày họp vậy?”

Joseph vội lên tiếng minh oan “Tôi đã cố gắng đi sớm nhưng bởi vì kẹt xe cho nên mới...”

“Không cần giải thích, có lỗi thì phải nhận, anh chờ nhận thư cảnh cáo đi.” Cả phòng họp im thin thít nhìn người nữ giám đốc mới bằng ánh mắt sợ hãi.

“Thôi được, chúng ta bắt đầu họp đi. Tôi tên là Michelle, giám đốc của bộ môn thiết kế cùng với Dean, mong là từ nay chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.”

Suốt buổi họp hôm đó, Michelle không ngừng đưa ra các câu hỏi về chế tác công ty, khiến mọi người 1 phen lặn lội vì phải trả lời trước bà giám đốc khó tính này.

Sau 2 tiếng đồng hồ chịu cực hình cuối cùng mọi người cũng có thể thoát nạn.

Bi thở hắt ra nói nhỏ với Joseph khi 2 người bước ra khỏi phòng họp “Có cô ta ở đây công ty mình từ nay đừng hòng yên ổn.”

Joseph bực tức than vãn “Chỉ tới trễ có chút xíu mà đã bị nhận thư cảnh cáo, hồi có tức không chứ?”

Dean tình cờ nghe lóm được câu chuyện của Bi và Joseph nên đi tới vỗ vai 2 anh.

“Cô ấy đang bực mình vì vụ chúng ta thua cho bên Lam Sơn để phía bên đó dành được mối làm ăn.”

“Joseph àh, lần này anh tiêu rồi, thế nào cũng trở thành mục tiêu của người đàn bà ác độc đó, ai biểu anh là thiết kế sư mà không thuyết phục được khách hàng chứ.”

“Đâu phải là lỗi của tôi đâu, bên kia ra tay nhanh hơn mình đã đi thương thuyết được cái mối đó chứ có liên quan gì tới tôi chứ. Chẳng lẽ vì vậy mà đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu tôi àh?” Joseph cãi lại.

“Đừng nóng mà, tôi cứ tưởng tôi đã là người khó khăn nhất ở đây rồi, không ngờ bây giờ đã gặp được đối thủ. Chúc anh may mắn rằng mà vượt qua nhé, tôi sẽ ủng hộ tinh thần cho anh hết mình.” Bi cười châm chọc nhìn Joseph.

22. Chương 23

Joe và Kyo tới thăm Ariel tại bệnh viện. Thấy Ariel đã có vẻ tươi tỉnh hẳn lên nên các cô ngồi trò chuyện 1 lúc.

“Sao đây cô giáo bao giờ mới có thể xuất viện hả?” Kyo rót ly nước đưa cho Ariel.

“Bác sĩ nói là ngày mai có thể ra về rồi, tôi nhớ 2 người và cái lớp học nhỏ của tụi mình lắm.” Ariel uống cạn ly nước.

“Chị thiệt là hạnh phúc, ngày nào cũng có Joseph tới thăm còn chăm sóc tận tình nữa, nhìn bình cháo là đã biết rồi.”

“Ngoài mặt thì là như vậy thôi chứ thật ra chúng tôi không có gì với nhau cả.” Nói ra câu đó Ariel biết mình đã lỡ miệng nên vội đưa tay lên che miệng lại có ý tự trách. Như vậy càng khiến cho 2 cô bạn kia càng tò mò hơn nữa.

“Không có gì với nhau? Hãy thành thật nói đi, chị và Joseph vẫn chưa có... cái đó hả?” Kyo vắn vẹo.

Joe giơ tay lên ra hiệu là cô muốn phát biểu “Hai người đã đám cưới với nhau rồi mà tại sao lại như vậy được. Nếu coi chúng tôi là bạn thì hãy thành thật đi.”

Biết là không thể giấu được nữa, nên Ariel đành khai thật “Tôi và Joseph thành hôn chỉ là bởi vì 2 bên gia đình mà thôi chứ giữa chúng tôi không có tình yêu, chỉ có danh nghĩa vợ chồng chứ sự thật thì không phải.”

3 cô gái say mê trò chuyện đầu giờ rằng này giờ Matt đã đứng bên ngoài vô tình nghe được câu chuyện của họ, điều làm anh bất ngờ nhất đó chính là biết được sự thật giữa Ariel và Joseph. Có nghĩa là bắt đầu từ bây giờ anh có quyền hy vọng 1 ngày nào đó anh sẽ giành lại được Ariel từ tay Joseph.

23. Chương 24

Ch.11

Joe quay trở lại lớp học vào lúc 5 giờ chiều để lấy lại cái điện thoại cầm tay mà cô đã để quên. Không biết lúc chiều ra về vội vàng thế nào cô lại để cái điện thoại ở lại trong lớp, tới khi về tới nhà cần tới cái fone thì cô mới nhớ ra là đã để quên trong lớp học cho nên phải mượn tạm xe của ba cô lái tới đây.

Cô bước vào lớp mở đèn lên, nhìn xung quanh để tìm cái fone của mình thì cô thấy nó đang nằm yên tĩnh trên chiếc bàn giáo viên.

“Đây rồi, cũng may là để quên ở đây chứ để quên ở chỗ khác chắc là đã bị mất luôn rồi.”

Sau khi an tâm là chiếc điện thoại đã nằm yên trong giỏ xách của mình, Joe đóng cửa phòng lại bước ra bên ngoài. Cô băng ngang qua sân trường để đi tới bãi đậu xe không ngờ cô bắt gặp Matt đang đứng ngoài cổng trường quan sát, cô vội vàng chạy nhanh tới trước mặt anh.

“Anh đang làm gì ở đây vậy?”

Nhận ra cô bạn dạy chung với Ariel, Matt gật đầu chào Joe

“Tôi đang suy nghĩ không biết phải thiết kế cho ngôi trường này như thế nào mới phù hợp với điều kiện của ông hiệu trưởng đã đưa ra.”

Joe mỉm cười “À thì ra là vậy, anh đứng đây nhìn hoàn cảnh để tìm cảm hứng, hay là đi dạo chung quanh sân trường 1 lát đi, biết đâu sẽ nghĩ ra được cái gì đó.”

Thấy Joe nói cũng có lý cho nên Matt theo Joe đi vào bên trong trường học, cả 2 cùng đi dạo quanh sân trường, dưới những tàng cây lớn che bóng mát cả 1 góc sân. Tiếng gió thổi vi vu mang theo mùi hương của những bông hoa dại đang thi nhau nở rộ khiến tâm tình của người đi dạo cũng cảm thấy lâng lâng sáng khoái.

“Tôi đã nghĩ ra rồi.” Matt đột nhiên la lớn làm Joe giật mình không biết anh đã nghĩ ra cái gì mà có vẻ phần khởi tới như vậy.

Matt lấy giấy viết ra, hí hoáy vẽ trên đó, xong rồi anh nhìn lại nở 1 nụ cười mãn nguyện trên môi. Joe ngồi xuống bên cạnh Matt trên băng ghế đá dài khẽ liếc nhìn coi thiết kế của Matt. Cô gật gù tấm tắc khen.

“Tôi đã nói rồi mà nhất định anh sẽ tìm ra được ý tưởng mới.”

Matt nhìn Joe bằng ánh mắt biết ơn.

“Nếu không nhờ cô thì tôi cũng không thể vẽ ra được ngôi trường đẹp như vậy.”

“Có phải nên đãi tôi 1 bữa gọi là cảm ơn hay không?”

Matt nghĩ là Joe nói thật nên gật đầu lia lịa “Đương nhiên rồi.”

Còn Joe thì phì cười trước sự thật thà của Matt “Tôi chỉ nói chơi mà thôi, không cần phải nghiêm túc như vậy. Mà nè thật ra tôi cũng rất thích vẽ đó, hay là mỗi người chúng ta thi coi ai vẽ đẹp hơn đi.”

Matt tán thành ý kiến của Joe “Nếu như ai thua thì phải đãi người kia ăn tối. Nhưng mà phải vẽ cái gì đây?”

Joe ngẫm nghĩ 1 lát rồi nói “Chúng ta sẽ vẽ ra căn nhà trong mộng của đôi phương. Anh hãy tả căn nhà mơ ước của anh đi rồi tôi sẽ vẽ theo như vậy.”

Matt làm theo lời Joe “Căn nhà của tôi là 1 căn nhà có 3 phòng, tiện nghi đầy đủ. Ừm... trong phòng khách thì có 1 bộ sofa màu đen, trên tường thì treo 1 bức tranh nổi tiếng, trong nhà phải có 1 dàn máy nghe nhạc thật là hiện đại...” Và cứ thế Matt say sưa diễn tả căn nhà mơ ước của mình trong khi Joe thì hăng say vẽ.

“Xong rồi.” Joe đặt viết xuống. “Nhưng mà anh không được coi đâu bây giờ tới phiên anh phải vẽ căn nhà mơ ước của tôi.” Joe nhìn xung quanh vườn hoa, suy nghĩ 1 lát và bắt đầu tả “Đó là 1 ngôi nhà ngập tràn hạnh phúc, chung quanh phải trồng thật nhiều hoa đủ loại, trong phòng khách thì có 1 bộ sofa màu trắng.”

5 phút sau thì Matt đã vẽ xong “Bây giờ chúng ta có thể trao đổi được chưa, tôi muốn coi cô đã vẽ căn nhà mơ ước của tôi như thế nào.”

Và rồi cả 2 cùng trao đổi hình vẽ, Matt thật ngạc nhiên khi nhìn thấy tấm vẽ của Joe. Không ngờ cô lại vẽ đẹp tới như vậy, anh trầm trồ khen “Cô có khiếu vẽ như vậy, không trở thành họa sĩ thì thật là uổng tài đó.”

Còn Joe thì đang ngắm nghía bức vẽ của Matt, nghe Matt khen 2 má của cô bỗng đỏ ửng lên “Làm gì có chứ, anh cũng đâu có thua tôi đâu. Vậy 2 chúng ta coi như bất phân thắng bại rồi.”

Matt nhìn đồng hồ thì thấy bây giờ đã gần 7 giờ tối rồi, hèn gì mà cái bụng của anh cứ réo âm ỉ, từ sáng tới giờ anh đã có gì vào bụng đâu cũng chỉ vì bận rộn quá nên anh quên mất.

“Chúng ta đi ăn đi.”

Joe thấy đây là 1 cơ hội tốt để cô và Matt có thời gian đi riêng với nhau nên gật đầu đồng ý.

24. Chương 25

Matt lái xe tới 1 quán ăn gần trường. Anh và Joe chọn 1 cái bàn nhỏ trong góc, nơi có thể nhìn ra khung cảnh bên ngoài. Cả 2 kêu đồ ăn xong, Joe tranh thủ thời gian ngắm Matt 1 chút. Cô lấy điện thoại ra làm như là chụp hình quang cảnh ở bên ngoài nhưng thật ra là cô lén chụp hình Matt. “Như vậy là có thể thấy được anh ấy bất cứ lúc nào mà mình muốn.” Cô cất cái phone vào trong giỏ cùng với tấm hình mà Matt đã vẽ căn nhà của cô, Joe xem nó như là vật báu vậy bởi vì có thể nói đây chính là vật mà Matt đã vẽ riêng cho cô mà. Làm sao cô không xem trọng cho được.

Đồ ăn được mang ra, Matt thì vô tư thưởng thức các món ăn ngon trên bàn trong khi đó Joe vừa ăn vừa nhìn trộm anh, và tự mỉm cười 1 mình nữa.

“Có phải anh là Matt hay không?”

Matt ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn xem ai vừa gọi tên anh “Cô.. cô là...” Anh nhìn thấy cô gái này quen quen như là đã gặp ở đâu rồi “Àh, tôi đã nhớ ra có phải hôm đó chúng ta đã gặp nhau tại phòng bệnh của Ariel hay không? Cô chính là em gái của Joseph.”

“Phải rồi, em là Lisa. Thật không ngờ lại được gặp anh ở đây.”

Thấy Lisa và Matt trò chuyện vui vẻ như vậy khiến Joe cảm thấy ghen tức ở trong lòng, cô làm bộ tươi cười vui vẻ nhìn Lisa “Thì ra cô là em chồng của Ariel đó àh?”

Nghe nhắc tới Ariel, Lisa bỗng sa sầm nét mặt, cô không trả lời Joe mà quay sang Matt “Tối nay có 1 bộ phim mới ra hay lắm, nếu anh được rảnh hay là em mời anh đi coi phim.”

Joe không ngờ là Lisa lại bạo dạn tới như vậy, dám ở trước mặt của cô mà dụ dỗ Matt, cô lẩm bẩm “Trên đời sao lại có loại con gái như vậy được chứ, muốn giựt đi Matt ở trước mặt tôi hả, không có dễ vậy đâu.”

Rồi Joe không để cho Matt có cơ hội trả lời cô đã lên tiếng trước “Coi phim hả? Tôi cũng thích lắm, hay là tôi đi chung với cô nha.”

Lisa trong lòng rất tức giận khi nghe Joe nói như vậy nhưng vẫn tươi cười trả lời “Đâu dám làm phiền tới chị. Tôi và anh Matt đi cùng được mà.”

Thấy Joe và Lisa cứ ngồi nói qua nói lại, nên Matt ráng chen chân vào trả lời “Xin lỗi, tối nay tôi bận rồi. Hơn nữa tôi không thích coi phim, hay là cô rủ người khác đi đi.” Dứt lời anh quay sang Joe “Tôi đã có hẹn, chúng ta đi thôi.”

Thấy Matt không đếm xỉa gì tới Lisa, Joe vui mừng lắm, trong khi đó Lisa thì như là bị 1 gáo nước lạnh tạt vào mặt vậy. Trước khi đứng dậy ra về Joe không quên quay lại nói nhỏ với Lisa “Hãy kiếm người khác đi coi phim chung với chị đi, muốn đấu với tôi hả, chị chưa đủ trình độ đâu. Hừ.” Joe kênh kiệu quay lưng bước đi, cô cảm thấy rất phấn khởi vì ít ra giữa cô với Matt đã có 1 cái kỷ niệm thật đẹp và êm đềm ở bên nhau rồi, đây chính là 1 khởi đầu tốt, cô quyết tâm mai này phải cùng Matt xây dựng thật nhiều kỷ niệm hơn nữa.

“Hôm nay cô có thể xuất viện được rồi.” Vị bác sĩ nói với Ariel ở trong phòng bệnh “Vết thương của cô không có gì đáng ngại cả, nhưng còn cần nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa.”

Ariel nghe báo tin cô có thể ra về thì rất hỷ, cô cứ tíu tít nói lời cảm ơn với bác sĩ. Sự nhớ ra là không có ai tới đón cô về hết vì bây giờ Joseph vẫn còn đang đi làm, bà Trịnh thì sức khỏe không được tốt.

“Chắc là phải đi taxi về thôi.” Ariel vừa lầm bầm trong miệng vừa sắp xếp quần áo vào trong giỏ xách.

“Ừa, em tính đi đâu đó?”

Quay lưng lại thì Ariel nhìn thấy Matt “Là anh đó hả? Bác sĩ nói là em có thể xuất viện cho nên em đang thu xếp đồ đạc chuẩn bị đi về.”

“Có ai đón em hay không?” Matt nhìn Ariel dò hỏi.

“Không có, giờ này bên gia đình chồng không có ai rảnh cả, em sẽ tự đón taxi về nhà.”

Matt giật lấy cái giỏ xách trong tay Ariel “Để anh đưa em về.”

Rồi không đợi Ariel trả lời Matt đã nắm tay Ariel bước 1 mạch ra khỏi phòng đi thẳng tới bãi đậu xe. Đúng lúc đó Joseph cũng vừa lái xe tới bãi đậu. Anh định lên tiếng gọi Ariel nhưng thấy cô đã bước lên xe của Matt nên thôi. Sáng sớm nay bệnh viện có gọi điện thoại cho anh nói là Ariel sẽ được xuất viện vào lúc 8 giờ sáng, thế là anh phải thức dậy sớm hơn mọi ngày chuẩn bị đi đón cô về nhà. Không biết sao anh lại siêng năng đột xuất như vậy, ngày thường anh ngủ dậy rất trễ hiếm có người nào có thể đánh thức anh dậy sớm được. Nhưng hôm nay anh vì Ariel xuất viện mà đã đi ngược lại thời khóa biểu bình thường, không ngờ khi tới được đây lại nhìn thấy Matt dẫn Ariel đi, anh cảm thấy trong lòng hơi bức bối “Nếu biết như vậy thì thà là ở nhà còn sướng hơn.” Chợt nhận ra thái độ khác thường của mình, đáng lẽ Ariel được Matt chở về nhà anh phải vui mừng mới đúng thế mà ngược lại anh cảm thấy hơi khóc chịu Joseph tự giải thích rằng vì Ariel là vợ anh nhưng bây giờ đi với người đàn ông khác sẽ gây hiểu lầm không tốt.

25. Chương 26

Ariel bước vào phòng nhìn thấy căn phòng ngăn nắp sạch sẽ đã bị biến dạng rồi.

“Chỉ mới có mấy ngày thôi mà đã trở nên như vậy. Thiệt tình, không chịu dọn dẹp gì hết.”

Rồi cô quăng cái giỏ xách lên giường bắt đầu hành trình thu xếp căn phòng. Cô lấy hết mở quần áo Joseph để trên giường của anh cho hết vào cái giỏ đựng đồ dơ, chợt từ trong túi áo của Joseph có 1 vật gì rơi ra. Tò mò, Ariel vội cúi xuống đất nhặt nó lên xem coi đó là cái gì. Cô phát hiện đó là tấm hình của 1 cô gái còn trẻ, cỡ 22 hay 23 gì đó, cô ta cũng xinh đẹp lắm. Nhưng không hiểu vì sao Joseph lại có tấm hình này, và không biết người con gái kia là ai, còn đang mãi mê suy nghĩ chợt giọng nói Joseph vang lên khiến Ariel đánh rơi tấm hình xuống đất.

“Cô làm gì đó?” Joseph bước tới thì thấy tấm hình của Kimie, anh bức tức nhặt nó lên rồi nhìn thẳng Ariel bằng đôi mắt giận dữ “Tại sao lại **ng tới đồ của tôi, chúng ta đã giao trước là không xen vào chuyện riêng của đối phương kia mà.”

Biết mình có lỗi, Ariel vội vàng giải thích “Tôi.. tôi không cố ý đâu, chỉ là tôi muốn dọn dẹp lại mà thôi nhưng không ngờ vô tình đã nhìn thấy tấm hình đó.”

“Tôi không cần biết, miễn là **ng vào đồ của tôi thì cô có lỗi. Từ nay không cần cô nhiều chuyện đi dọn dẹp dùm tôi.”

Tới lúc này Ariel không còn nhận được những lời nói nặng nhẹ của Joseph, cô mím môi nhìn anh. Lần đầu tiên từ lúc Ariel về làm dâu ở đây Joseph chưa bao giờ thấy cô giận dữ như vậy. Tưởng đâu Ariel sẽ la lại anh 1 trận cho bỏ tức nhưng cô lại cúi đầu xuống, lí nhí nói “Xin lỗi.” Và quay lưng bỏ chạy ra ngoài, Ariel cố dần lòng không khóc trước mặt Joseph, cô nuốt nước mắt chảy ngược vào trong vì cô không muốn để người khác nhìn thấy bên ngoài cái vỏ bọc lạnh lùng của cô thì cô lại yếu đuối như vậy.

Còn Joseph sau khi thấy Ariel chạy đi thì cảm thấy hối hận vô cùng, không biết tại sao lúc này anh lại nổi giận 1 cách vô cớ với Ariel. Thật ra anh không có ý lớn tiếng với cô về chuyện tắm hình nhưng khi nghĩ tới lúc này Ariel đã được Matt chở về đây thì anh lại cảm thấy bức bối không dần được mới là Ariel mà thôi.

“Matt đó hả, anh có thể tới công viên gặp em 1 lát được không?” Nghe giọng nói hơi khác thường của Ariel trên điện thoại, Matt vội vàng lái xe tới chỗ hẹn.

“Kyo àh, tối nay có rảnh hay không? Chúng ta cùng đi ăn tối.” Bị gửi tin nhắn cho Kyo khi anh đang ở trong công ty.

Đang ở trong lớp học cô nhận được tin nhắn với lời mời rủ đi ăn tối thì lập tức đồng ý ngay, không những thế cô còn rủ luôn cả Joe đi cùng, vì ý định của cô là làm mai Joe cho Bi mà. Không ngần ngại cô gửi tin nhắn trả lời “Được, vậy hẹn gặp 8 giờ tối nay.”

Bi đâu hay biết rằng cuộc hẹn hò lãng mạn mà anh đã mơ ước đi cùng với Kyo sẽ không trở thành hiện thực được.

26. Chương 27

Ch. 12

Matt tìm thấy Ariel đang ngồi 1 mình dưới tàng cây lớn trong công viên, anh đi nhẹ nhàng tới gần bên cạnh cô. Anh khẽ gọi

“Ariel! Em không sao chứ?”

Nhận ra tiếng của Matt, Ariel quay đầu lại nhìn anh cô lắc đầu “Em không có gì, đột nhiên gọi anh ra đây không biết có làm phiền anh không?”

Matt ngồi xuống bên cạnh Ariel, nhìn sâu vào mắt cô “Anh đã nói lúc nào em cần tới anh thì cứ kiếm anh nhất định anh sẽ tới mà.” Một khoảng không gian im lặng bao trùm 2 người, cả 2 đều theo đuổi ý nghĩ riêng của mình. Chợt Matt phát hiện mắt Ariel đỏ hoe, những giọt nước mắt long lanh còn đọng trên khóe mắt.

“Đã xảy ra chuyện gì rồi? Ai đã làm cho em khóc vậy?”

Ariel đưa tay lên gạt nước mắt, cô lắc đầu “Không có chỉ là đột nhiên em.. em nhớ tới chuyện buồn lúc trước cho nên có chút cảm xúc mà thôi. Em không gọi cho Kyo hay Joe vì em biết 2 người đó đang ở trong lớp, chợt nhớ tới anh cho nên mới hẹn anh ra đây mà thôi.”

Bỗng Matt đưa sát mặt anh gần về phía Ariel “Nếu em có tâm sự gì buồn thì hãy gọi cho anh, anh mong muốn mình sẽ luôn là người chia sẻ với em.”

Ariel quay mặt đi tránh tia nhìn của Matt, cô nói qua hơi thở “Cảm ơn anh, chúng ta là bạn bè với nhau em nhất định sẽ không làm phiền anh dài dài mà.”

Đột nhiên Matt đặt tay lên vai Ariel di chuyển người cô về hướng của anh “Chúng ta... có thể tiến xa hơn quan hệ bạn bè được hay không?”

Ariel mở to mắt nhìn Matt kinh ngạc, cô không hiểu ý của anh muốn nói gì, không phải họ đang làm bạn tốt lành hay sao, đột nhiên anh lại muốn đi xa hơn tình bạn, chuyện của cô và Joseph đã làm cô đau đầu lắm rồi bây giờ còn nghe được những lời nói này của Matt khiến cô phải tiếp tục suy nghĩ thêm nữa.

Sau khi gây gổ 1 trận với Ariel, Joseph không thấy cô đâu nữa, nên anh đi xuống nhà đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm xem Ariel có ở nhà hay không, thấy vậy bà Trịnh đang lui cui ở dưới bếp liền lên tiếng.

“Con kiếm Ariel đó à, lúc này nó nói với mẹ là nó có việc phải đi ra ngoài không biết khi nào mới về nhà nữa.”

Bị mẹ nói trúng tâm ý của anh nhưng Joseph vẫn làm như là không phải, anh chối phăng “Con không có kiếm Ariel, chỉ là đói bụng muốn đi kiếm cái gì ăn mà thôi. À phải mẹ à, mẹ không được khỏe trong người đừng nên làm công chuyện nhà, hãy dành thời gian để mà nghỉ ngơi đi.”

Bà Trịnh xua tay “Bác sĩ nói bệnh tình của mẹ đã đỡ nhiều rồi, chắc là nhờ Ariel đó. Từ ngày nó về làm dâu ở đây lúc nào cũng chăm sóc ẹ chu đáo lắm, đưa con dâu như vậy đi đâu mà kiếm chứ. Con đó nên tốt với nó 1 chút.”

Vừa nhắc tới Ariel thì cô mở cửa bước vào nhà, **ng mặt Joseph đang ngồi trên sofa, cô vội quay đi chỗ khác định bước lên lầu thì bị bà Trịnh gọi giật lại.

“Hôm nay mẹ có nấu mấy món, lâu rồi cả gia đình không ăn cơm chung. Để mẹ gọi cho Lisa kêu nó về nhà luôn.”

Biết ý mẹ chồng muốn kêu cô dùng cơm cho nên Ariel miễn cưỡng đi xuống bếp dọn bàn ăn. Còn Joseph làm như là xem tivi không ngó ngang gì tới cô nhưng thật ra từ lúc cô bước vào nhà ánh mắt của anh không rời cô 1 nửa bước, anh muốn xem thái độ của Ariel như thế nào nhưng thật không ngờ ngay cả nhìn cô cũng không thêm nhìn anh nữa.

Ông Trịnh cũng vừa đi làm về thấy cả nhà đã ngồi vào bàn ăn cho nên cũng đến ngồi kế bên bà Trịnh, còn Ariel vừa kéo ghế muốn ngồi xuống bên cạnh mẹ chồng thì bị ngăn lại.

“Ariel à, con ngồi kế Joseph đi, chỗ này để cho Lisa.” Bất đắc dĩ Ariel phải làm theo chứ cô không muốn chút nào. Cô vừa ngồi xuống thì Lisa cũng về tới. Trên bàn ăn có thật là nhiều món, bà Trịnh thì cứ hồ thúc Joseph gấp thức ăn cho Ariel, trong tình thế ép buộc cô đành phải chấp nhận nể nệ cười tươi nhìn mọi người. Trong khi đó cô cứ bất giác cái nhìn soi mói của đứa em chồng khiến cô cảm thấy không ngon miệng, nên vừa ăn hết nửa chén thì cô đã đứng dậy kiếm cớ về phòng.

“Xin lỗi, mọi người cứ tiếp tục đi, con đã no rồi.” Dứt lời cô đi thẳng 1 mạch lên lầu bước vào phòng của cô à không phải chính xác là của Joseph, cô thả người nằm dài lên giường ngày hôm nay đối với cô thật mệt mỏi. Phải đương đầu với bao nhiêu chuyện khiến cô như muốn rã ra, chợt cô nghe tiếng bước chân đi vào phòng. Cô ngồi dậy thì bất gặp Joseph đang đi về chỗ nằm của anh. Cô làm như không nhìn thấy, lại tiếp tục nằm xuống lấy chăn che ngang qua đầu, rồi cô thiếp đi trong giấc ngủ lúc nào không hay. Thấy Ariel đã ngủ say nên Joseph không làm phiền cô, chợt anh thấy cái chăn rơi xuống đất mà Ariel vẫn không hay biết gì, anh nhẹ nhàng đi tới bên cạnh giường cô cầm cái chăn lên và đắp cho cô. Cứ chỉ thật triu mến và nhẹ nhàng. Anh tưởng là Ariel không hay biết gì cho nên đã lảng lảng đi về chỗ của mình, có ngờ đâu mọi chuyện đã bị cô nhìn thấy, lúc đó những bức tức giận hờn của cô bỗng biến đi đâu mất mà thay vào đó là những xao xuyến, cảm động trước cử chỉ của anh. “Nếu như lúc nào anh ta cũng như vậy thì hay biết mấy.”

27. Chương 28

Bi đã có mặt tại 1 nhà hàng sang trọng để đợi Kyo, anh thấp thỏm chờ đợi như là chú rể sắp làm đám cưới vậy đó. Không hề hộp sọ được vì đây là lần đầu anh hẹn Kyo đi ăn tối mà chỉ có 2 người với nhau thôi, không khí thật lãng mạn biết bao. Kim đồng hồ điểm 8 giờ làm trái tim của Bi càng đập dữ dội hơn nữa, anh tưởng tượng ra nụ cười ngọt ngào của Kyo mà thấy vui trong lòng.

“Anh Bi? Đã tới lâu chưa?”

Bi nghe có người kêu tên mình thì ngẩng đầu lên, nhận ra đó chính là Joe, anh có hơi thất vọng 1 chút vì tại sao tới bây giờ mà vẫn chưa thấy Kyo.

“Là em à? Sao em lại ở đây tình cờ như vậy.”

Joe lắc đầu “Không phải đâu, Kyo kêu em tới đây 1 mình, nói là hẹn em ra ăn tối nhưng không biết sao không thấy Kyo đâu cả.”

Đúng lúc đó, điện thoại của Joe reo vang “Nè, chị hẹn tôi ra mà sao vẫn chưa thấy chị là thế nào?”

Đầu dây bên kia là tiếng của Kyo với giọng hối lỗi “Chị thông cảm dùm, đột nhiên tôi có chuyện gấp không tới được. Àh phải rồi, chị có thấy Bi ở đó hay không? Hay là 2 người ăn tối chung với nhau đi, dù sao cũng lỡ tới rồi không lẽ đi về không hay sao?”

Joe cần nhàn “Thiệt tình, hẹn xong rồi lại bỏ hẹn hả? Đành chịu thôi, sáng mai tôi sẽ thanh toán với chị đó.”

Bi nhận được tin nhắn của Kyo nói là không thể tới được, chẳng lẽ anh lại ra về hay sao, dù gì cũng đã gặp Joe rồi nên đành miễn cưỡng ngồi ở lại.

Thế là buổi tối lãng mạn mà anh mơ ước đã không thể trở thành hiện thực được rồi.

“Có phải anh hơi thất vọng vì Kyo không tới đây được hay không?” Joe dè dặt hỏi. “Em thấy như là anh không được vui thì phải.”

Bi cười gượng “Làm gì có chứ? Chỉ là hơi đáng tiếc mà thôi.”

Joe cười ranh mãnh “Anh và Kyo là bạn thân từ lúc nhỏ chắc là 2 người có nhiều kỷ niệm với nhau lắm hả?”

Nghe nhắc tới Kyo, Bi liền tươi cười trở lại “Phải đó, lúc trước cô ấy thích qua nhà của anh để hái hoa cúc vàng lắm, đó là loại hoa mà Kyo thích nhất đó. Mỗi lần nhìn thấy hoa cúc là cho dù có chuyện buồn gì cô ấy cũng sẽ quên hết và nở 1 nụ cười thật tươi trên môi.”

Joe châm chọc “Nói tới Kyo thì anh đã lập tức có lại tinh thần rồi. Hmmm. cũng lạ thiệt há.”

Đang say sưa hồi tưởng lại thời thơ ấu nhưng nghe Joe nói vậy khiến Bi hoảng hốt sợ cô đã nhìn rõ tâm tư của mình cho nên vội vàng che đậy “Àh không.. chỉ là cảm thấy lúc nhỏ vui vẻ hơn bây giờ mà thôi.”

Bỗng điện thoại của Joe reo vang, nhìn thấy trên đt là tên của Kyo

“Chuyện gì nữa đây, đã thay đổi ý định muốn tới đây à?”

Kyo cười hì hì “Không có, chỉ là muốn hỏi chị cảm thấy Bi như thế nào, có phải là 1 người đàn ông tốt hay không?”

“Hỏi nhiều quá làm gì?” Joe thắc mắc “Mà nè không phải chị nói là đang bận à, sao lại có thời gian rảnh rồi để gọi cho tôi chỉ để hỏi những câu như vậy thôi sao?”

Không thấy Joe trả lời nên Kyo tiếp tục hỏi “Mau nói đi, Bi có phải là mẫu người đàn ông mà chị thích không?”

Tới lúc này thì Joe đã hiểu ra ý định của người bạn thân này rồi, nhưng cô làm như không biết “Anh ấy thật là 1 người tốt.”

Nghe thế thì Kyo vui lắm “Vậy thì chúc 2 người 1 buổi tối vui vẻ, ngày mai nhớ kể cho tôi nghe chi tiết đó nha.”

“Là Kyo đó à? Cô ấy nói gì với em vậy?” Bi cầm ly nước uống 1 hơi.

Joe vừa cắt điện thoại vào bóp vừa trả lời “Àh không, Kyo muốn làm mai cho 2 chúng ta đó mà.”

Bi làm rơi cả cái ly xuống bàn, anh trợn to mắt hỏi “Cái gì? Làm mai? Joe à, em đúng là 1 người con gái tốt nhưng mà anh.. anh..”

Joe thấy Bi ấp úng như vậy thật tội nghiệp cô mỉm cười “Anh không cần lo, em chỉ coi anh là bạn mà thôi, hơn nữa trái tim của em đã dành cho 1 người rồi không còn chỗ cho người khác nữa đâu.”

Bi thở phào nhẹ nhõm “Vậy thì tốt, thiệt tình không biết Kyo nghĩ sao mà lại làm mai cho chúng ta nữa. Anh.. anh đã thích người khác rồi mà cô ấy lại...”

Joe tủm tỉm cười “Em biết, không những vậy em còn biết người mà anh thích là ai nữa.”

Tối hôm đó mặc dù không thể có 1 bữa ăn lãng mạn với Kyo nhưng Bi vẫn không nản lòng, anh quyết định lần sau nhất định phải hẹn cho bằng được Kyo.

28. Chương 29

Ch.13

Ariel thay đồ xong chuẩn bị bước ra khỏi nhà để tới trường thì bỗng bị bà Trịnh gọi giật lại.

“Xe của con còn đang sửa, để mẹ kêu Joseph chở con đi làm.”

Nghe nhắc tới Joseph, cô vẫn không quên những lời nặng nề của anh ngày hôm qua cho nên xua tay từ chối “Dạ không cần đâu, con có thể tự đi taxi được mà.”

Nhưng bà Trịnh vẫn một mực cương quyết “Không có mất bao nhiêu thời gian đâu, hơn nữa Joseph chở con đi làm xong thì nó cũng thuận đường tới chỗ làm luôn.”

Đúng lúc đó Joseph đã chuẩn bị xong xuôi hết nghe mẹ nói thế tuy bề ngoài anh làm như là không muốn đưa Ariel đi làm nhưng thật ra trong lòng thì đang chờ cơ hội này vì anh muốn giải thích với cô về chuyện xảy ra hôm bữa. Sợ cứ giằng co như vậy hoài sẽ trễ giờ đi làm nên Ariel đành chấp nhận đề nghị của bà Trịnh để Joseph chở cô đi.

Hai người bước lên xe, tuy ngồi gần bên nhau nhưng cả 2 không ai nói với nhau lời nào cả. Joseph tìm cách gọi chuyện.

“Chiều nay mấy giờ em về, anh sẽ tới đón em.”

Ariel vẫn nhìn thẳng trả lời câu hỏi của Joseph “Không cần đâu, em tự về được mà, anh cứ đi làm đi.”

Thấy vẻ mặt lạnh lùng trang nghiêm của Ariel, nên Joseph không dám hỏi gì thêm nữa. Xe chạy được 1 đoạn gần tới trường thì Joseph lại lên tiếng

“Ngày mai anh sẽ chở em đi làm cho tới khi nào xe của em sửa xong thì thôi.”

Giọng nói dịu dàng pha lẫn chút ân hận của Joseph khiến Ariel có phần hơi dao động, thật ra cô đã không còn giận anh nữa chỉ là không biết phải bắt đầu nói chuyện lại với anh như thế nào mà thôi. Bây giờ anh lại đề nghị đưa đón cô đi làm, không biết sao cô lại cảm thấy vui vẻ khi được anh quan tâm. Nhưng cô không trả lời cho anh biết, còn Joseph thì tin rằng sự im lặng của Ariel chứng minh là cô đồng ý, anh khẽ nhìn sang cô rồi mỉm cười 1 mình.

Xe dừng lại trước cổng trường, Ariel mở cửa bước xuống xe. Lúc cô quay lưng đi thì Joseph bỗng bước xuống xe chạy theo cô, anh đi tới trước mặt Ariel.

“Có chuyện gì vậy?”

Joseph ấp úng không biết phải nói như thế nào cho cô hiểu đây “Anh.. chuyện hôm đó anh thật là...”

Câu chuyện của 2 người bị 1 giọng nói cắt ngang

“Ariel, cũng may là còn kịp được gặp em.”

Người đó chính là Matt, anh cố tình chờ Ariel trước cổng trường, khi thấy cô đang trò chuyện với Joseph thì anh làm như là tình cờ gặp được cô vậy.

“Mới sáng sớm mà đã tới tìm em rồi à, bộ anh có chuyện quan trọng hả?”

Matt liếc sang Joseph đang nhìn anh bằng ánh mắt ghen tức “À không, chỉ là muốn hỏi em khi nào được rảnh để đãi anh 1 bữa đây, không phải hôm qua em đã nói như vậy à?”

Ariel sức nhớ lời hứa của cô với Matt, cô muốn cảm ơn anh vì đã chịu lắng nghe cô kể kể “Em không quên đâu, hay là ngày mai đi, được không?”

Matt liền gật đầu “Ngày mai anh tới đón em.”

Thỏa thuận xong, Ariel đi vào trường, cô đâu biết rằng chiến tranh giữa 2 người đàn ông đang bắt đầu.

“Anh cũng gan thật, dám hẹn vợ của người khác đi chơi ngay trước mặt chồng của cô ta.” Joseph khoanh tay lại nhìn thẳng vào Matt nói bằng giọng châm chích.

Còn Matt thì vẫn tỉnh bơ như không “Vậy sao? Anh cũng quan tâm tới Ariel nữa à?”

Bị Matt hỏi 1 câu như thế Joseph không biết phải trả lời thế nào, anh còn đang lưỡng lự thì lại bị bồi thêm 1 câu nữa

“Tôi sẽ dành lại Ariel đường đường chính chính, nếu như anh không yêu cô ấy thì đừng tốn công sức tranh dành với tôi làm gì. Lần này tôi quyết không thua cho anh đâu.”

Dứt lời Matt quay lưng bỏ đi, còn lại 1 mình Joseph miên man suy nghĩ, thật ra anh vẫn chưa biết phải làm như thế nào nữa. Anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ có ngày Ariel phải rời xa anh cả, nên anh không biết đối phó làm sao với lời khiêu khích của Matt. Anh chỉ biết là anh không muốn để Ariel đi theo người khác, trong lòng của anh Ariel bây giờ dường như đã ngự trị 1 khoảng khá quan trọng rồi, anh lấy trong túi áo ra tấm hình của Kimie, khẽ thở thê thỉ với tấm hình “Em hãy nói cho anh biết là anh phải làm thế nào đi?”

29. Chương 30

“Sao hả tối qua đi chơi có vui không?” Kyo vỗ vào vai Joe 1 cái nghe rõ to.

Joe ôm vai la lớn “Làm gì mạnh tay vậy? Tôi là người đó không phải bằng sắt đâu, đương nhiên phải biết đau rồi.”

Kyo cười hề hề “Mau nói đi, tối qua thế nào hả?”

Joe liếc xéo “Thì là.. cái đó đó.”

“Không nhanh vậy chứ 2 người chỉ mới quen nhau thôi mà.” Kyo mở to mắt ngạc nhiên “Hai người đã.. đã...”

Joe ký vào đầu của Kyo “Làm ơn đừng có nghĩ vậy, ý tôi muốn nói là chúng tôi chỉ đi ăn tối thôi sau đó thì trò chuyện 1 lát, chị nghĩ tối đâu vậy?”

Kyo thở phào nhẹ nhõm “Lần sau nói chuyện đừng có úp mở như vậy. Làm tôi hết hồn còn tưởng là 2 người đã.... ”

Ariel bước vào lớp nghe thấy 2 cô bạn đang trò chuyện hăng say thì cũng chen vào góp vui “Đang nói cái gì mà vui về vậy?”

Joe nhìn lên Ariel xong rồi lại liếc sang Kyo “Không gì, chỉ là có người nhiều chuyện muốn làm bà mai mà thôi.”

Thấy giọng điệu của Joe, Ariel hiểu ra mọi chuyện “Kyo làm mai chị cho ai vậy?”

“Còn ai nữa, thì là cái người bạn thanh mai trúc mã của cổ đó.” Joe hất đầu về phía Kyo.

Nghe tới đó Ariel bỗng đập tay xuống bàn làm 2 cô gái kia giật mình “Tuyệt đối không được.”

“Không cần phản ứng dữ dội vậy chứ? Đừng nói với tôi là chị cũng để ý tới Bi đó nha.” Kyo nhìn Ariel bằng ánh mắt dò xét.

“Tôi đang định giới thiệu em gái của Joseph cho anh Bi của chị đó.” Ariel nhìn lên trần nhà mơ mộng.

“Hãy bỏ cái ý định đó đi.” Joe cắt đứt niềm hi vọng của Ariel “Bởi vì tôi biết là Bi đã có người trong mộng rồi.” Cô quay sang nhìn Kyo “Còn chị nữa, nếu có làm mai thì hãy hỏi ý của người ta trước, đừng có tùy tiện như vậy. Coi chừng đó, làm mai thế nào mà bên con trai lại đi thích bà mai thì chị biết chết.”

Ariel cười lớn “Cái này tôi đồng ý, lúc trước tôi làm mai cho 1 thằng bạn của tôi cùng với 1 con nhỏ học chung lớp, cứ tưởng là 2 người sẽ yêu nhau lắm ai ngờ cuối cùng tôi nhận được thư tỏ tình của tên kia. Vậy là từ đó tôi quyết định không bao giờ làm mai cho ai nữa.”

Kyo liếc nhìn 2 cô bạn thân ngờ vực “Không nghiêm trọng vậy chứ, tôi với Bi là bạn từ nhỏ thấy anh ấy vẫn chưa có người yêu cho nên có lòng tốt mà thôi. Đừng hồng chia rẽ chúng tôi nhé.”

Chỉ có Joe là hiểu rõ nhất tình cảm của Bi đang hướng về ai mà thôi trong khi cô bạn thân Kyo thì vẫn cứ vô tư với người ta, mà nghĩ cũng thật lạ, lúc trước Joe cứ cho rằng Kyo là người nhạy cảm có thể nhìn ra mọi chuyện mà người khác chưa phát hiện được. Sở dĩ cô nghĩ như thế là bởi vì Kyo không phải đã nhìn ra được là

cô yêu Matt ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên hay sao? Nhưng bây giờ ngay cả việc Bi có tình cảm với ai Kyo cũng không biết nữa. Joe lắc đầu lẩm bẩm 1 mình “Cho nên mới nói người trong cuộc thì tối người ngoài cuộc thì sáng. Nhất là chuyện tình cảm thì càng khó biết hơn nữa.”

30. Chương 31

Bi đứng chờ Kyo trước cổng trường, khi chuông vừa reng báo hiệu giờ tan học thì Bi đã thấy thấp thoáng bóng Kyo từ đằng xa. Anh cũng thấy thằng cháu của mình đang lững thững đi bên cạnh Kyo. Anh vẫy tay gọi.

“Jeff àh!”

Nhận ra ông chú lười biếng của mình Jeff vội chạy lại. Bi đưa tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Jeff “Sao đây, hôm nay có ngoan hay không?”

Jeff gật đầu lia lịa “Ngày nào mà cháu không ngoan chứ? Không tin cứ hỏi cô giáo đi.”

Kyo bước tới nghe nhắc tới tên mình thì hỏi lại “Chuyện gì đây?”

“Àh không, chỉ là đang điều tra coi bữa nay thằng cháu nghịch ngợm của anh có ngoan hay không thôi?”

Kyo àh lên 1 tiếng “Yên tâm đi, cho dù là học sinh quậy tới cỡ nào mà gặp em thì cũng đều phải hiền xuống.”

Bi cười lớn, anh nhìn sang Jeff “Nè, ba má của cháu đã về rồi, bây giờ chú chờ cháu về nhà trước. Kyo àh, hôm wa em đi ăn tối không được hay là hẹn lại tối nay đi nha, có được không?”

Hôm qua cô đã viện cớ bận rồi không lẽ hôm nay lại giả chiều cũ ra hay sao, hơn nữa tuy là bạn bè từ nhỏ nhưng từ lúc gặp lại tới giờ 2 người cũng ít có dịp trò chuyện tìm hiểu về gia đình đối phương, nên cô lập tức ưng thuận.

“Ba àh, con đã nói là không thành hôn đâu, ba đừng có ép con.” Joe bực tức cãi lại với ông Trần- ba cô.

“Người ta đã tới cầu hôn con mấy lần rồi, sao lần nào con cũng từ chối hết vậy. Hơn nữa con đã lớn, đã tới tuổi lấy chồng, không lẽ cứ muốn ở như vậy suốt đời hay sao?”

Joe gân cổ cãi lại “Nhưng con không yêu người đó, làm sao có thể thành hôn được. Con chỉ lấy người mà con yêu thôi. Con không muốn đi theo vết xe đổ của ba má.”

Nghe nhắc tới má của cô, ông Trần không kiềm được cơn giận, ông đưa tay lên tát cho Joe 1 bạt tai như trời giáng. Quá bàng hoàng trước thái độ của ông, Joe cảm thấy tự ái bị tổn thương, nên ôm mặt chạy ra ngoài. Joe là 1 cô gái cứng đầu những gì cô không thích thì cho dù có ép cô tới đâu đi nữa thì cô cũng sẽ không bao giờ làm theo. Nhưng nếu chuyện gì cô đã quyết định rồi thì cũng không ai có thể thay đổi được. Lần này ông Trần ép cô phải lấy 1 người cô không thương làm sao cô có thể chấp nhận được. Vì từ nhỏ ba má của cô đã li dị, má của cô đã chạy theo tiếng gọi của tình yêu, để cô ở lại với ông Trần. Nguyên nhân của sự đổ vỡ này cũng bởi vì lúc trước ba má cô thành hôn là do 2 bên gia đình gượng ép, sau đó khi sống chung mới phát hiện là cả 2 không hợp nhau, thế là sau đó má của cô đã yêu 1 người đàn ông khác, và ba cô đã đồng ý li dị vì có nểu kéo thêm 1 cuộc tình đã gây cũng không có ích lợi gì. Chính vì lý do đó mà Joe đã tự hứa với lòng cô chỉ dám cưới với người mà cô thật sự yêu thương mà thôi. Đối với cô hôn nhân nhất định phải được xây dựng trên tình yêu chứ không phải gả ép.

Joe lái xe tới quán bar, hôm nay cô muốn uống cho thật say để quên hết mọi đau khổ, phiền muộn trong cuộc sống.

31. Chương 32

Ch.14

“Em gái àh, sao lại ngồi 1 mình ở đây vậy, hay là chúng ta cùng uống với nhau đi.” Lúc này Joe đã hơi say say, bỗng nghe giọng nói của 1 người đàn ông nói với cô như thế nên cô quay lại nhìn. Cô trả lời bằng giọng nhừa nhựa của người say rượu.

“Tôi chỉ thích uống 1 mình thôi, đừng có làm phiền tôi.”

Nhưng tên kia vẫn không chịu buông tha cho cô, hần tiến tới gần đặt tay lên vai Joe, đương nhiên là Joe phải phản kháng lại rồi, cô hất tay tên kia ra.

“Đừng **ng đến tôi.”

Tên kia bực tức định nhào tới đánh trả lại thì có 1 bàn tay rắn chắc giữ hần lại.

“Nếu như anh còn làm phiền cô gái này nữa thì tôi sẽ không khách sáo đâu.”

Nhận ra người vừa giúp mình là Matt, Joe liền bước tới bên cạnh anh, thấy cô đi liểng xiểng không vững nên Matt đi tới đỡ lấy cô và dìu cô đi ra khỏi quán bar. “Thiệt tình, sao lại uống rượu say tới như vậy.”

Matt dìu Joe tới 1 quán nước gần đó, anh mua 1 ly trà giải rượu để Joe uống.

“Mau uống đi, cô có biết là con gái mà uống nhiều rượu như vậy thì không tốt, sẽ bị người ta thừa cơ lợi dụng đó.”

Joe hất đổ ly trà trên tay Matt “Cứ bỏ mặc tôi, tôi không cần anh thương hại đâu.”

Dứt lời cô đứng dậy định bước đi, Matt sợ cô xảy ra chuyện nên vội vàng chạy theo cô.

“Cô còn đang say như vậy mà còn muốn đi đâu nữa.”

Joe dừng lại, quay đầu nhìn Matt, anh nhìn thấy những giọt nước mắt long lanh đọng trên mắt cô. Và rồi Joe đột ngột lao tới ôm lấy Matt. Cô bắt đầu khóc, khóc thật nhiều.

“Tôi không muốn như vậy đâu, tôi thật sự không muốn lấy 1 người mà mình không yêu, tại sao lại ép buộc tôi chứ.”

Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ khiến anh không biết phải phản ứng thế nào nên đành để cho Joe tiếp tục khóc trên vai anh.

“Nếu cô không muốn lấy người mình không yêu thì hãy từ chối người ta đi, tại sao phải hành hạ bản thân mình như vậy, miễn cưỡng không có hạnh phúc đâu.”

Joe bấy giờ đã bình tĩnh trở lại, chợt nhận ra là cô đang gục đầu khóc 1 cách ngon lành trên vai cái người mà cô thầm thương trộm nhớ nên vội vàng lau nước mắt, ngượng ngùng nhìn Matt.

“Xin lỗi đã làm phiền tới anh.”

Matt lắc đầu “Không có gì, tôi dẫn cô đi 1 chỗ bảo đảm tới đó rồi cô sẽ được vui.”

Joe ngạc nhiên không biết Matt muốn dẫn mình đi đâu, nhưng thôi kệ có thể được ở gần bên anh cô cũng cảm thấy vui rồi không cần biết là phải đi tới đâu.

Thì ra cái nơi mà Matt nói chính là tiệm bán thú nhồi bông, anh cầm lấy 1 con mèo bằng vải đưa lên hỏi ý kiến Joe “Có đẹp hay không?”

Joe trầm trồ khen ngợi “Đẹp lắm nhưng vẫn không dễ thương bằng cái con mashimaro này của tôi.” Joe nựng nịu con mashimaro với nụ cười thật tươi. Thấy vậy Matt trên cô

“Tôi đã nói là khi tới đây cô sẽ được vui mà, có đúng không?”

Joe gật gù đầu trong tay vẫn ôm chặt lấy con thú “Vậy thì phải cảm ơn anh.”

Và Matt cầm lấy 1 con thỏ màu hồng với 2 cái tai dài màu trắng suy nghĩ, thấy như vậy Joe liền góp ý “Con thỏ dễ thương lắm.” Rồi cô nhìn sang Matt cười châm chọc “Không lẽ anh đã lớn như vậy rồi mà còn có cái thích sưu tầm thú nhồi bông àh?”

“Không phải, tôi muốn mua tặng cho bạn mà thôi.”

Joe nghe vậy liền hỏi dò ý Matt “Chắc là người bạn này đối với anh quan trọng lắm.”

Matt nhún vai “Có thể nói như vậy.” Anh cầm lấy con mashimaro của Joe ra quầy tính tiền chung với con thỏ mà anh đã mua. Joe vội vàng ngăn lại

“Để tôi tự trả được rồi.”

“Bộ sợ tôi trả không nổi àh, thôi được rồi, đừng khách sáo nữa, coi như đây là món quà an ủi của tôi tặng cho cô đi.”

Joe vui vẻ ôm con mashimaro vào lòng, hôm nay đối với cô là 1 ngày xui xẻo nhưng không ngờ trong cái xui lại có cái may, lại tình cờ cho cô gặp được Matt. Thật là không còn gì hạnh phúc bằng.

“Để tôi chở cô về, bây giờ đã tối con gái đi 1 mình nguy hiểm lắm.”

Joe mỉm cười ngọt ngào đồng ý đề nghị của Matt, bây giờ không cần uống trà giải rượu cô cũng đã tỉnh như sáo rồi. Có lẽ là sức mạnh của tình yêu nên cô mới được tỉnh mau như vậy, cô thì thầm 1 mình “Cảm ơn anh nhiều lắm.”

32. Chương 33

“Kyo, rốt cuộc em đã tới, ngồi xuống đi.” Bi kéo ghế ra mời Kyo ngồi.

“Em đã hứa với anh thì em sẽ tới mà.” Kyo kêu 1 ly nước trái cây để giải khát. “Àh phải, đã lâu rồi em không gặp ba má anh, 2 bác vẫn khỏe chứ?”

Bi vừa nhâm nhi ly cocktail vừa đáp “Cũng bình thường thôi, nhưng má của anh hay nhắc tới em lắm, còn kêu anh dẫn em về nhà cho bà ấy gặp nữa.”

“Nhớ lúc trước em hay qua nhà anh nghịch ngợm, lần nào trước khi về bác gái cũng hái tặng em cả bó hoa cúc vàng hết. Hồi ức đó thật là đẹp.” Kyo mơ màng nhắc tới chuyện xưa “Thời gian trôi qua nhanh quá, mới đây mà đã mười mấy năm rồi. Cả 2 chúng ta đều đã trưởng thành.” Bất chợt nhớ ra điều gì Kyo liền hỏi “Àh phải, tối hôm qua anh đi chung với Joe, anh thấy cô ấy là người thế nào?”

“Joe là 1 cô gái tốt, nhưng mà em đừng có làm mai cho người khác mà không hỏi ý người ta trước đó nha.” Nhắc tới chuyện này khiến Bi bức bối nên anh có hơi sáng giọng với Kyo 1 chút.

Thấy nét mặt không vui của Bi, nên Kyo giải thích “Em chỉ là muốn giúp cho anh mà thôi. Không cần tức giận như vậy. Thấy anh vẫn chưa có người yêu cho nên em làm người tốt giúp đỡ anh, không cảm ơn người ta mà còn cần nhằn nữa.”

Thấy Kyo vẫn còn chưa hiểu ra vấn đề nên không kịp suy nghĩ anh đã nói ra những lời thật lòng của mình “Cho dù là anh không có người yêu nhưng không có nghĩa là anh không yêu ai.”

Kyo mở to mắt ngạc nhiên “Hả? Anh đã yêu cô nào rồi àh? Sao không nói cho em biết, mém chút nữa em đã phá hoại tình cảm của 2 người rồi.”

“Người mà anh yêu khờ khạo tới nỗi đi làm mai người khác cho anh đó.” Thấy gương mặt ngờ nghệch của Kyo thiết làm cho Bi tức muốn chết, anh đã nói thẳng ra như vậy mà hình như cô còn chưa hiểu nữa.

“Trên đời sao lại có người kỳ lạ như vậy nhỉ, sao lại đi làm mai cho người đã có có ý trung nhân rồi làm gì?”

Đến lúc này Bi đành phải nói thẳng ra mà thôi “Người mà anh thích chính là cô bé hàng xóm thích hoa cúc vàng, cô ấy ở cạnh nhà anh lúc còn nhỏ nhưng khi lên 10 thì đã dọn tới DL. Em đã hiểu chưa?”

“Sao hoàn cảnh của cô gái này giống 1 người nào đó quá vậy?” Kyo ngược mặt lên trời chống cằm suy nghĩ, rồi cô àh thật lớn “Em nhớ rồi, cô gái mà anh nói sao mà giống em quá.” Rồi không dấu nổi sự ngạc nhiên Kyo đứng dậy nhìn thẳng vào Bi “Người anh nói chính là em... tức là anh.. anh...”

Chưa nói dứt lời thì Kyo cảm thấy đầu óc choáng váng, mọi thứ trước mặt tự nhiên quay vòng vòng, cô không còn làm chủ được bản thân mình nữa, mọi vật bỗng trở thành 1 màu đen. Bi vội vàng lao tới đỡ lấy cô. “Kyo! Em không sao chứ?”

Sáng hôm sau, trong lớp học chỉ còn lại Joe và Ariel còn Kyo thì đang nằm ở nhà dưỡng bệnh.

”Nè, chị có biết Kyo bị bệnh gì không? Ariel tò mò hỏi Joe khi phát hiện sự vắng mặt của Kyo.

Joe lắc đầu “Tôi không biết, sáng nay chị ta gọi cho tôi nói là đã xin phép nghỉ ngày hôm nay. Nghe giọng nói hình như là không phải bị bệnh đâu, tôi gắng hỏi mãi mà chị ấy không chịu trả lời. Chắc là đã bị cú sốc gì đó.”

Ariel ra chiều suy nghĩ “Có thể là Kyo đã gặp chuyện gì vui quá chóng không nổi cho nên mới bị bệnh đó, lát nữa chúng ta tới thăm chỉ đi.”

Buổi học hôm nay trôi qua thật mau, mới đó mà chuông đã reo báo hiệu giờ tan trường rồi. Ariel và Joe theo lời hẹn thì sẽ tới thăm Kyo. Lúc 2 cô ra về thì Ariel bắt gặp Joseph đang đứng chờ cô trước cổng trường. Biết là Joseph tới gặp Ariel nhất định có chuyện muốn nói nên Joe kiếm cớ rút lui để 2 người trò chuyện với nhau. Vì mấy ngày qua cô thấy Ariel cứ hay buồn, tâm hồn thì để ở đâu đâu không tập trung làm việc gì hết nên cô đoán nguyên nhân chắc là có liên quan tới người chồng hờ của Ariel.

“Tôi đi trước đây, chị và Joseph cứ nói chuyện đi.”

Ariel ngăn lại “Thôi đừng, chúng ta đã hứa là sẽ cùng đi thăm Kyo mà.”

Joe cười cười nhìn Joseph rồi quay sang Ariel “Chị ấy chỉ bị bệnh nhẹ mà thôi, không cần phải có 2 người chúng ta tới thăm, 1 mình tôi đi là đủ rồi. Ngày mai gặp lại.”

Sau khi Joe đi rồi, Ariel mới nhìn Joseph hỏi “Anh tới đây có chuyện gì không?”

Joseph đáp ứng gãi gãi đầu “Àh, mẹ kêu 2 chúng ta đi ra chợ mua chút đồ ẹ.”

“Thì ra là vậy. Mẹ kêu anh tới nên anh mới tới chứ gì.” Ariel hờn giận nói.

Joseph vội xua tay “Làm gì có.. chỉ là..”

“Thôi được rồi, anh không phải nói là đi mua đồ sao, chúng ta đi thôi.” Joseph lái xe chở Ariel tới 1 siêu thị gần nhà, trong lúc Ariel mãi mê nhìn ngắm những thức ăn trong chợ thì Joseph len lén bỏ đi chỗ khác. Khi cô tính tiền xong nhìn xung quanh thì không kiếm được anh nữa “Lạ chưa, mới đây mà anh ta đi đâu mất tiêu rồi.”

“Ariel!” Nhận ra tiếng Joseph đang gọi mình nên cô liền quay lại định cầm nhả anh sao lại bỏ đi đâu khiến cô đi tìm thì thấy trên tay Joseph đang cầm 1 cái gì đó.

33. Chương 34

“Kẹo bông gòn ở đây thiệt đắt khách quá, xếp hàng từ nãy tới giờ mới mua được đó.” Rồi anh dè dặt đưa cho Ariel “Tặng cho em nè, không biết là em có thích hay không?”

Ngỡ ngàng trước thái độ của Joseph, Ariel quên mất chuyện anh đã bắt cô đợi anh “Nãy giờ anh đi xếp hàng mua cái này cho em đó hả?”

Joseph gật đầu “Phải.”

Nhìn thấy gương mặt khờ khạo của Joseph nên Ariel bật cười “Thiệt là ngốc quá, bộ anh tưởng em là con nít định dỗ ngọt em bằng kẹo đó hả?”

Joseph ngơ ngác cứ tưởng Ariel nói thật nên trả lời “Em không thích àh, vậy thì anh ăn 1 mình vậy?”

Ariel vội vàng giật lấy cây kẹo “Ai nói là em không ăn, kẹo bông gòn là em thích nhất đó.” Rồi nhìn thấy Joseph chỉ mua có 1 cây nhất định là tiệm đông quá đã bán hết rồi, nên Ariel đưa ra trước mặt anh “Nghĩ tình anh đã có công xếp hàng nãy giờ, thôi thì 2 chúng ta cùng ăn đi. 1 mình em cũng ăn không hết mà.”

Thấy Ariel đã chịu cười lại, Joseph cảm thấy vui ở trong lòng, 1 cảm giác mãn nguyện xâm chiếm trái tim anh “Em.. đã hết giận anh rồi hả?”

Ariel ngênh mặt lên “Ai nói chứ? Chỉ là em tạm bỏ qua mà thôi, lần sau không được lớn tiếng với em như vậy nữa.”

Joseph giơ tay lên “Anh xin hứa sẽ không còn lần sau.”

Ariel cười thật tươi vì hành động của Joseph, đã lâu rồi cô không cười vui vẻ như vậy. Cô cứ tưởng sẽ không bao giờ cô có thể giống như ngày xưa, nào ngờ cô có thể là Ariel của lúc trước, luôn luôn vui vẻ, yêu đời và điều mà cô càng không ngờ hơn nữa là người có thể cho cô cái cảm giác ngọt ngào hạnh phúc lại là “người chồng hờ” Joseph của cô.

34. Chương 35

Ch.15

“Ừa tôi còn tưởng là hôm nay chị lại xin nghỉ bệnh không đi làm nữa chứ?” Joe nhìn Kyo ngạc nhiên như không tin vào mắt mình vậy. Còn Kyo thì bơ phờ hốc hác hẳn đi, cô uest oải trả lời.

“Ở nhà làm gì, mắc công phải suy nghĩ lung tung nữa, tôi thà là đi làm còn sướng hơn.”

Joe nhìn cô bạn thân ngỡ vực “Chuyện gì vậy, chị đang khỏe mạnh sao tự nhiên hôm qua lại xin nghỉ bệnh đột xuất là thế nào?”

“Đừng nhắc nữa, nói tóm lại là tôi đang phiền muốn chết luôn nè.” Kyo thở dài nảo ruột. “Tôi hỏi chị nếu có 1 ngày nào đó người bạn thân của chị đột nhiên nói thích chị vậy chị sẽ có phản ứng như thế nào?”

Joe le lưỡi lắc đầu “Tôi không phải là người yêu cùng phái đâu mấy cái này đừng chừa phần tôi.”

Kyo liếc xéo “Tôi đang nói tới người bạn trai thân thiết của chị, bộ bạn thân nhất thiết phải là con gái hết sao?”

Joe hiểu ra vấn đề thì àh lớn 1 tiếng “Có gì khó đâu, thì cứ chấp nhận tình yêu của người ta là được rồi.”

“Nếu nói như chị thì đâu phải là vấn đề nữa, tôi cần gì hỏi ý kiến của chị chứ?” Kyo gục đầu xuống bàn, thấy vậy Joe đánh nhẹ vào vai cô.

“Nói thật đi, có phải chị và Bi đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Kyo mở to mắt ngạc nhiên nhìn Joe “Sao chị biết hay vậy?”

Joe cười lạt “Ai nhìn vào cũng có thể hiểu được chỉ có chị là cứ làm như không biết mà thôi. Thật ra cái đêm đi ăn tối với Bi mà chị không tới đó, tôi đã nhìn ra được là anh ấy có ý với chị rồi.”

Kyo chống tay lên bàn “Vậy mà không nói cho tôi biết, bạn bè kiểu gì vậy?”

“Mấy chuyện này nên để cho người trong cuộc tự tìm hiểu chứ tôi không tiện nói ra đâu. ” Bỗng Joe nhìn thấy Ariel bước vào lớp với gương mặt hồng hỏ, vừa đi vừa cười mỉm 1 mình. Cô vội vàng chạy tới bên cạnh.

“Hù!”

Ariel giật mình nhìn sang Joe “Mới sáng sớm mà đã nhát ma người ta rồi, tôi yếu tim lắm không chịu nổi đâu.”

Joe cười cười bí ẩn “Tôi đã đi tới bên cạnh chị này giờ mà chị không phát hiện đó thôi. Sao đây có chuyện gì mà vui vẻ quá vậy tôi để ý từ lúc bước vào đây tới giờ chị cứ cười 1 mình.”

Ariel vừa cười vừa lắc đầu “Không có gì, đột nhiên cảm thấy vui vẻ cho nên mới cười mà thôi.” Rồi cô nhìn thấy gương mặt đăm chiêu, buồn bã của Kyo nên quay sang hỏi nhỏ với Joe “Nè, Kyo bị sao vậy? Bộ mới thất tình hay sao mà trông chị ấy ủ rũ quá.”

Joe ngoắc Ariel tới thì vào tai cô “Làm gì có tình mà thất chứ. Chỉ là chị ấy vừa được người ta tỏ tình cho nên mới như vậy đó.”

Ariel ngạc nhiên hỏi lại “Kỳ lạ chưa, được người ta đeo đuổi mà lại buồn bã như người thất tình àh. Vậy chị có biết người đeo đuổi Kyo là ai không?” Ariel tò mò hỏi.

Joe làm ra vẻ hiểu biết gật đầu “Sao không? Thì chính là Bi đó!”

Tới phiên Ariel không dấu nổi cảm xúc của mình cô la lớn “Là ành?”

Joe vội vàng thúc tay vào ngực Ariel “Suýt! nhỏ nhỏ thôi, bộ chị sợ Kyo không nghe thấy à? Tôi đã nhìn ra 2 người này có vấn đề rồi, đó bây giờ chị tin chưa?”

Suốt buổi dạy học hôm đó, 3 cô gái mỗi người mang 1 tâm trạng khác nhau. Ariel thì cứ cười nói tíu tít với đám học sinh, hết làm trò này thì tới trò khác, ai cũng có thể nhìn ra được là Ariel đang hạnh phúc, bằng chứng là cô đã cười nói nhiều hơn lúc mới vào trường dạy học rồi. Lúc trước cô cứ để mặt lạnh như tiền, không qua lại với ai nhưng dạo gần đây không ai biết lý do tại sao Ariel như biến thành 1 người khác, đã vui vẻ và cởi mở hơn nhiều. Còn về phần Kyo thì cô đang lo lắng về quan hệ của cô và Bi, bởi vì từ trước tới giờ cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ tiến xa hơn mối quan hệ “bạn bè” của 2 người cả. Mọi chuyện xảy ra đột ngột như vậy khiến cô không kịp trở tay, cô sợ nếu thẳng thắn nói ra cảm nghĩ của mình thì cô sẽ mất đi 1 người bạn tốt như Bi, đó chính là điều mà cô không muốn chút nào. Riêng Joe thì tình cảm như là cũng chưa có gì tiến triển ngoài việc cô tình cờ gặp Matt được vài lần, nhưng giữa 2 người vẫn duy trì cái tình bạn bất đắc dĩ đó. 3 cô gái giống như đang lẩn quẩn trong cái “trò chơi tình yêu” mà định mệnh đã an bài cho họ vậy, không biết tới khi nào thì trò chơi này mới thật sự kết thúc đây?

Ariel đang lui cui dưới bếp thì nghe tiếng chuông điện thoại ngoài phòng khách reo vang, cô vội vàng chạy nhanh lên nhà bắt điện thoại. Đầu dây bên kia chính là giọng nói của Joseph.

“Ariel hả? Tối nay anh không về nhà được, em nói với cả nhà không cần chờ anh đâu.”

Ariel bỗng cảm thấy hụt hẫng khi nghe Joseph cho biết như thế, cô đã nấu những món ăn thích mong là khi anh về nhà có thể ăn được thưởng thức tài nghệ của cô ai ngờ đâu anh lại cho biết là không thể về. Cô cố kìm nén sự thất vọng của mình, gượng cười trả lời.

“Em biết rồi. Anh cứ làm việc đi.”

Sau khi gác máy Ariel đi xuống bếp nhưng cô như mất hết tinh thần để nấu vậy, cô dọn dẹp cái bãi chiến trường trong bếp xong rồi đi lên phòng đặt mình lên giường, đầu óc cứ suy nghĩ miên man tận đâu đâu, cho đến khi cô nhìn đồng hồ thấy đã tới giờ cơm tối thì mới uể oải đi ra ngoài mời ba mẹ chồng xuống ăn cơm.

Tại công ty B&D, Joseph cùng Bi, Allie và Michelle đang tập trung trong phòng họp. Vì công ty của họ sắp phải mở thêm chi nhánh ở Singapore cho nên Michelle giám đốc về khu thiết kế của Joseph phải mở cuộc họp khẩn bàn kế hoạch nên phát triển công ty mới như thế nào. Bi và Allie thì lo suy nghĩ tìm những sáng kiến mới cho phần thời trang, những kiểu mẫu quần áo gì đang hot tại DL đều được cả 2 nghiên cứu thật kỹ. Joseph và Michelle thì cùng nhau bàn về những kiểu nhà họ nên xây ở Singapore. 4 người đều tập trung vào công việc mà không ai chú ý tới thời gian. Tối khi Joseph nhìn lên đồng hồ đeo tay thì phát hiện đã gần 10 giờ đêm rồi. Anh xoa xoa cái bụng đói cồn cào vì từ chiều tới giờ anh đã ăn gì đâu. Thấy vậy Michelle ái ngại nhìn anh.

“Đã trễ lắm rồi, hay là chúng ta ra ngoài ăn đi.”

Bi lên tiếng ngăn lại “Còn nhiều chuyện ở đây như vậy, phải làm gấp mà thôi thì chúng ta mua đồ ăn về đi, không cần phải ra ngoài.”

Joseph gật đầu tán thành “Phải đó, tôi đi mua sandwich cho 4 người chúng ta.”

“Để tôi đi với anh, tôi biết có 1 tiệm bán sandwich còn mở cửa.” Michelle dứt lời rồi không đợi phản ứng của Joseph đã lững thững đi ra ngoài trước.

15 phút sau cả 2 trở về với 4 phần sandwich trên tay.

“Đồ ăn khuya đây.” Joseph chia ôi người 1 phần, Bi và Allie cầm lấy phần của mình rồi cả 2 rút về phòng tiếp tục công việc làm dang dở lúc nãy. Joseph cầm ly nước đưa cho Michelle.

“Tôi thấy cô từ nay tới giờ vẫn chưa có uống nước, cầm lấy đi.”

35. Chương 36

Michelle ngẩng đầu nhìn Joseph, cô cứ tưởng là 1 thiết kế sư tài ba thì Joseph phải kiêu ngạo lắm, đó là lý do vì sao ngày đầu tiên mới gặp anh mà cô đã ra oai với anh trước rồi. Cho tới hôm nay có dịp hợp tác

chung thì cô chợt nhận ra rằng là mình đã sai, cô không nên đánh giá người khác chỉ qua bề ngoài của họ.

“Cám ơn. Tôi còn tưởng là anh khó chung **ng lắm, không ngờ lại...”

Joseph cướp lời “Không ngờ là tôi dễ tính như vậy có phải không?” Cả 2 cùng cười lớn sau câu nói của Joseph. “Cũng có nhiều người không hiểu tôi đã nhận xét như vậy nhưng khi tiếp xúc với tôi rồi thì sẽ biết tôi không phải như vậy đâu.”

Nói về Bi và Allie thì cả 2 đang chăm chú nghiên cứu thiết kế mùa xuân năm nay.

“Sư phụ àh, em thấy bản thiết kế của sư phụ lúc này cũng đẹp lắm mà, có chỗ nào sư phụ không vừa ý vậy?”

Bi bật cười vì lời xưng hô kỳ lạ của Allie “Nè, em gọi anh bằng sư phụ mà xưng bằng em là sao vậy? Lần đầu tiên anh mới nghe đó. Thiết kế lúc này chỉ là tạm được mà thôi, không hợp ý của anh lắm đâu.”

Allie gật gù đầu, cô vốn biết tính của ông thầy mình mà, anh lúc nào cũng đòi hỏi những gì hoàn hảo nhất là thiết kế, luôn luôn nghiêm túc làm việc.

“Àh phải, có câu này em muốn hỏi anh lâu rồi mà chưa dám. Tại sao anh lại chọn ngành thiết kế thời trang vậy? Đây là mộng tưởng của anh có phải không?”

Bi trầm ngâm suy nghĩ câu hỏi của Allie 1 lát, rồi thẳng thắn trả lời “Mộng tưởng? Cũng có 1 phần nhưng anh trở thành thiết kế sư 1 phần khác là vì nó chính là mộng tưởng của 1 người rất quan trọng đối với anh.” Nói tới đây Bi xoay mình nhìn ra ngoài cửa sổ, quang cảnh của thành phố thật nhộn nhịp và nhiều màu sắc, bất chợt nó làm anh nhớ tới 1 người, anh vội lấy điện thoại ra gửi tin nhắn.

“Kyo àh! Em đang làm gì đó, thật ra không có gì chỉ là anh muốn nhắn tin chúc em ngủ ngon mà thôi.”

Kyo còn đang chăm chú đọc cho hết cuốn truyện tranh Full House, đang đọc tới đoạn 2 nhân vật chính từ oan gia thành “xui gia” khiến cô bật cười thì bỗng thấy cái phone báo hiệu có tin nhắn, cô liền mở ra đọc thử thì phát hiện người gửi chính là Bi. Cô do dự không biết có nên trả lời lại hay không, cuối cùng cô quyết định không trả lời, và tắt phone đi ngủ. Tội nghiệp cho Bi, cứ chốc chốc lại nhìn cái phone xem có ai gửi tin nhắn hay không, nhưng đành thất vọng khi cái điện thoại lại không có phản ứng gì.

“Dạo gần đây Joseph nó hay về trễ lắm phải không con?” Bà Trịnh hỏi Ariel khi cả nhà quây quần ăn sáng. Ariel bỏ thìa xuống nhìn bà Trịnh gật đầu.

“Dạ phải, đã 4-5 ngày rồi đêm nào anh ấy cũng về khuya lắm chỉ ghé về lấy đồ đạc gì đó rồi lại đi ngay.”

“Sáng nay nó gọi cho ba nói là tối nay sẽ về nhà ăn cơm đó.”

Nghe ông Trịnh nói như thế Ariel khắp khởi vui mừng ở trong lòng “Thật àh? Vậy thì lát chiều con sẽ ghé chợ mua thêm đồ ăn để nấu những món mà anh ấy thích.”

Nói là làm, tối hôm đó Ariel vừa nấu ăn vừa ca hát 1 mình. Đã mấy ngày rồi cô không được vui như hôm nay, bởi vì nghe tin Joseph về nên cô trở hết tài nghệ để nấu ăn. Nhưng cô cứ đợi mãi cho tới khi cả nhà ăn tối xong hết, cô vẫn còn ngồi dưới phòng khách đợi Joseph về, đôi mắt lúc nào cũng nhìn ra cửa, nhưng tới 12 giờ sáng mà không thấy bóng dáng anh đâu cả. Quá mệt mỏi và buồn ngủ nên cô đã ngã đầu vào thành ghế ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Một lát sau, có tiếng chìa khóa lách cách mở cửa vào nhà. Vừa bước vào thì Joseph đã nhìn thấy Ariel nằm ngủ 1 cách ngon lành trên sofa giống như 1 cô mèo con vừa hiền lành vừa dễ thương. Anh đi tới bên cạnh cô, nắm lấy 1 mình “Thiệt tình, sao lại ngủ ở đây mà không về phòng vậy?”

Dứt lời chợt anh nghe tiếng Ariel nói mơ “Joseph àh... sao ngày nào anh cũng về trễ vậy? Ngày nào em cũng đợi anh mà không thấy anh về... hôm nay cũng vậy.. anh đã hứa là sẽ về mà.. nhưng cuối cùng...”

Tình cờ nghe được những lời nói đó của Ariel khiến Joseph giật thót ở trong lòng, anh đâu biết rằng trong khi anh mãi mê lo công việc thì ở nhà cũng có 1 người đang chờ đợi anh. Anh cảm động nhìn gương mặt đang say ngủ của Ariel khẽ thì thầm.

“Cô bé khờ àh, sao không gọi cho anh biết chứ? Anh hứa với em bắt đầu từ ngày mai sẽ không để em phải chờ đợi nữa.”

Nói rồi anh nhẹ nhàng cúi người xuống hôn lên trán Ariel, 1 lần nữa trái tim của anh rất cuộc đã biết rung động trước 1 người con gái khác rồi. Bây giờ anh đã có thể biết được người mà anh yêu là ai, anh có thể để quá khứ qua 1 chỗ khác bắt đầu lại 1 trang mới của cuộc đời, không có nghĩa là anh sẽ lãng quên nó mà là anh đã học hiểu coi nó như là 1 kỷ niệm đẹp, và quý mến những thứ đang hiện diện ở trước mặt anh.

“Xin lỗi, tôi muốn kiểm thiết kế sư của công ty cô, tên là Matt.” Joe nói với cô thư ký đang làm việc tại trước cửa công ty Lam Sơn.

“Àh, hôm nay anh ấy đã xin nghỉ bệnh hay là hôm khác cô trở lại đi. ”

Nghe nói Matt bị bệnh, Joe có hơi ngạc nhiên, cô lầm bầm 1 mình “Anh ấy đang bị bệnh àh, chắc là không có ai chăm sóc rồi.” Dứt lời cô quay sang hỏi cô thư ký “Có thể cho tôi biết địa chỉ nhà anh ấy hay không, tôi là 1 khách hàng của anh ta kiểm ảnh có chuyện rất quan trọng.”

Cô thư ký có hơi lưỡng lự 1 chút, thấy vậy Joe bồi thêm “Cô hãy làm ơn đi, chuyện này quan trọng lắm, nhất định tôi phải gặp anh ấy trong vòng hôm nay.”

Thấy Joe khẩn thiết như vậy nên cô thư ký đành đưa địa chỉ nhà của Matt cho Joe. Vừa cầm lấy Joe chạy như bay ra khỏi công ty, trong lòng phấp phồng lo sợ không biết anh bị bệnh có nghiêm trọng không.

36. Chương 37

Ch.16

Kính coong.... Matt đang nằm trong nhà thì chợt nghe có tiếng chuông cửa nên anh lồm cồm ngồi dậy, từ từ đi ra phía cửa. Anh vô cùng bất ngờ khi nhận ra người đó chính là Joe. Anh ồ ồ nói.

“Sao cô biết nhà của tôi mà tới kiểm vậy?”

Nhìn gương mặt xanh xao hốc hác của Matt thật khiến Joe cảm thấy nhói nhói ở trong lòng.

“Àh không, lúc này tôi tới kiểm anh ở công ty nhưng cô thư ký nói là anh đang nghỉ bệnh nên tôi xin cô ấy địa chỉ nhà anh.”

Matt gật đầu “Có chuyện gì mà kiểm tôi gấp vậy?”

“Ba của tôi nói là muốn sửa đổi về thiết kế của trường học 1 chút cho nên kêu tôi tới kiểm anh.”

Matt ngạc nhiên nhìn Joe “Ba của cô?”

Joe quên là Matt vẫn chưa biết được quan hệ của cô và hiệu trưởng của trường nên vội vàng giải thích “Thật ra hiệu trưởng trường đó chính là ba của tôi. Nè, bộ anh tính để cho khách đứng ngoài đây nói chuyện luôn hay sao vậy?”

Nghe Joe nhắc nhở như thế Matt liền nhích người sang 1 bên mời Joe vào nhà anh ngồi. Bỗng nhiên Joe đi tới gần Matt đưa tay sờ lên trán anh

“Anh bị sốt rồi, đã uống thuốc chưa? Thôi không được anh cứ nghỉ ngơi đi để tôi đi mua thuốc cho, sẵn tiện nấu cái gì đó cho anh ăn. Hôm nay tôi làm người tốt 1 bữa, được rồi anh nằm nghỉ đi.”

Vì quá mệt mỏi nên Matt không còn hơi sức đâu mà tranh cãi với Joe nữa, anh để mặc cho cô muốn làm gì thì làm, còn mình thì leo lên giường nằm cuộn tròn trong cái chăn. Matt lên tiếng nói với Joe mà giống như là đang tự nói với mình vậy:

“Nếu bây giờ được ăn bánh mì thơm thì còn gì bằng.”

Nói xong anh nhắm mắt chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Thừa lúc Matt ngủ, Joe mở cửa đi ra ngoài. Cô đi tới tiệm bánh mì ngọt mà anh thích ăn để mua bánh mì cho anh. Nhưng khi tới nơi thì tiệm đã đóng cửa rồi.

“Ủa, sao kỳ vậy, hôm nay đâu phải là ngày lễ gì tại sao ông chủ lại đóng cửa tiệm là thế nào?”

Rồi cô đọc thông báo dán trên tiệm ghi là “Vì ông chủ hiện đang có việc nhà cho nên tạm nghỉ bán 2 ngày.”

Joe bực mình cần nhằn “Sao lại chọn lúc này để mà nghỉ vậy chứ?” Rồi cô nhìn thấy ông chủ bán sạp báo bên cạnh tiệm bánh mì nên liền chạy sang hỏi thăm.

“Ông có biết địa chỉ nhà của ông chủ tiệm kế bên hay không, nếu ông có thì hãy cho cháu biết.”

“Cô kiểm ông ấy có chuyện gì vậy?”

Joe mỉm cười “Dạ, tại bạn của cháu bị bệnh muốn ăn bánh mì do ông ta làm nhưng không ngờ hôm nay tiệm lại đóng cửa.”

Ông chủ sạp báo cười vui vẻ “Thấy cô khẩn trương như vậy chắc người bạn này đối với cô quan trọng lắm. Thôi được tôi cho cô địa chỉ nhà ông ta, đây là ngoại lệ cô đừng cho người khác biết nhé.”

Joe gật đầu “Cảm ơn ông nhiều lắm.”

Vừa cầm tờ giấy có ghi địa chỉ của ông chủ tiệm bánh mì xong Joe lập tức đón taxi đi tìm ông ta. Thật xui xẻo cho cô là nơi mà cô muốn kiểm lại nằm trong 1 con hẻm nhỏ xe không vào tới được. Không còn cách nào khác cô đành lội bộ đi vào trong. Khó khăn lắm cô mới kiểm được nhà của ông bác bán bánh mì. Đó là 1 căn nhà trung bình không rộng lắm, bên ngoài là được bao bọc bằng 1 cái hàng rào màu xám. Cô đứng trước cổng gọi lớn

“Có ai ở nhà không?”

1 lúc sau thì 1 người đàn ông trạc tuổi 50 từ ở trong bước ra, ông nhìn Joe chăm chăm.

“Cô muốn kiểm ai?”

Joe lễ phép chào “Cháu.. cháu có 1 người bạn đang bị bệnh, anh ấy muốn ăn bánh mì do bác làm nên cháu muốn làm phiền bác không biết bác có thể giúp cháu hay không?”

“Xin lỗi, nhà tôi có việc tôi đã dán thông báo là tạm thời đóng cửa rồi, cô hãy về đi.”

Joe vẫn tiếp tục nài nỉ “Ông hãy làm ơn giúp đỡ dùm, nếu ông cần cháu làm gì cháu sẽ hết lòng làm cho ông, chỉ xin ông lần này thôi.”

Thấy gương mặt đáng thương của Joe, ông Ngô- tên ông chủ tiệm bánh cũng không đành lòng, nhưng ông vẫn giữ gương mặt lạnh lùng quay sang nhìn Joe “Hãy đi mua cho tôi 1 bịch bột và 1 trái thơm đi, nhớ là phải nhanh đó nha.”

Biết là ông Ngô đã chịu giúp mình nên Joe lập tức làm theo lời ông nói. Vì lạ đường nên cô phải mất 1 khoảng thời gian mới tìm ra được 1 siêu thị ở gần đó, khi vào trong loay hoay mãi Joe mới có thể tìm được đồ mà mình muốn kiểm.

“Thôi chết, mình không biết mua loại bột nào mới đúng nữa, lúc này gấp quá lại quên hỏi ông lão rồi. Thôi đành mua đại vậy, mong là mua đúng.”

Tính tiền xong Joe vội vã rời khỏi tiệm, nhưng thật xui xẻo bên ngoài trời lại đang mưa tầm tã mà cô lại không có mang theo dù, thế là cô quyết định chạy bộ về nhà ông Ngô mặc cho thời nước mưa thấm vào người.

“Cháu... cháu đã mua đồ mà ông cần dặn rồi đây.” Joe cầm cái bịch sừng nước bên trong có đựng bịch bột và trái thơm.

37. Chương 38

Ông Ngô cầm lấy và kêu Joe ngồi đợi ông 1 lát rồi ông đi vào trong bếp. Một tiếng đồng hồ sau ông trở ra với 3 cái bánh mì thơm trên tay.

“Của cô đây.”

Joe vui vẻ cầm lấy và rồi rít cảm ơn “Lần khác cháu sẽ trở lại thăm ông, cảm ơn ông nhiều lắm.” Rồi cô chạy nhanh ra ngoài, liếc nhìn đồng hồ trên tay này giờ cô đã rời khỏi nhà Matt gần 2 tiếng đồng hồ rồi còn gì. Cũng may bây giờ trời đã tạnh mưa nên việc đi về sẽ không gian nan như lúc này nữa.

Matt đang nằm ngủ ở nhà bỗng tiếng chuông điện thoại reo vang, theo phản xạ tự nhiên anh ngồi bật dậy đi tới cái bàn nhỏ ngoài phòng khách cầm điện thoại lên nghe.

“Hello? Joe hả?” Chợt nhận ra là cái điện thoại mà anh nghe là của Joe chứ không phải của anh, anh nhìn xung quanh không thấy Joe đâu nên trả lời “Cô ấy đi vắng rồi. Lát nữa anh hãy gọi lại đi.”

Lúc tắt phone vô tình thế nào anh lại bấm lộn nút vào chỗ xem hình trên phone của Joe. Anh định bấm nút tắt nhưng không ngờ vô tình anh lại thấy hình của mình trong điện thoại. “Kỳ lạ, sao cô ấy lại để hình của mình ở đây làm gì?”

Đúng lúc đó anh nghe có người đẩy cửa bước vào, biết chắc là Joe nên anh vội vàng để cái phone xuống về vị trí ban đầu của nó.

“Anh thức rồi à? Tôi có ngạc nhiên cho anh đây.”

Matt ngơ ngác không biết là Joe muốn nói tới cái gì, thì cô lấy trong bọc ra mấy cái bánh mì thơm đưa cho Matt “Không phải là anh nói muốn ăn hay sao, tôi đã đi mua rồi nè.”

Matt nhìn thấy người của Joe bị ướt nên hỏi “Bộ bên ngoài trời mưa à, sao lúc này cô đi lại không mang theo dù.”

Joe không muốn để Matt biết chuyện cô chạy lảng tránh khắp nơi chỉ để mua bánh mì cho anh nên nói dối “Phải, mưa 1 chút thôi, tôi không có sao, nè ăn đi xong rồi uống thuốc.”

“Sao cô lại tốt với tôi như vậy? Chúng ta đâu phải là chơi thân lắm?” Matt dè dặt hỏi Joe khi thấy cô vào trong bếp lấy nước cho anh uống thuốc. Cô trở ra đưa ly nước cho Matt, cô cảm thấy hình như Matt đã biết được là cô thích anh, cho nên hơi thấp thỏm trong lòng 1 chút.

“Tôi.. tôi.. nếu như tôi nói là tôi thích anh, thì anh sẽ có phản ứng như thế nào?”

Matt suýt đánh rơi cả cái ly xuống đất, anh im lặng không nói gì quay mặt đi hướng khác. Joe thấy bây giờ không phải là lúc thích hợp để nói chuyện này nên cô đổi sang đề tài khác

“Tôi chỉ nói chơi mà thôi, không cần nghiêm túc như vậy. Thôi được, anh uống thuốc xong thì nghỉ ngơi cho sớm, tôi chợt nghĩ ra là còn có chuyện phải làm, thôi tôi đi trước đây.”

Matt gọi với theo “À phải, lúc này cô nói là muốn sửa cái gì đó, hãy nói cho tôi biết đi.”

Joe sức nhớ ra nhiệm vụ của mình “Chuyện đó để hôm khác cũng được, không gấp lắm đâu.”

“Sao lại hẹn đi dạo mát vào ngày hôm nay chứ? Thiệt tình không biết 2 chị nghĩ sao nữa?” Kyo cần nhần.

“Đã lâu rồi không được 1 ngày nghỉ cho nên mới hẹn 2 chị ra đây chơi, vậy mà cũng cần nhần nữa.” Ariel xịu mặt nhìn Joe và Kyo. Joe thì không nói gì bởi vì cô cảm thấy bức rức ở trong người.

“Thôi được rồi, đừng tranh cãi nữa, tôi mệt rồi hay là chúng ta kiếm chỗ nào uống nước đi.”

“Quán nước đằng kia nhìn lãng mạn quá, hay là chúng ta tới đó đi.” Kyo chỉ 1 cái quán có 2 cây dừa ở ngay trước cửa. Ba cô gái đi vào trong chọn 1 cái bàn gần cửa ra vào. Còn đang chăm chú đọc menu thì Joe bỗng kêu nhẹ Ariel.

“Sao giống chồng của chị quá vậy?”

Ariel gạt ngang “Chị muốn nói Joseph đó hả? Làm gì có giờ này anh đang đi làm mà, sao lại xuất hiện ở đây được chứ?” Mặc dù nói vậy nhưng Ariel vẫn ngẩng đầu lên nhìn về hướng chỉ tay của Joe. Cô thấy Joseph đang ngồi bên cạnh 1 cô gái xinh đẹp, trong đó gồm có Bi và 1 người con gái khác nữa. Kyo cũng đã nhìn thấy 4 người họ đang ngồi đối diện bên kia, cô lẩm bầm 1 mình.

“Thì ra là đi với người đẹp, hèn gì mà mấy ngày nay không gọi ỉm.”

Joe hỏi dồn “Sao nói là không thích người ta nhưng bây giờ nhìn thấy người đó đi chung với cô gái khác thì đã nổi cơn ghen.” Rồi nhìn qua gương mặt đang từ từ chuyển thành màu xanh của Ariel. “Chuyện lớn rồi, Ariel hình như là không ổn.”

Nghe Joe nói vậy, Ariel liền lên tiếng đính chính “Tôi... tôi không có sao. Mà nè tôi đang tò mò không biết 4 người họ nói cái gì, hay là chúng ta dời chỗ xích tới đằng kia 1 chút đi.”

Dứt lời 3 cô gái len lén đi gần tới bàn của Joseph, 3 người cầm cái menu trên tay che ngang mặt để 4 người kia không nhìn thấy. Ariel này giờ chăm chú nhìn Joseph thấy anh cứ cười với cô gái kia, cả 2 trò chuyện rất vui vẻ khiến cô cảm thấy bất an ở trong lòng. Ariel, Joe và Kyo đang từ từ tiến tới gần bàn của Joseph. Bỗng cả 3 nghe 1 giọng nói thật ngọt ngào cất lên.

“Chỗ này tôi có hơi không hiểu 1 chút, anh có thể giải thích giúp tôi hay không?”

Joseph vui vẻ cầm lấy xấp hồ sơ trên tay Michelle, vừa tươi cười vừa nói “Không có khó hiểu lắm đâu, cô thông minh như vậy tôi nói 1 lần nhất định cô sẽ hiểu được mà.”

38. Chương 39

Mãi mê theo dõi nhất cử nhất động của Joseph, Ariel vô tình **ng phải ngồi bởi bàn đang bê mấy ly nước nóng ở trên tay.

“Ui da.”

Joe và Kyo cùng đứng thẳng người dậy vội vàng chạy tới bên cạnh Ariel. “Chị không sao chứ?”

Ariel thối thối lên cánh tay vừa bị nước tạt trúng “Nóng quá!”

Nghe tiếng động Joseph liền nhìn về phía Ariel anh nhận ra là cô nên chạy tới.

“Trùng hợp vậy, em cũng tới đây nữa àh?” Rồi anh nhìn thấy cánh tay bị phỏng vì nước sôi của cô đang bị đỏ, anh lo lắng hỏi “Em có sao hay không? Sao lại bất cẩn như vậy?”

Ariel bực bội giật tay lại, cô hằn học “Anh không cần lo cho em, cứ đi làm việc của anh đi.”

Michelle lúc này cũng đã bước tới bên cạnh Joseph, cô nhìn Ariel bằng ánh mắt dò xét “Cô gái này là...”

Joseph vừa định lên tiếng thì đã bị Ariel cướp lời “Tôi là vợ của anh.”

Michelle có hơi ngạc nhiên 1 chút vì cô không ngờ là Joseph còn trẻ như vậy nhưng đã cưới vợ rồi. Ariel liếc xéo Michelle, rồi nhìn sang Joseph lâu lâu “Ngày nào cũng ở bên cạnh người đẹp hèn gì mà không thêm về nhà.” Dứt lời cô quay lưng bỏ đi để Joseph đứng đó ngơ ngác nhìn theo.

Còn về phần Bi, mấy ngày nay anh vô cùng bực bội vì anh đã gửi tin nhắn cho Kyo mấy lần nhưng không lần nào cô hồi âm lại, bây giờ tình cờ gặp cô ở đây bên cạnh lại có Allie, nên anh dùng chiêu “khích tướng” để chọc tức Kyo. Anh làm bộ quay sang Allie dịu dàng hỏi

“Em muốn uống gì để anh gọi cho?”

Allie đang ngạc nhiên không biết sao Bi lại đổi thái độ với cô như vậy, vì từ trước tới giờ anh chưa bao giờ dùng giọng điệu này nói chuyện với cô cả.

Kyo thì hậm hực đứng đó, cô quát Bi “Đàn ông đều là đáng ghét cả. Thấy con gái đẹp thì đi theo liền, vậy mà lúc trước nói là thích người ta, cho nên mới nói đàn ông chỉ có 1 trái tim nhưng tới 2 tấm lòng lận.”

Nói xong Kyo quạu quẻ bỏ đi, để Bi trơ mắt nhìn theo. Thấy coi bộ 2 ông tướng này không hiểu chuyện gì đang xảy ra nên Joe đi tới vênh mặt lên.

“Hai người hãy về phản tỉnh lại những chuyện mình đã làm đi. Sao lại tham lam tới như vậy, 1 người đã có vợ 1 người thì đã có ý trung nhân vậy mà còn bắt cả 2 tay nữa. Kyo nói đúng lắm bánh trai thường đi đôi với sở khanh.”

Bi và Joseph nghe nói là mình đã làm lỗi nhưng 2 anh lại không biết lỗi ở chỗ nào mà 2 cô gái kia lại để mặt hầm hầm bỏ đi.

39. Chương 41

“Chuyện gì mà thần thờ vậy hả?” Ariel đập vào vai Kyo 1 cái đầu đinh khiến Kyo sức tỉnh khỏi cơn mơ của mình.

“Kô có gì, chỉ là đang suy nghĩ chiều nay về nhà kô có chuyện gì làm cho nên buồn mà thôi.”

“Hắt xì.. hắt xì...” Nghe tiếng hắt xì Ariel và Kyo đồng thanh quay lại nhìn về hướng cửa phòng học thì thấy Joe đi vào với gương mặt hốc hác, trên tay thì cầm 1 chùm khăn giấy vừa đi vừa hắt xì.

“Sao thê thảm vậy, mấy ngày trước còn khỏe mạnh mà, từ lúc biết chị tới bây giờ chưa bao giờ thấy chị bị bệnh cả, tôi còn tưởng chị kô phải là người thường nữa chứ.” Kyo chọc ghẹo.

“Hắt xì.. tôi cũng chỉ là người thường đôi khi bị cảm lạnh cũng là chuyện thường mà thôi kô cần ngạc nhiên như vậy.. Hắt xì..”

Ariel ngẫm nghĩ 1 lát “Rõ ràng là mấy hôm trước còn khỏe mà hơn nữa dạo này trời đầu có chuyển lạnh sao chị lại bị cảm chứ?”

Joe kô muốn nói cho 2 cô bạn biết chuyện cô đi dầm mưa mua bánh cho Matt nên lảng sang chuyện khác “Đừng nói chuyện của tôi, nói chị đi, chị và Joseph thế nào rồi, hôm đó về có hỏi ảnh người con gái đi chung hôm đó là ai hay kô?”

Nghe nhắc tới Joseph, Ariel bỗng sa sầm nét mặt “Tôi đã dọn về nhà mẹ tôi ở 3 ngày nay rồi, vẫn chưa có gặp được anh ấy.”

“Còn chị thì sao hả Kyo?” Joe vỗ vào vai Kyo.

“Tôi đầu có sao vẫn bình thường thôi mà.” Câu trả lời của Kyo có vẻ hơi miễn cưỡng điều đó càng khiến Joe sinh nghi.

“Bình thường? Nhưng tôi thấy chị kô bình thường chút nào, cứ để mặt ủ rũ là sao vậy hả?”

Kyo chống chế “Lo chuyện của chị đi, thiệt tình bị bệnh rồi mà vẫn còn nhiều chuyện tới như vậy, cầu trời cho chị đừng khỏi bệnh.”

Joe la lớn “Bạn bè mà ác độc như chị lần đầu tiên tôi mới gặp đó.”

Thế là 2 cô chí chóc cãi nhau, trong khi đó Ariel ngồi nhìn 2 cô bạn mà phì cười. Mỗi lần họ cãi nhau thì cô tốt nhất là đứng bên ngoài theo dõi thôi chứ kô dám xen vào lỡ như cô cũng bị kéo vào cuộc chiến này thì thật là khó thoát lắm.

“Joseph àh tối nay có rảnh hay kô, chúng ta cùng đi ăn tối coi như để ăn mừng công việc chúng ta được suông sẻ.” Michelle nói với Joseph khi 2 người vừa tan cuộc họp.

Anh vươn vai ra chiều mệt mỏi “Thật là xin lỗi nhưng cả tuần qua tôi ít khi về ăn cơm tối với gia đình, bây giờ đã xong việc rồi tôi rất muốn về nhà bởi vì ở nhà có 1 người ngày nào cũng đợi tôi về.”

Michelle có hơi thất vọng khi nghe Joseph khéo léo từ chối cô. “Có phải người mà anh nói là cô gái hôm nọ tình cờ gặp ở quán nước hay kô?”

Joseph bước ra khỏi văn phòng, trước khi đi kô quên trả lời câu hỏi của Michelle “Tùy cô nghĩ sao cũng được.”

Thật ra anh đang rất nôn nóng mong au tới giờ tan sở bởi vì anh quyết định hôm nay sẽ đi đón Ariel về nhà. Đã mấy ngày nay kô gặp cô, anh cảm thấy trong lòng nôn nao khó chịu sao đó, anh nhớ Ariel lắm, 1 nỗi nhớ da diết khôn cùng. Anh phải hỏi cho ra lẽ lý do vì sao ngày hôm đó cô lại nổi giận bỏ đi.

Nhà của Ariel cũng kô phải là khó kiếm lắm, nó là 1 ngôi nhà nhỏ nằm trong 1 khu phố khá là yên tĩnh, anh đã gọi về nhà hỏi mẹ anh địa chỉ nhà của Ariel thế là từ chỗ làm anh chạy 1 mạch tới nhà cô, trong lòng rất nôn nao mong là sẽ được gặp cô cho thật sớm. Joseph đậu xe vào 1 góc khuất, anh bước xuống xe đứng vào 1 góc dưới bóng cây. Bỗng anh thấy 1 chiếc xe hơi sang trọng dừng ở trước nhà Ariel, người tài xế đó kô ai xa lạ mà chính là Matt. Ariel từ trên xe bước xuống, cô vừa định đi vào nhà thì Matt chạy theo.

“Ariel! Anh có món quà muốn tặng cho em.” Matt bỗng chìa ra 1 con thỏ bông màu hồng. “Kô biết em có thích kô, đây là tấm lòng của anh, mong là em sẽ kô từ chối.”

Ariel ngơ ngác nhìn chú thỏ trên tay Matt, dù gì 2 người cũng là bạn với nhau cô kô tiện từ chối nên vội vàng cầm lấy, mỉm cười dịu dàng “Cám ơn anh, chúng ta là bạn kô cần phải khách sáo mua quà cho em đâu, hơn nữa sinh nhật của em vẫn chưa tới mà.”

Dứt lời cô trở vào trong, còn Matt thì lái xe về nhà, 2 người đâu ngờ rằng nãy giờ cuộc nói chuyện của họ đã bị Joseph nghe được. Anh kô nói gì chỉ lẳng lặng bước lên xe với 1 tâm trạng khô khốc, cái ý định gặp Ariel để nói chuyện rõ ràng đã bị anh gạt qua 1 bên. Anh buồn bã nghĩ rằng “Kô ngờ mấy ngày nay mình thì nhớ cô ấy còn cổ thì lại vui vẻ đi chơi chung với. Nếu biết trước như vậy lúc nãy mình đã kô tới đây làm gì.”

40. Chương 42

Ch.18

“Ariel đó hả con? Joseph vừa gọi điện thoại về ẹ nói là nó bỏ quên hồ sơ ở nhà, con có thể tới lấy đem tới công ty cho nó dùm mẹ hay kô?”

Ariel có chút do dự khi nghe bà Trịnh nói như vậy, thật ra cô cũng muốn gặp Joseph lắm vì đã mấy ngày rồi 2 người có gặp nhau đâu. Nên cô gật đầu đồng ý “Dạ được, con sẽ ghé ngang nhà để lấy hồ sơ đưa cho anh.” Sau khi gác máy Ariel liền rời khỏi nhà cô, lấy được tập hồ sơ xong thì cô lái xe tới công ty A&D.

Gặp 1 cô thư ký ở phòng tiếp tân nên Ariel hỏi cô ấy phòng làm việc của Joseph. Đi được 1 quãng thì cô gặp được Michelle.

“Cô.. cô có phải là vợ của Joseph hay kô?”

Ariel gật đầu xác nhận “Đúng vậy, tôi tới kiếm anh ấy để đưa 1 tập hồ sơ anh đã để quên.”

Michelle lịch sự đưa cho Ariel ly nước nóng “Cô hãy uống nước ngồi đợi Joseph 1 chút, anh ấy đang vẽ 1 bản thiết kế cần cho buổi họp chiều nay. Trong lúc mà anh thiết kế thì kô thích bị ai làm phiền đâu.”

Ariel cảm thấy hơi xấu hổ vì tuy là vợ chồng bấy lâu nay nhưng cô thật sự kô hiểu gì về Joseph cả. Mãi mê suy nghĩ cô kô để ý tới Michelle đang cầm ly nước đưa cho cô, tới khi Michelle gọi lớn thì Ariel giật mình quơ tay làm đổ cả ly nước vào người Michelle.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi sơ ý quá, để tôi lau cho cô.”

Michelle xua tay “Kô sao đâu, để đó cho tôi là được rồi.”

Đúng lúc đó Joseph xuất hiện anh nhìn thấy Ariel cùng với Michelle đang đùn đẩy nhau cộng với vết nước đổ trên người của Michelle anh cứ ngỡ là Ariel tới đây để gây sự.

“Ariel? Sao em lại có mặt ở đây? Còn nữa, em đã làm gì Michelle vậy?”

Ariel vội biện minh “Em chỉ là...”

Chưa nói hết câu thì cô đã bị Joseph cắt ngang “Cho dù em có giận anh tới đâu đi nữa thì cũng kô nên tới đây kiếm người khác để trút giận mà. Em thật là quá đáng.” Dứt lời anh quay sang Michelle dịu giọng hỏi “Có sao hay kô? Thật là xin lỗi đã liên lụy tới cô.”

Ariel thì vô cùng tức giận vì thái độ của Joseph “Thật kô ngờ trong lòng của anh, em lại là 1 người ngang tàng kô nói lí như vậy. Nếu anh đã nghĩ về em như vậy thì em cũng kô còn gì để nói nữa. Hồ sơ của anh đây, em đi trước kô làm phiền 2 người nữa.”

Nói xong Ariel quay lưng bỏ đi, còn Joseph thì thẫn thờ đứng nhìn theo. Kô hiểu tại sao anh lại tỏ ý bực bội với cô như vậy mặc dù trong lòng anh kô muốn chút nào. Thấy thái độ ân hận của Joseph, Michelle cũng bị anh cảm động, cô lên tiếng giải thích

“Anh đã hiểu lầm rồi, lúc nãy Ariel sơ ý làm đổ nước lên người tôi, cô ấy đã xin lỗi nhiều lần lắm. Tôi biết anh kô phải vì chuyện này mà nổi giận với cổ đâu, chắc là có nguyên do gì khác.”

Bị Michelle nói trúng tâm ý, Joseph dẫn đo 1 chút rồi chạy vụt ra ngoài. Anh chạy ra khỏi công ty nhìn xung quanh để tìm Ariel, nhưng cô đã đi mất rồi, Joseph buồn bã quay vào trong. Michelle nói đúng lắm anh không phải giận vì Ariel đã tới công ty mà là bởi vì anh ghen tức cô và Matt ngày hôm qua đã đi chung với nhau. Đó là lý do mà khi nhìn thấy cô, anh đã không kiềm chế được bản thân của mình vô tình nói ra những lời nói khô khan đó.

“Ariel!” Nghe có người gọi tên mình nên Ariel ngẩng đầu lên thì phát hiện Matt đang đứng trước cổng trường chờ cô.

“Là anh đó à? Tôi kiếm em có chuyện gì không?”

“Anh muốn hẹn em đi ăn tối, em có thời gian đi với anh hay không?”

Ariel lắc đầu, cười buồn “Xin lỗi, hôm nay em hơi mệt không muốn đi đâu cả, em chỉ muốn về nhà cho sớm mà thôi.”

Matt lo lắng nhìn gương mặt tiều tụy của Ariel “Hay để anh đưa em đi bác sĩ.”

Đúng lúc đó thì Joe xuất hiện “Hắt xì.. hắt xì.. Chắc là ngày mai phải xin nghỉ bệnh rồi.” Joe nắm bắt 1 mình cô vẫn chưa để ý tới sự có mặt của Matt. Cho tới khi cô nghe Ariel nói

“Em nghĩ anh nên đưa Joe đi bác sĩ thì tốt hơn, chị ấy bị bệnh mấy ngày nay rồi. Không hiểu tại sao hôm bữa vẫn còn khỏe mạnh mà đột nhiên lại bị cảm lạnh.”

Thấy Joe hốc hác xanh xao, Matt đã biết nhất định hôm đó Joe đã dầm mưa cho nên mới bị cảm. Anh đi tới gần bên cạnh cô “Để tôi đưa cô đi bác sĩ, thiết tình đã bị bệnh như vậy rồi mà còn đi làm nữa, sao không chịu ở nhà nghỉ ngơi.”

Thấy Matt quan tâm mình như vậy, Joe cũng gắng mỉm cười trả lời anh “Tôi không gì, chỉ là bị nhẹ mà thôi.”

Ariel đứng đó nghe thế liền chen vào “Cứ hắt xì liên tục mà còn nói là bị nhẹ thôi à, Matt à em trao cho bạn này cho anh đó, bây giờ em đi trước đây, 2 người từ từ mà đi bác sĩ với nhau nhé.”

Sau khi Ariel lái xe bỏ đi, thì Matt liền nắm tay Joe kéo cô lên xe “Để tôi chở cô về.”

Joe lắc đầu “Tôi có lái xe tới mà, tôi có thể tự đi về.” Nhưng Matt cương quyết

“Đừng cãi nữa, xe của cô tạm thời cứ để ở đây đi, chỉ đường cho tôi để tôi chở cô về nhà.”

Joe ngoan ngoãn làm theo lời Matt, cô chỉ đường về nhà của cô cho Matt.

“Tới đây rồi thì phải quẹo ở đâu nữa đây?”

Không thấy Joe trả lời, nên Matt quay sang nhìn cô định hỏi thêm lần nữa nhưng không ngờ cô đã ngủ thiếp từ lúc nào rồi. Matt thấy vậy liền để cho cô ngủ, anh vòng xe lại chạy về hướng nhà mình. Tới nơi, anh nhẹ nhàng bế Joe vào trong, đặt lên giường của anh và cẩn thận đắp chăn cho cô.

41. Chương 43

Joe giật mình tỉnh giấc khi cô nghe tiếng động ồn ào, cô nhìn chung quanh ngạc nhiên khi biết đây không phải là căn phòng của cô.

“Chỗ này... sao quen thuộc quá vậy?”

Lúc đó cô bỗng nghe tiếng ồn phát ra từ dưới bếp nên vội vàng bước xuống giường chạy vào nhà bếp thì phát hiện Matt trên người đang đeo tạp dề, 1 tay cầm chảo 1 tay cầm nĩa. Joe lên tiếng

“Ở đây vừa có ăn trộm à, hay là anh đã đại chiến với ai cho nên đã biến chỗ này thành chiến trường?”

Matt ái ngại nhìn Joe “Có phải là tôi đã đánh thức cô hay không? Tôi đang định nấu đồ ăn cho 2 chúng ta nhưng không ngờ lại ra tới nông nỗi này.”

Joe ngạc nhiên khi nghe Matt thú nhận là đang nấu đồ ăn cho cô. Cô cố dấu nụ cười đi tới bên cạnh cầm lấy cái nĩa trên tay anh.

“Được rồi, cứ để đó cho tôi, nếu anh mà nấu thì 2 chúng ta chắc còn lâu lắm mới được ăn, tôi không muốn anh lại đi theo gót của Kyo, đốt luôn cả cái bếp.”

Matt vội vàng ngăn lại “Cô đang bị bệnh mà, chuyện gì tôi cũng làm được huống chi là nấu vài món thức ăn chứ, cứ an tâm giao cho tôi.”

Sau 2 tiếng đồng hồ vật lộn ở dưới bếp, cuối cùng Matt cũng hoàn thành xong bữa ăn tối của anh và Joe. Anh dọn thức ăn lên bàn, Joe ngao ngán nhìn bàn ăn. Matt nói với Joe

“Ăn thử đi, không có bị gì đâu mà cô sợ.”

Joe miễn cưỡng cầm muỗng lên múc thử 1 miếng cháo đưa vào miệng. Thấy gương mặt nhăn nhó của Joe, Matt vội hỏi

“Bộ khó ăn lắm à?” Rồi anh cũng ăn thử 1 miếng cháo, vừa đưa vào miệng anh đã la toáng lên “Mặn quá!”

Tới lúc này Joe mới dám lên tiếng “Nói thật nha, đồ ăn của anh nấu không phải là khó ăn đâu mà phải nói là rất khó ăn.”

Matt chống cằm ngẫm nghĩ “Chắc là lúc này tôi cầm lọ muối thay vì lọ đường cho nên mới ra có sự như vậy đó.”

Joe le lưỡi “Anh cầm muối hay đường thì cái nồi cháo cũng bị tiêu tùng hết. Bụng của tôi trống rỗng từ sáng tới giờ vẫn chưa có ăn gì hết.” Rồi Joe chợt nghĩ ra 1 sáng kiến “Có cách rồi, nhà anh có mì ly hay không?”

Matt gật đầu “Ồ trong tủ đó, để làm gì vậy?”

Không trả lời câu hỏi của Matt, Joe lẹ làng chạy xuống bếp, 10 phút sau cô bưng 2 ly mì lên, đưa cho Matt 1 ly.

“Đây là sáng kiến của cô đó à?”

Joe vừa ăn vừa trả lời “Được như vậy là đã may mắn lắm, trong nhà của anh còn cái gì có thể nấu được ngoài mấy ly mì này chứ. Anh đó đối xử với người bệnh thật là không tốt chút nào bắt tôi phải ăn mì ly.”

Matt tỏ vẻ hối hận “Là lỗi của tôi, tôi đâu ngờ là lại xảy ra có sự như vậy chứ.”

Joe vênh mặt kiêu căng “Tài nghệ nấu mì của tôi có thể nói là đứng hạng nhất tại DL đó.”

Matt phì cười trước câu nói của Joe “Phải, phải cô là giỏi nhất, mau ăn đi.”

Cả 2 vui vẻ cùng ngồi bên nhau vừa ăn vừa trò chuyện. Đã lâu lắm rồi Matt không được thoải mái giống như hôm nay. Từ lúc gặp lại Ariel lúc nào anh cũng mang ý nghĩ là phải dành lại cô từ tay Joseph khiến cho anh cảm thấy mệt mỏi vì cứ phải suy tính kế sách để đối phó tình địch. Nhưng khi ở bên cạnh Joe thì khác, không có áp lực mà trái lại còn rất vui vẻ nữa. “Nếu như mỗi ngày đều có thể giống như hôm nay thì hay biết mấy.” Matt nghĩ thầm rồi len lén nhìn sang Joe đang say sưa ngắm quang cảnh thành phố bên ngoài “Nếu mình có thể yêu Joe thì chắc là sẽ không phải mệt mỏi như bây giờ.”

Kyo đi ngang 1 tiệm bán CD, chợt cô dừng chân bước vào trong tiệm vì cô nghe ở đây đang mở 1 bản nhạc mà cô rất thích.

Cô từ từ đi tới chỗ bán CD để hỏi thăm ông chủ tên của bài hát này.

“Xin lỗi, tôi...”

1 giọng nói khác vang lên cùng lúc với cô. Kyo ngơ ngác nhìn sang người vừa đi tới đứng bên cạnh cô thì nhận ra người đó không ai khác chính là...

“Bi? Sao anh lại ở đây?”

“Là em đó à, không ngờ chúng ta lại có duyên như vậy?” Kyo mỉm cười vì câu nói của Bi, nhưng nụ cười của cô chợt tắt khi bắt gặp Allie vừa đi tới. Cô nũng nịu nắm lấy cánh tay của Bi.

“Thì ra là sự phụ ở đây, làm em đi kiếm khắp nơi.”

Kyo sa sầm nét mặt nhìn cử chỉ âu yếm của 2 người, đúng lúc đó thì ông chủ tiệm xuất hiện, ông hỏi:

“Cô cần mua gì?”

Kyo quay sang gượng cười đáp “Cháu muốn hỏi bài hát mà đang được hát ở trong tiệm có CD hay không, nếu có thì bác hãy bán cho cháu đi.”

Bi nghe nói vậy liền cướp lời của Kyo “Em cũng thích bài này àh, anh cũng vậy.”

Ông chủ nhìn 2 người rồi cầm cái CD đem ra “Thật xin lỗi chỉ còn có 1 cái mà thôi nhưng đã do cô này mua rồi.” Ông đưa cái CD cho Allie, cô vui vẻ cầm lấy trao cho Bi.

“Em biết anh thích bài hát này nên đã len lén tới đây dặn ông chủ giữ lại cái cuối cùng này.”

Bi cầm lấy “Cám ơn em.” Rồi anh quay sang đưa cho Kyo “Nếu em thích bài hát này như vậy hay là em lấy về nghe đi.”

Kyo mím môi cố giấu cơn giận ở trong lòng, cô đẩy cái CD về phía Bi và lạnh lùng nói “Không dám làm phiền anh đâu, người ta hiểu ý thích của anh nên mới mua cho anh cái CD này, em đâu dám lấy chứ.”

Dứt lời cô bước ra khỏi tiệm, thấy thế Bi liền gọi với theo “Kyo! Kyo!” Làm như không nghe thấy lời Bi gọi, nên Kyo đã đi thẳng 1 mạch ra ngoài.

42. Chương 44

Ch.19

Ariel trở về nhà Joseph, cô nhìn quanh không thấy ai ở nhà nên đi thẳng 1 mạch về phòng thì thấy Joseph đang ngồi vẽ cái gì đó. Cô biết giờ này anh có mặt ở nhà nên cố tình trở về kiểm anh. Cô chìa 1 tờ giấy ra trước mặt Joseph, anh ngạc nhiên khi thấy Ariel trở về, rồi nhìn thấy tờ giấy cô đang cầm trên tay anh hỏi:

“Đây là cái gì vậy, sao lại đưa nó cho anh?”

Ariel vẫn nói chuyện với Joseph nhưng không nhìn thẳng vào anh “Đơn li dị.” Cô lạnh lùng trả lời.

Trong khi đó thì Joseph mở to mắt giật lấy tờ đơn trên tay cô “Li dị? Tại sao? Chúng ta đã thỏa thuận là đợi tới khi mẹ anh khỏe lại thì mới tính tới chuyện này mà, em không sợ là bà ấy lại trở bệnh khi biết được tin này hay sao?”

Ariel có chút đắn đo khi nghe Joseph nói như thế, nhưng cô vẫn 1 mực cương quyết “Mẹ chồng đã khỏe lại nhiều rồi, bây giờ li dị cũng là đúng lúc lắm.”

Joseph không tin vào những gì mà Ariel nói “Nếu như anh nói là anh không muốn li dị thì sao?”

Ariel nhớ tới thái độ của Joseph vào ngày hôm qua tại công ty của anh khiến cô càng bức tức ở trong lòng. Cô cầm tờ đơn đưa ra trước mặt “Nhưng em muốn. Chúng ta rõ ràng là không thích hợp làm vợ chồng tí tấc nữa, cố miễn cưỡng cũng chỉ là không có hạnh phúc. Tốt nhất là hãy chia tay đi. Em không muốn cứ phải làm 1 người vợ hờ của anh. Lúc vui thì anh tốt với em, còn không vui thì nổi giận, em mệt mỏi lắm rồi, không muốn tí tấc sống như vậy nữa đâu.”

Joseph nghe Ariel nói như thế thì anh càng nghĩ rằng cô không hề yêu anh mà trái lại người cô yêu chính là 1 người khác. “Có phải em đã yêu người khác cho nên mới muốn li dị để sống với người đó hay không?”

Ariel thở dài “Anh muốn nghĩ sao cũng được, em biết trong lòng của anh cũng có 1 người khác vậy thì tại sao không chịu dứt khoát với nhau để cả 2 có thể được tự do.”

Joseph gật đầu “Nếu em đã muốn như vậy thì anh sẽ toại nguyện cho em, nhưng phải đợi thêm vài ngày nữa để coi phản ứng của mẹ thế nào lúc đó chúng ta sẽ đem chuyện này ra nói với cả 2 bên gia đình.”

“Cũng được, tạm thời em sẽ ở lại nhà mẹ của em, căn phòng này trả lại cho anh.” Ariel quay mặt đi cố kiềm nén nỗi đau đang dầy vò trong lòng cô “Anh có thể được tự do muốn yêu ai thì yêu không cần phải lo sợ nữa.”

Còn Joseph thì ngồi thẩn thờ nhìn ra bên ngoài, bầu trời hôm nay thật đẹp biết bao, những đám mây xanh trôi lơ lửng thật là vui mắt nhưng anh không cảm thấy vui chút nào. Trước mặt anh chỉ toàn là 1 màu xám u ám mà thôi, anh cứ ngỡ là đã tìm được 1 người có thể để cho anh hết lòng yêu thương. Nhưng ngờ đâu 1

lần nữa, tình yêu lại đùa giỡn với anh “Phải chi đừng để ỉnh gặp được Ariel thì tốt biết mấy. Không cần phải giống như bây giờ, đầu óc lúc nào cũng chỉ nhớ tới cổ.”

Những giờ đứng bên ngoài cửa phòng bà Trịnh đã nghe được cuộc đối thoại của Joseph với Ariel. Bà không muốn mất đi 1 đứa con dâu vừa xinh đẹp lại vừa đảm đang như Ariel, bà biết là ép 2 người họ đám cưới với nhau khi cả 2 chưa có tình yêu là sai, nhưng bởi vì bà hi vọng là 2 người họ có thể từ từ bồi đắp tình cảm. Có ngờ đâu sự việc lại đi tới nông nỗi này, lại để cho bà biết được rằng Joseph đã yêu Ariel, chỉ là Ariel không biết tình cảm của anh mà thôi. Nên bà quyết định phải làm 1 cái gì đó để cứu vãn tình thế trước mắt.

“Hello, chị sui đó hả? Tôi có chuyện này muốn nói với chị.” Bà Trịnh gọi điện thoại kể đầu đuôi câu chuyện của Ariel nghe. Bà Lâm cũng không đồng ý việc Ariel muốn li dị cho nên 2 bà mẹ đã bày ra 1 cách để giúp cho cặp vợ chồng trẻ này hàn gắn tình cảm.

“Quyết định như vậy đi, tôi sẽ đi nói với Joseph còn chị thì lo về phía Ariel.” Bà Lâm chắc chắn như đinh đóng cột là lần này sẽ có thể giúp được cho vợ chồng của Ariel.

“Kyo!” Bi tới trường đón Kyo lúc chuông reo báo hiệu giờ tan trường.

Cô ngạc nhiên khi thấy hôm nay có 2 người khác cùng đi chung với Bi. Hiểu ý nên Bi vội giới thiệu “Đây là anh chị 2 của anh và chính là ba má của Jeff, họ đi công tác mới về là tới đây ngay để đón Jeff về nhà đó.”

Kyo gật đầu lễ phép nói “Chào anh chị.” Đây là lần đầu tiên cô gặp anh 2 của Bi, tuy là lúc nhỏ cô hay qua nhà Bi chơi nhưng không có lần nào là gặp anh trai của Bi hết. Đúng lúc đó thì Jeff từ bên trong trường đi ra nhìn thấy ba má thì mừng rỡ chạy lại sà vào lòng họ.

“Thôi anh chị đưa Jeff đi trước, em cứ trò chuyện với bạn đi.”

Sau khi gia đình Jeff đi rồi, thì Bi mới đi gần lại bên cạnh Kyo. “Anh có chuyện muốn nói với em.”

Kyo vẫn còn giận chuyện tối qua nên không nói gì cả, thấy vậy nên Bi lấy tấm hình của Kyo chụp lúc còn nhỏ mà anh vẫn thường để trong bóp, anh cầm tay Kyo đặt tấm hình vào. “Anh.. trả tấm hình này lại cho em nè.”

Kyo vô cùng ngạc nhiên không ngờ rằng Bi vẫn còn giữ tấm hình lúc nhỏ của cô. Chưa hết bàng hoàng thì giọng nói ấm áp của Bi vang lên, nhưng hôm nay ẩn chứa trong lời nói của anh dường như có 1 nỗi buồn nào đó.

“Anh đã được công ty chấp nhận để đi du học về ngành thiết kế thời trang bên Canada, có lẽ lâu lắm mới trở về đây.”

“Anh.. anh đi thật à?” Kyo dè dặt hỏi.

Vẫn nụ cười tươi trên môi, Bi gật đầu “Phải, anh chờ cơ hội này đã lâu lắm rồi, bây giờ đã đạt được ước nguyện nên anh sẽ cố gắng thật tốt.” Rồi anh liếc nhìn tấm hình trên tay Kyo “Anh biết là em khó mà chấp nhận tình cảm của anh, không sao đâu mọi chuyện cứ xui theo tự nhiên. Anh sợ nếu còn giữ hình của em lại thì tình cảm của anh dành cho em sẽ càng ngày càng nhiều tới lúc đó sẽ không còn thuốc gì để chữa nữa. Thôi thì trả về cho chủ nhân của nó thì tốt hơn. Chúng ta vẫn là bạn tốt của nhau có phải không?”

Kyo bỗng cảm thấy trái tim cô đau nhói khi nghe những lời chân thành của Bi. Thấy nét mặt buồn bã của Kyo, nên Bi đổi sang đề tài khác.

“Em có biết tại sao anh lại trở thành thiết kế sư hay không? Nhớ lúc còn nhỏ, em cho biết là sau này phải lấy 1 người chồng là thiết kế sư, vừa đẹp trai vừa có tài, cho nên anh đã đi học ngành thiết kế. Nhưng không ngờ anh phát hiện thì ra mình cũng rất thích hợp với ngành này, cũng nhờ có em mà anh đã tìm thấy đam mê của bản thân mình.”

“Thật ra em.....”

43. Chương 45

Bi cắt ngang lời nói của Kyo “Thôi, anh đi trước đây. Gặp em sau.” Bi quay lưng bước đi như chạy trốn, bởi vì anh sợ nghe Kyo đích miệng nói lời từ chối tình yêu của anh, như vậy sẽ đập tan hết mọi hi vọng trong lòng anh thôi thì anh thà là chọn phương pháp chạy trốn còn hơn phải nghe những câu nói đau lòng đó. Đi được 1 đoạn, bỗng dưng Bi dừng lại quay đầu nhìn Kyo và la lớn “Em mãi mãi là cô bé hàng xóm thích hoa cúc vàng trong lòng của anh.”

Kyo nhìn theo bóng dáng Bi bằng đôi mắt u buồn, cô thật muốn thổ lộ cho anh biết những cảm nghĩ của mình nhưng mà anh lại không cho cô cơ hội đó. “Bi àh, thật ra em cũng.....” Cô bỏ dở câu nói của mình típ tức đứng đó cảm tấm hình mà Bi trao cho cô ở trên tay, những kỷ niệm tuổi thơ của 2 người chợt hiện về trước mắt cô giống như là vừa mới xảy ra vào hôm qua vậy. Rồi còn những lần anh vỗ về an ủi cô trong những lúc cô bị vấp ngã vì tình yêu, sao cô khờ dại quá không nhận ra được tình cảm của anh từ sớm. Anh lúc nào cũng như 1 chiếc bóng âm thầm lặng lẽ đi bên cạnh cô mà không đòi hỏi cô phải trao ra cái gì hết. Chỉ có cô là vô tâm không để ý tới mà thôi. “Có phải mọi chuyện đã muộn màng rồi không?” Kyo nén tiếng thở dài nhìn mông lung về phía chân trời. Cô vẫn chưa hiểu rằng hạnh phúc sẽ không bao giờ muộn nếu như cô biết nắm lấy nó.

“Sao đây, hẹn tôi ra đây có chuyện gì không?” Matt ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Joe.

Hôm nay trông Joe thật đẹp với chiếc áo sơ mi tay ngắn cùng với cái quần jean xanh ôm sát người. “Chỉ là muốn cảm ơn anh về bữa ăn tối kinh hoàng đó thôi.”

Matt cười lớn “Không cần khách sáo, lần trước cô đã giúp tôi 1 lần chúng ta coi như huê đi.”

Joe gật đầu “Cũng được, anh uống gì cứ gọi đi, hôm nay tôi đãi.”

Cầm menu trên tay Matt nhìn Joe ngờ vực “Thật àh, vậy thì tôi sẽ không khách sáo đâu.”

Joe cười rồi típ tức gọi chuyện “Quen anh bấy lâu, không thấy anh nói gì tới bạn gái cả. Chắc là anh kén chọn lắm phải không?”

Matt ngẩng đầu lên nhìn Joe “Làm gì có, tôi dễ tính lắm không có điều kiện gì cao đâu. Tôi chỉ muốn có 1 người bạn gái vui vẻ, và hiểu ý của tôi mà thôi.”

“Vậy không biết tôi có hội đủ điều kiện để trở thành bạn gái của anh hay không?”

Matt nghĩ là Joe nói đùa nên anh cũng làm bộ chọc ghẹo cô “Để coi, cô cũng đủ tiêu chuẩn lắm!”

Nét mặt Joe rạng rỡ hẳn lên “Thật không? Vậy thì tôi đủ tiêu chuẩn làm bạn gái anh àh?”

Matt nhìn Joe phì cười “Tôi chỉ nói chơi mà thôi, đừng nghiêm túc như vậy.”

Joe bỗng nghiêm nghị lại nhìn thẳng Matt “Nhưng tôi nói thật.”

Cuối cùng điều mà Matt lo sợ đã thật sự xảy ra rồi. Anh cố lảng sang chuyện khác “Đừng giận nữa, sao lại có chuyện này chứ.”

“Ngay từ lần đầu gặp anh thì trái tim của tôi đã xác định là nó chỉ thật sự rung động mỗi khi anh xuất hiện mà thôi.” Joe nhấn mạnh câu nói của mình.

Matt đứng dậy toan bước đi thì nghe Joe nói “Cho dù là anh không yêu tôi đi nữa nhưng cũng không thể ngăn cản được tôi yêu anh.”

“Tôi rất trân trọng tình cảm của cô, nhưng đừng lãng phí tình yêu đó trên người tôi, bởi vì trong lòng tôi đã có người khác rồi.” Dứt lời anh bước ra khỏi quán nước, để Joe ở đó đau khổ nuốt nước mắt vào tim.

44. Chương 46

Ch.20

Joe ngồi ủ rũ trong lớp học chẳng buồn ngó ngang gì tới mọi chuyện xung quanh, Kyo và Ariel tình cờ không hẹn mà gặp lại tới lớp chung với nhau, thấy gương mặt của Joe, Ariel lo lắng hỏi.

“Chuyện gì vậy? Chị vẫn chưa hết bệnh àh?”

Kyo hiểu ý nên xen vào “Theo tôi thì chỉ bị bệnh tương tự rồi, thông thường bệnh này khó chữa lắm.”

Joe gục gặc đầu “Người ta đã từ chối tôi rồi kô buồn sao được chứ?”

“Hả? Đừng nói với tôi là chị to gan đến như vậy đã chủ động tỏ tình với Matt đó.”

Ariel ngạc nhiên kô hiểu 2 cô gái đang nói gì “Sao lại có liên quan tới Matt ở đây vậy?” Rồi cô chợt hiểu ra, tay đập mạnh xuống bàn “Kô lẽ chị... chị...”

Joe gật đầu xác nhận, Kyo thêm vào “Tôi cứ tưởng là tiếng sét ái tình của chị chỉ có tác dụng trong 1 khoảng thời gian thôi, kô ngờ nó lại kéo dài lâu tới như vậy. Si tình như chị đây cũng là lần đầu tôi mới gặp đó.”

Joe liền phủ nhận “Vậy là chị sai rồi, theo tôi nghĩ si tình nhất chính là Bi đó. Anh ta đã yêu chị từ mười mấy năm về trước rồi cho tới bây giờ vẫn còn yêu. Thật là khiến cho người ta ngưỡng mộ.”

Nhắc tới Bi khiến Kyo kô khỏi thở dài “Đừng nhắc tới nữa, anh sắp đi du học rồi, vậy mà còn nói là yêu tôi nữa, chỉ là gạt người ta mà thôi. Ai nhẹ dạ mới đi tin lời của bọn đàn ông.”

“Tôi nhớ chị nói là kô thích anh mà, vậy sao bây giờ người ta đòi đi thì chị lại than phiền. Nếu kô muốn anh đi thì có thể nói thẳng ra.”

Ariel gật đầu đồng ý với những lời Joe nói “Đúng đó, người ta đâu biết chị nghĩ gì sao lại kô nói thẳng ra chứ. Tình cảm của 2 người chỉ còn thiếu 1 bước nhỏ nữa thôi, có thể cứ được mà. Kô giống như tôi...” Ariel buồn bã nhớ tới Joseph.

“Chị sao vậy, hôm nay đột nhiên có nhiều triết lý quá.” Kyo dò hỏi Ariel.

“Tôi với Joseph sắp li dị rồi.”

“Hả?” Joe và Kyo đồng thanh la lớn “Li dị?”

Ariel vội dùng tay bịt miệng 2 cô gái lại “Nhỏ tiếng chút, bộ sợ người ta kô biết hay sao?”

Kéo tay Ariel ra, Joe hỏi “Sao lại li dị, kô phải đang tốt lành àh?”

“Người ta đã muốn đi thì tôi còn nín kéo lại làm gì nữa, như vậy sẽ làm khổ 2 bên mà thôi.” Rồi cô đổi sang đề tài khác “Tôi đã xin nghỉ phép 3 ngày, mẹ của tôi tự dưng lại đưa vé máy bay bắt tôi qua bên đảo Guam chơi, nói là để thư giãn 1 chút, tôi kô muốn nhưng bà cứ ép hoài nên đành chấp nhận, đã lâu rồi tôi kô nghỉ phép thôi thì mọi chuyện ở lớp giao lại cho 2 chị đó.”

Sáng hôm sau, Ariel cầm vé máy bay cùng với 1 cái vali nhỏ đựng quần áo đón taxi 1 mình ra sân bay. Trước khi đi mẹ cô cứ luôn miệng căn dặn cô cứ an tâm chơi vui về bên đảo Guam, đừng lo lắng gì cả. Lúc Ariel đi vào bên trong thì ở ngoài này Joseph cũng đang check-in hành lý. Cả 2 kô ai hay biết gì về kế hoạch của 2 bà mẹ muốn tác hợp cho họ.

“Joe àh, chuyện ba hứa với con ba nhất định sẽ giữ lời tại sao còn chưa chịu dọn về nhà ở nữa.” Ông Trần nói với Joe khi cô đang bước ra chỗ đậu xe của mình.

“Chiều nay con sẽ dọn về nhà mà, bây giờ con đi lấy lại đồ đạc đây.” 1 tuần qua Joe đã dọn ra ngoài ở nhờ nhà 1 người bạn thân sau khi xảy ra tranh cãi với ba cô về việc thành hôn với 1 người mà cô kô có tình cảm. Vì để làm dịu lại quan hệ cha con, nên ông Trần đã hứa với Joe nếu cô có thể tìm được 1 người cô yêu và người đó cũng yêu cô trong thời gian 2 tháng thì ông sẽ kô ép cô lấy 1 người mà cô kô yêu. Cũng vì lý do đó mà cô đã thu hết can đảm nói ra tình cảm của mình dành cho Matt, nhưng cô cảm thấy vô cùng thất vọng khi bị anh từ chối 1 cách thẳng thừng như vậy. Bây giờ trong trái tim chỉ có duy nhất hình bóng của anh mà thôi, kiếm 1 người yêu cô kô khó nhưng kiếm 1 người để cô yêu thật là khó quá đi. Cô cũng có nhiều người đeo đuổi nếu miễn cưỡng chấp nhận họ thì dù sao cũng còn đỡ hơn là phải lấy 1 người mình kô quen biết. Nhưng cô kô muốn như vậy, cô chỉ sống theo lí lẽ của con tim mà thôi, cô đã khẳng định người cô yêu là Matt và người mà cô muốn lấy cũng chỉ có anh mà thôi. Joe quyết định phải điều tra cho bằng được người con gái mà Matt yêu thật sự là ai?

Cuối cùng Ariel cũng tới được đảo Guam rồi, phòng ở khách sạn cũng đã được đặt trước, nên cô theo địa chỉ tìm tới khách sạn đó. Ariel xách hành lý đi tới trước chỗ check-in.

“Tôi đã có đặt phòng ở đây rồi. Là phòng số 6.”

Người phục vụ đưa chìa khóa phòng cho cô. “Chìa khóa của cô đây.”

Ariel nói cảm ơn rồi quay lưng đi bước về phòng, đột nhiên cô nghe 1 giọng nói quen thuộc vang lên.

“Tôi có đặt 1 phòng ở đây, là phòng số 6.”

Ariel cảm thấy lạ sao lại có người đặt chung 1 phòng với mình nên vội vàng quay lại thì nhận ra người vừa nói đó chính là.. Joseph.

“Sao anh lại có mặt ở đây còn nữa lại ở chung 1 phòng với tôi là thế nào?”

Joseph cũng ngạc nhiên không kém vì anh có biết cái gì đâu, mọi chuyện đều là do mẹ anh sắp đặt hết. “Mẹ đưa vé máy bay cho anh kêu anh đi nghỉ phép mấy ngày để có tinh thần làm việc nên anh mới đồng ý mà thôi.”

Chợt hiểu ra ý đồ của 2 bà mẹ, Ariel cau có “Nhất định là mẹ của em và mẹ chồng gây ra rồi. Bây giờ 2 chúng ta tính sao đây?”

Joseph bĩu môi “Còn làm sao nữa, không lẽ lại đi về à? Thôi thì cứ ở lại đây cho qua hết mấy ngày đi.”

Ariel tán thành “Vây cũng được nhưng 2 chúng ta phải ở riêng, anh....mướn phòng khác đi.”

45. Chương 47

Thấy Ariel nói có lý, chẳng lẽ 2 người lại ở chung 1 phòng với nhau hay sao nên anh bước tới quầy tiếp tân thì người phục vụ cho biết chỉ còn có căn phòng số 5 mà thôi cả khách sạn đã đầy hết rồi. Joseph đồng ý lấy phòng, sau đó anh và Ariel ai về phòng nấy, cả 2 đều muốn nghỉ ngơi 1 chút trước khi đi tham quan cái đảo Guam nổi tiếng thơ mộng này.

Nửa tiếng sau Ariel đi xuống quán nước giải khát trong khách sạn thì nhìn thấy Joseph đã ngồi ở 1 cái bàn ngay chính giữa phòng từ lúc nào, chẳng những vậy mà bên cạnh anh còn có mấy cô gái lạ mặt xinh đẹp khác bao quanh. Anh không tỏ ra ngại ngùng gì hết mà còn cười đùa với họ 1 cách thân thiết khiến cho Ariel cảm thấy khó chịu. Cô nhìn mặt chất lười “Đúng là bay bướm, có vợ ở đây mà dám đi lăng nhăng với người khác.” Cô bực bội đi tới 1 cái bàn kế bên cạnh Joseph và ngồi xuống. Cô nhìn về phía anh bằng đôi mắt rực lửa nhưng không nói gì chỉ im lặng uống ly nước trái cây của mình mà thôi. Chưa được 10 phút sau, thì có 1 thanh niên cao lớn đẹp trai, với cái đầu được chải gọn gàng tiến tới làm quen với Ariel.

“Người đẹp, có tiện cho tôi ngồi xuống hay không?”

Ariel thấy Joseph đang được nhiều cô gái vây quanh như vậy chẳng lẽ cô lại chịu cô đơn ngồi 1 mình hay sao, thế là cô gật đầu nở 1 nụ cười thật tươi “Cứ tự nhiên, tôi đi 1 mình không có bạn bè gì hết có anh nói chuyện chắc sẽ vui hơn.”

Chàng thanh niên kia đá lông nheo nhìn Ariel “Tôi tên Brandon. Còn cô?”

Ariel đan tay chéo vào nhau từ tốn trả lời “Tôi là Ariel. Rất vui được làm quen với anh.”

Về phía Joseph thấy người thanh niên kia ngồi cùng bàn với Ariel thì nét mặt anh bỗng chuyển sang màu tím, anh len lén liếc nhìn theo dõi xem 2 người nói chuyện gì. Mặc dù đang trò chuyện với người ngồi trước mặt nhưng Ariel lúc nào cũng liếc nhìn về phía bàn của Joseph, tình cờ cô bắt gặp được anh đang nhìn cô cho nên làm bộ tỏ vẻ thân mật với Brandon. “Anh tới đây du lịch 1 mình hay là đi chung với bạn gái?”

Brandon cười lớn để lộ hàm răng trắng đều “Tôi chỉ đi có 1 mình.” Rồi nhìn sang Ariel “Tôi linh cảm là sẽ tìm được người thích hợp với mình ở đây.”

“Anh vui tính như vậy chuyện đó chắc sẽ không khó lắm đâu.”

Brandon nghe Ariel nhận xét như vậy thì liền đổi chỗ tiến tới chiếc ghế trống bên cạnh Ariel. “Tôi thấy chúng ta xứng đôi lắm, hay là ngày mai tôi dẫn cô đi tham quan chung quanh chỗ này để cả 2 cùng tìm hiểu nhau nha.”

Joseph đồng tai lên nghe những lời tán tỉnh của Brandon thì tức lắm, anh chờ đợi để xem phản ứng của Ariel thế nào. Vì muốn chọc tức Joseph nên Ariel gật đầu

“Được mà, hay là tối nay mình đi ăn tối với nhau đi.” Brandon toan nắm lấy tay của Ariel nhưng cô nhanh tay đã rút lại kịp.

Tới lúc này thì Joseph không thể nhịn được nữa, anh đứng dậy đi 1 mạch tới bên cạnh Ariel nắm tay kéo cô đi. Rồi quay sang nhìn Brandon nói bằng 1 giọng sắc như dao “Anh không được tới gần làm phiền vợ của tôi nữa, nếu để lần sau tôi bắt gặp được thì sẽ không khách sáo với anh đâu.”

Joseph nói rất lớn tiếng nên tất cả mọi người chung quanh đều nghe được, Brandon thì vô cùng thất vọng khi biết Ariel đã có chồng còn những cô gái có ý đồ tán tỉnh Joseph thì buồn rười rượi khi nghe anh tuyên bố như thế.

“Buông tay em ra. Anh làm gì vậy?” Ariel vùng vằng kéo tay mình ra khỏi tay Joseph.

“Làm gì hả? Phải để anh hỏi em mới đúng, sao lại tự ý hẹn hò với người khác trước mặt chồng của mình.”

Ariel cũng chẳng vừa cô lên tiếng cãi lại “Còn anh thì sao, có bao nhiêu cô gái vây quanh trong khi đó em chỉ có 1 người ngồi cùng bàn để trò chuyện mà thôi.”

Joseph chống tay lên hông nhìn Ariel “Trò chuyện? Theo anh thấy thì cái tên đó có ý đồ khác thì đúng hơn. Mới gặp người ta có 1 lần mà đã hẹn đi chơi rồi, đúng là lợi dụng mà.”

Ariel nhìn vẻ nóng giận của Joseph thì phì cười “Thôi được rồi, vậy anh hứa từ nay phải tránh xa mấy cô gái đó đi thì em sẽ không trò chuyện với người nào khác ngoài anh ra.”

“Có thật không đó? Chúng ta quyết định như vậy ai làm sai lời hứa sẽ bị phạt.”

Ariel gật đầu, này giờ mới cãi nhau cô không để ý tới quang cảnh của đảo như thế nào. Bây giờ có dịp đứng nhìn cô phát hiện chỗ này quả là thơ mộng giống như lời đồn hèn gì mà có nhiều người thích tới đây.

“Chỗ này đẹp quá.” Không khí tươi mát ở đây làm cho tâm tình của cô cũng vui vẻ hơn.

“Phải đây đúng là 1 nơi lí tưởng để vui chơi.” Joseph nhìn nụ cười của Ariel khiến anh cũng vui lây “Ngày mai chúng ta cùng đi tham quan 1 vòng đảo, chỉ có 3 ngày ở đây thôi phải biết tận hưởng, đúng không?”

Ariel gật đầu “Không sai, em nhất định phải đi khắp nơi cho biết.”

“Mấy ngày nữa là anh đi rồi, em không có quà gì tặng cho anh, em đã có đan 1 cái áo len tặng cho anh làm kỷ niệm.” Allie cầm gói quà trao cho Bi trong phòng làm việc của anh.

Bi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Allie “Anh chỉ là đi 1 thời gian mà thôi, không cần phải buồn đâu. Em ở lại đây cố gắng thiết kế những bộ quần áo thật đẹp nha nếu có gì muốn hỏi ý kiến thì có thể liên lạc với anh.”

Bỗng Allie từ đằng sau chạy tới ôm ngang eo Bi “Em không muốn anh đi đâu.”

Bi hoảng hốt gỡ tay cô ra “Em sao vậy đã nói là anh không đi lâu lắm đâu chỉ 1 khoảng thời gian thôi mà.”

“Anh có biết từ cái ngày đầu tiên anh làm sếp phụ của em thì em đã.. bắt đầu yêu anh hay không?”

Bi kinh hoàng khi nghe những lời nói chân thành của cô học trò nhỏ.

“Nhưng tại sao anh lại không chịu tiếp nhận tình cảm của em, lúc nào cũng để em phải đau khổ vì chờ đợi.”

Bi mỉm cười chua chát “Thật là ý trời trên người. Người mình yêu lại không yêu mình còn người mình không yêu thì lại...” Bi thở dài nhìn sang Allie “Anh rất hiểu cảm giác của em, sẽ rất đau khổ khi bị người mình yêu từ chối nhưng mong em hãy hiểu cho anh. Em đối với anh chỉ là 1 cô học trò mà thôi, anh chỉ xem em là 1 người bạn, giữa chúng ta không bao giờ có kết quả đâu. Huống chi tạm thời anh không muốn nghĩ về chuyện tình cảm nữa, chỉ tập trung lo cho công việc thôi.”

46. Chương 48

Ch. 21

“Hôm nay chúng ta đi đâu đây?” Ariel hỏi Joseph khi thấy anh đang ngồi đọc báo tại 1 tiệm cà phê trong khách sạn.

“Ừm.... hay là đi chèo thuyền đi?” Joseph đề nghị.

Vừa nghe nhắc tới chèo thuyền là Ariel liền đổi sắc mặt “Hả? Chèo thuyền? Không được đâu, em.. em không biết bơi sợ nhất là phải gặp nước đó. Em không đi đâu.”

Joseph cương quyết nắm tay Ariel “Không sao đâu, đi chung với anh nhất định em không bị gì đâu mà lo.”

Cô còn đang lưỡng lự không biết phải làm sao thì đã bị Joseph kéo đi “Chúng ta sắp phải đi về lại DL rồi, đương nhiên là phải thử hết những trò chơi ở đây, nếu không khi đi về lỡ ai hỏi qua đảo Guam chơi cái gì thì lại không biết phải trả lời làm sao.”

2 người cùng đi tới 1 chỗ ướn thuyền tại 1 cái hồ rộng lớn cách khách sạn khoảng 15 phút. Sau khi mượn ghe để chèo xong xuôi, Joseph mới đưa áo phao cho Ariel. Thấy gương mặt trắng bệch của cô anh trấn an.

“Đừng khẩn trương, mặc phao vào đi.” Cô cầm lấy nhưng vẫn đứng im bất động do dự, thấy vậy Joseph giật cái phao lại và mặc vào cho cô. “Đi thôi.”

Ariel nhăn nhó “Ba má ơi chắc là con không thể nào gặp mặt ba má lần cuối rồi.”

J

Joseph vội xua tay “Nói bậy không à, dẫn em đi chơi mà em làm như là anh bắt cóc em vậy đó.” Dứt lời Joseph nắm chặt lấy tay Ariel dẫn cô xuống chiếc ghe anh đã mượn, Joseph thì rất hoan hỉ trong lòng còn Ariel thì ghì chặt lấy tay anh không dám mở mắt ra.

Nhưng khi cô bước xuống ghe thì Joseph để cô 1 mình tự chèo lấy, Ariel loay hoay mãi mà vẫn không xong từ đó tới giờ cô chưa bao giờ chơi mấy trò chơi kiểu này nên cứ lúng ta lúng túng mãi, thấy vậy Joseph liền chỉ cho cô cách cầm 2 cây chèo, anh vừa làm động tác vừa nói vốn là 1 cô gái thông minh nên chỉ 1 lúc sau là cô đã thành thạo rồi. Thế là 2 người bắt đầu trò chơi “chèo ghe trên hồ” với nhau. Nỗi sợ hãi của Ariel cũng đã giảm dần, không những vậy cô phát hiện là mình đã từ từ thích cái trò chơi này rồi.

“Wa, thiệt là dzui quá.” Ariel phấn khởi la lớn.

Joseph cũng cười thật tươi “Thời tiết tốt như vậy đương nhiên là thích hợp để chèo ghe quanh hồ rồi. Anh đã nói với em là trò chơi này vui lắm mà em lại không tin, lúc mới tới thì cứ khóc thét lên nói là không muốn chơi coi bộ bậy giờ em đã không còn cái ý định đó nữa rồi.”

Sau 1 tiếng đồng hồ đi vòng vòng trên hồ, cả 2 người bước lên bờ. Ariel vươn vai “Ày da, mình mệt của em ề nhưế quá đi nhưng mà vui lắm.”

Joseph trả ghe xong thì bước tới đứng gần Ariel “Em cũng mệt rồi chúng ta về khách sạn nghỉ đi.”

Joseph và Ariel đi bộ về khách sạn xong rồi cả 2 chia ra ai về phòng nấy, vì họ đi chơi cả ngày cũng đã thấm mệt, nên vừa về tới phòng là Ariel lăn ra ngủ không còn biết trời trăng gì nữa. Trong giấc mơ của cô hình ảnh buổi chèo ghe với Joseph cứ hiện về, cô còn nhìn thấy 2 người tổ chức đám cưới thật lãng mạn trên đảo nữa. Lúc đó cô là 1 cô dâu xinh đẹp đứng bên cạnh chú rể bảnh trai là Joseph. Bỗng có tiếng người gõ cửa phòng cô khiến cô giật mình tỉnh dậy, cô lẩm bầm “Thì ra chỉ là giấc mơ mà thôi, tiếc quá.” Rồi Ariel nói vọng ra ngoài “Ai đó?”

Tiếng của Joseph vang lên “Là anh đây.”

Ariel vội vã bước xuống giường tới mở cửa phòng, cô ngáp dài nhìn Joseph với đôi mắt còn ngái ngủ “Kiểm em có chuyện gì không?”

“Anh muốn dẫn em đi tham quan chỗ này, em có biết em đã ngủ 3 tiếng rồi không, chúng ta tới đi để đi chơi chứ không phải để ngủ đâu.”

Ariel che miệng ngáp “Em biết rồi đợi em 5 phút, em đi thay đồ đây.”

Nửa tiếng sau cô trở ra nhìn thấy Joseph đang ngồi trên ghế vật vờ “Anh làm gì vậy, bộ cả buổi trưa không ngủ hay sao?”

Joseph chỉ vào đồng hồ trên tay “Cô hai àh, 5 phút của cô là nửa tiếng đó, lần sau hãy nói giờ cho chính xác đừng bắt tôi đợi kiểu này.”

Ariel trề môi “Như vậy là nhanh rồi đó, những cô gái khác còn sửa soạn lâu hơn em. Anh nói là dẫn em đi dạo chơi mà, đi thôi.”

Joseph cùng Ariel đi tới những tiệm bán quần áo ở đảo, rồi ghé tiệm nữ trang để Ariel mua quà á cô và mẹ chồng để cảm ơn 2 người họ đã tạo cho cô và Joseph 1 cơ hội được ở chung với nhau vui vẻ như bây giờ.

“Anh đi mua nước, em cứ lựa đồ típ đi.”

Ariel gật đầu, rồi típ tục chọn những món nữ trang được bày bán bắt mắt trong tiệm. Chợt 1 giọng nói quen thuộc vang lên.

“Ariel? Đúng là chị rồi.”

Ngơ ngác không hiểu là ai vừa gọi tên cô, nên cô quay lại thì nhận ra chính là...

“Jessie?” Đây chính là người bạn thân của Ariel mà cô xem như là chị em ruột cũng chính vì không để phòng nên Jessie đã cướp mất người bạn trai mà Ariel yêu quý 2 năm về trước.

Jessie lên giọng hách dịch khi thấy Ariel đi có 1 mình “Chị vẫn chưa có bạn trai àh? Chắc là vẫn chưa quên được anh Patrick chứ gì, chị có biết không từ ngày thành hôn tới giờ anh ấy lúc nào cũng cưng chiều tôi hết mực, tôi muốn cái gì là anh mua cái đó. Một người đàn ông như vậy thật là khó kiếm.”

Nghe Jessie huyền thuyên kể về Patrick làm cho Ariel càng thêm buồn, cô im lặng cuối đầu không trả lời những câu nói sắc như dao của Jessie. Đúng lúc đó thì Patrick xuất hiện, gặp lại Ariel anh có chút ngượng ngùng, anh nắm tay của Jessie.

“Em mua xong chưa, chúng ta đi thôi.”

Nhưng Jessie ngăn lại “Khoan đã ông xã, em muốn mua chiếc nhẫn kim cương kia kìa, anh mua cho em đi.” Rồi cô liếc nhìn về phía Ariel để dò xét phản ứng.

Chưa biết phải ứng phó thế nào thì may sao cứu tinh đã xuất hiện kịp lúc. Joseph bước tới quàng tay ôm ngang eo của Ariel “Bà xã àh, em đợi anh có lâu không? Chắc em cũng khát nước rồi, chỉ còn có 1 chai nước mà thôi hay là 2 chúng ta uống chung nha.”

Ariel ngơ ngác nhìn sang Joseph không hiểu là anh đang nói gì, cô vừa định lên tiếng thì Joseph đã cướp lời nhìn sang Jessie và Patrick.

“Bạn của em đó hả? Hân hạnh được biết 2 người, tôi và Ariel sang đây hưởng tuần trăng mật vì lúc thành hôn bận rộn quá nên không đi được, nghe bà xã tôi nói là thích tới đảo Guam cho nên tôi xin nghỉ phép để đưa cô ấy đi.”

Jessie tức giận khi nhìn thấy Ariel đã có chồng không những thế mà còn là 1 người vô cùng đẹp trai hơn hẳn Patrick. Quá ngượng ngùng nên cả cô và Patrick không ai nói lời nào cả. Thấy vậy Joseph mỉm cười nhìn Ariel “Thôi chúng ta đi chỗ khác mua sắm đi, đừng cản trở vợ chồng người ta. Chúng tôi đi trước, hẹn gặp lại.”

Khi Joseph và Ariel đi rồi thì Patrick vẫn còn đứng nhìn theo “Anh nhận ra cái người hồi nãy, anh ta chính là thiết kế sư của công ty A & D đó, nghe nói công ty này đang tính mở chi nhánh ở bên TQ.”

Jessie lăm bắm 1 mình “Không ngờ Ariel lại may mắn như vậy có 1 người chồng vừa tài giỏi lại vừa đẹp trai, chẳng bù với anh không có cái gì cả.”

47. Chương 49

Nè, sao lúc này lại giúp em vậy?” Ariel hỏi Joseph khi 2 người đang trên đường về lại khách sạn.

Joseph mỉm cười ranh mãnh “Em muốn biết hả, vậy thì tối nay đi ăn tối với anh thì anh sẽ kể cho nghe.”

Ariel nhăn mặt “Nham hiểm quá đi. Vậy tối nay 8 giờ hẹn gặp tại quán ăn của khách sạn.”

Joseph mặc 1 chiếc áo sơ mi cùng với cái quần jean trắng, trong khi đó thì Ariel mặc 1 chiếc váy màu vàng rất dễ thương. Lúc nhìn thấy Joseph cô đưa tay ra hiệu cho anh biết là cô đã có mặt ở đó.

“Chậm chạp quá đi, nói là em đi trễ mà anh còn trễ hơn em.” Ariel càu nhàu. “Mau kể cho em nghe đi.”

Joseph ngơ ngác “Kể cái gì?”

“Thì là kể lý do vì sao lúc chiều anh lại giúp em đó.” Ariel nhắc nhở.

Bỗng cuộc trò chuyện của 2 người bị gián đoạn. “Xin lỗi đã làm phiền vì tháng này là kỷ niệm thành lập khách sạn được 20 năm nên giám đốc có dặn là phải chụp hình kỷ niệm những cặp tình nhân tới đây. Cho nên mới phải làm phiền anh chị 1 chút.”

Ariel nhìn người thợ ngạc nhiên “Chụp hình chúng tôi hả? Sao.. sao ông biết chúng tôi là 1 cặp, lỡ như không phải thì sao?”

Người thợ chụp hình vui vẻ “Nhìn 1 cái thì biết 2 người là 1 cặp rồi. Phiền 2 người cho chúng tôi chụp 1 tấm thôi không làm mất nhiều thời gian lắm đâu.”

Dứt lời Joseph và Ariel vị người thợ chụp hình kéo đi ra ngoài lang cang để chụp hình.

Joseph đứng dựa vào thành lang cang còn Ariel thì đứng kế bên khoanh tay lại, cả 2 cùng nhìn về chiếc máy chụp và mỉm cười thật tươi.

Tách...

“Cám ơn 2 vị nhiều lắm.” Người thợ chụp hình bỏ đi thì Joseph và Ariel trở về chỗ ngồi của mình.

Ariel tiếp tục câu chuyện 2 người đang đang dở lúc nãy “Nè anh hãy nói cho em biết đi. Em nôn nóng lắm rồi.”

“Thật ra cũng không có gì, lúc đó anh tình cờ đi tới thấy cô gái kia đang nói những câu có ý chọc tức em nên anh mới lên tiếng giúp mà thôi.”

Ariel chau mày “Chỉ vậy thôi àh?”

“Chứ em còn muốn sao nữa? Thôi được rồi, chúng ta kêu đồ ăn đi, anh đói bụng lắm.”

“Patrick chính là người bạn trai xưa của em.” Ariel kể lại bằng 1 giọng trầm buồn. “Jessie chính là cô bạn thân mà em yêu quý nhất. Không ngờ cô ấy lại nhẫn tâm cướp đoạt Patrick từ trong tay em. Lúc đó em hận 2 người họ lắm.” Cô mỉm cười cho sự ngây thơ của mình “Nhưng bây giờ thì không còn nữa, bởi vì nếu như Patrick thật sự đã hết yêu em cho dù có tiếp tục quen nhau đi nữa cũng không có kết quả, nếu anh ấy có thể tìm được hạnh phúc của mình em cũng nên mừng cho anh.”

Joseph nhìn Ariel bằng 1 ánh mắt cảm thông, anh an ủi. “Những người như vậy không đáng cho em buồn đâu. Nếu em đã kể chuyện của em cho anh nghe vậy thì anh cũng kể cho em nghe 1 câu chuyện này.”

Ariel đan chéo tay vào nhau đặt lên bàn rồi chăm chú lắng nghe “Lúc trước anh có yêu 1 cô gái. Chúng tôi đã tính tới tương lai là mai này sẽ thành hôn với nhau và sẽ có thật nhiều con cái. Cái ngày mà anh cầu hôn với cô không ngờ cô ấy vui mừng quá đã khiến bệnh tim tái phát.” Nói tới đây, Joseph dừng lại 1 chút như hồi tưởng về quá khứ. “Hôn lễ chưa kịp cử hành thì đã phải làm đám tang. Trước lúc cô ấy qua đời đã trấn trối lại kêu anh phải sống cho thật tốt, cũng chính vì lời hứa với cô mà anh mới cố gắng tới ngày hôm nay.”

Ariel dè dặt hỏi “Có phải.. cái cô gái mà anh nói là cái cô trong tấm hình lần trước em làm rơi từ túi áo anh ra hay không? Hèn gì mà anh lại nổi giận như vậy. Thôi được rồi, cả 2 chúng ta hãy quên cái quá khứ không vui vẻ đó đi, tối nay phải uống cho thật say.”

Joseph gật đầu đồng ý với đề nghị của Ariel, thế là 2 người gọi 2 chai rượu vang ra và cùng nhau uống.

“Cạn ly.”

Chẳng mấy chốc, 2 chai rượu đã bị 2 người uống cạn.

“Anh muốn uống nữa...” Joseph nói bằng 1 giọng say mềm. Areil thấy vậy phải đỡ anh về phòng mặc dù cô cũng không tỉnh táo hơn anh bao nhiêu.

“Tôi phòng rồi, chìa khóa của anh đâu, đưa đây cho em.”

Joseph sờ tay vào túi áo lấy chìa khóa trao cho Ariel, cô mở cửa phòng anh xong rồi đỡ anh đặt lên giường. Còn phần mình thì cô bước ra khỏi phòng chỉ khép hờ cánh cửa mà thôi.

Cô cảm thấy nhức đầu khó chịu, vì đã uống nhiều rượu nên cô không còn đủ tỉnh táo nữa, cô quờ quạng đi về phía mình. Cô nhìn lên số phòng

“Đây là phòng số 5, không phải phòng của mình. Phòng mình là số 6 mà.”

Rồi cô quay ngược trở lại đi tới trước cửa phòng của Joseph cô nhìn lên. “Phòng số 6 đúng rồi.” Cô lấy chìa khóa tra vào ổ, nhưng cánh cửa không có khóa cô ngạc nhiên “Sao phòng của mình lại không có khóa như vậy, chắc là hồi chiều đi ra mình đã quên khóa cửa.” Không còn đầu óc đâu mà suy nghĩ nhiều thế là cô đẩy cửa bước vào phòng leo ngay lên giường và thiếp đi lúc nào không hay. Cô đâu biết rằng vì say rượu nên đã nhìn lầm phòng số 5 thành số 6, cho nên vẫn cứ vô tư ngủ 1 giấc tới sáng.

48. Chương 50

Ch. 22

Ánh nắng mặt trời chiếu qua khung cửa sổ khiến Ariel giật mình tỉnh giấc, cô dùng tay che lại những tia nắng nghịch ngợm kia.

“Nhức đầu quá. Tối qua mình uống hơi nhiều.” Cô vừa lẩm bẩm vừa dùng tay vỗ vỗ vào đầu. Bỗng nhiên cô cảm thấy có 1 cánh tay đang ôm ngang người cô. “Sao kỳ vậy? Rõ ràng ở đây chỉ có 1 mình mình thôi mà. Sao tự dưng lại có thêm 1 cánh tay nữa?”

Rồi cô nghe được những tiếng thở đều đặn rất gần bên cạnh mình, cô từ từ liếc nhìn qua bên cạnh thì phát hiện Joseph vẫn còn say ngủ. Ariel hoảng hốt la lớn..

“Á.....”

Cô bật ngồi dậy khỏi giường nhìn Joseph lom lom, còn Joseph thì bị tiếng la của cô đánh thức, anh mơ màng hỏi “Chuyện gì vậy?”

Ariel ấp úng “Anh.. anh.. tại sao anh lại nằm trên giường của em vậy?”

Joseph ngơ ngác ngồi nhồm dậy, anh nhìn xung quanh phòng rồi quay sang nhìn Ariel đang ôm cái chăn che ngang ngực.

“Em nói gì? Đây là phòng của anh mà, em không thấy hành lý của anh để ở đây sao?”

Tối lúc này Ariel mới phát hiện quả thật dưới đất đều là hành lý của Joseph “Vậy.. vậy tại sao em lại ở đây?” Rồi cô nhìn thấy dưới đất là bộ quần áo mà tối qua cô đã mặc, Joseph vừa định bước xuống giường thì Ariel la lớn “Đứng lại! Tối qua... anh đã làm gì?”

Joseph vỗ tay vào trán cố nhớ lại chuyện tối hôm qua “Em quên rồi sao, 2 chúng ta cùng nhau đi uống rượu, rồi cả 2 cùng say mềm... mọi chuyện sau đó anh không còn nhớ được gì nữa.”

“Sau khi anh bị say, em đã đưa anh về phòng, nhưng em nhớ rõ ràng là sau đó em đã đi về phòng của mình rồi mà, tại sao bây giờ lại... Ày da, tối qua 2 chúng ta còn...” Ariel ngượng ngùng bỏ dở câu nói.

Khi nhìn thấy bộ quần áo của anh và Ariel nằm ở dưới đất thì Joseph mới vỡ lẽ “Không lẽ chúng ta đã...”

Ariel gật đầu xác nhận thay cho câu trả lời “Bây giờ đã xảy ra chuyện này rồi, anh... anh phải chịu trách nhiệm đó.”

Joseph mở to mắt ngạc nhiên nhìn Ariel, thế là anh bị Ariel la cho 1 trận “Không được nhìn em.”

Joseph nhăn mặt “Nói chuyện với em không nhìn em vậy thì phải nhìn ở đâu?”

Cô chỉ tay về phía cánh cửa “Nhìn cái cửa đi.” Joseph đành phải làm theo lời của cô, anh nhìn về hướng cánh cửa rồi nói

“Chúng ta đã thành hôn rồi em còn muốn anh phải chịu trách nhiệm gì nữa?”

Ariel thấy Joseph nói có lý, cô lẩm bẩm 1 mình “Phải ha, thành hôn rồi thì còn có trách nhiệm gì nữa đây?”

Nghe được câu nói đó của Ariel, Joseph liền quay đầu lại nhưng Ariel nhanh miệng hơn đã cắt ngang “Không được quay đầu lại, tiếp tục nhìn về cái cửa.”

“Cô à, vậy cô muốn sao đây?”

“Anh.. anh hãy ngồi ở vị trí đó cho tới khi nào em cho phép quay đầu lại mà thôi.” Trong lúc đó thì Ariel đã dùng chân khều bộ quần áo của cô tới gần giường và nhanh chóng mặc vào. Cô đứng dậy chạy như bay ra khỏi phòng, Joseph gọi với theo “Ariel! Ariel!”

Buổi tối hôm đó, 2 người đi thẳng ra sân bay để trở về DL, suốt cả chuyến bay không ai nói với ai lời nào. Joseph cứ muốn tìm cơ hội để nói cho Ariel biết là anh nhất định sẽ chịu trách nhiệm về chuyện xảy ra tối hôm qua, có thể nói anh là 1 người dám làm dám nhận nhưng đó chỉ là 1 cái cơ mà thôi, sự thật thì bởi vì anh yêu Ariel cho nên không muốn mất cô. Còn về phần Ariel, cô đang miên man suy nghĩ, rõ ràng là 2 người đã có ý định sẽ li dị với nhau vậy mà bây giờ 1 chuyện đi chơi đã làm mọi chuyện rối tung lên. Cô cứ luôn miệng nói là muốn Joseph chịu trách nhiệm thật ra là để ngụy trang chuyện cô không muốn xa anh, nhưng nếu làm vậy thì 2 người sống với nhau chỉ vì trách nhiệm trong khi đó Joseph không hề yêu cô. Tình yêu của 2 người giống như là 1 trò đùa tai quái, rõ ràng là cả 2 yêu thương nhau nhưng chỉ vì không ai có đủ can đảm để bày tỏ với đối phương nên mới xảy ra nhiều rắc rối như vậy. Giá như 1 trong 2 người chịu bước ra bước đầu tiên thì tình yêu của họ không cần phải xoay vòng vòng nữa.

“Hả? Bị sắp phải đi du học à?” Ariel tròn mắt hỏi Kyo khi cô trở lại lớp học vào sáng thứ năm. Lúc mới bước vào lớp thấy gương mặt buồn rầu của Kyo, là cô đã biết trong 3 ngày cô đi vắng ở DL đã xảy ra chuyện gì rồi.

Kyo thở dài “Tối nay anh có làm 1 bữa tiệc chia tay, rủ tôi tới đó...”

Ariel cắt ngang “Lại là tiệc nữa à, chị nhớ đừng có uống rượu hay bia gì đó nha, mấy cái này tai hại lắm dễ làm người ta phạm sai lầm.”

Cô vẫn còn nhớ chuyện xảy ra giữa cô và Joseph nên cảnh cáo Kyo như vậy.

“Không phải chỉ có 1 mình tôi đâu, còn mấy người bạn khác của anh nữa mà, chồng của chị nhất định không thể thiếu rồi, mà nè anh nhờ tôi chuyển lời rủ chị đi luôn đó. Còn có Joe nữa. Hẹn gặp tại quán bar The Rayz.”

“Ai vừa nhắc tôi đó?” Joe bước vào lớp đi tới bên cạnh 2 cô bạn. “Chị vừa gọi tên tôi đó à, chuyện gì vậy?”

Ariel lên tiếng giải thích cho Joe hiểu “Tối nay Bi có làm tiệc chia tay, rủ luôn cả chị đó, đi chung đi.”

“Vậy hả? Mấy giờ mới bắt đầu, tôi không muốn về trễ đâu, ngày mai còn đi làm nữa.” Rồi cô cúi đầu xuống nói nhỏ với Kyo “Nè, hay là chọn tối nay bày tỏ với người ta luôn đi.”

Kyo không trả lời, đầu óc của cô đang xảy ra 1 trận chiến dữ dội. “Nói hay không nói? Nếu mình nói ra thì sợ là anh ấy sẽ vì mình mà không đi du học như vậy là bỏ dở mộng tưởng của anh, còn nếu không nói mình sợ là mai này sẽ hối hận.” Rồi cô buông tiếng thở dài “Rắc rối quá! Nếu biết trước như vậy thì lúc đầu không thêm yêu làm gì!” Lý lẽ của con tim thật khó mà đoán được, ngay cả bản thân của mình cũng không thể làm chủ được trái tim nữa, không biết đây là điều tốt hay xấu đây?

49. Chương 51

8 giờ tối mọi người đều có mặt, lúc bước vào thì Ariel đã nhìn thấy Joseph đang ngồi tán gẫu với Bi ở tại quầy rượu. Những người khác vừa nhâm nhi rượu vừa lắng nghe những bản nhạc sôi động được mở trong quán.

Khi nhìn thấy Ariel, Bi giơ tay ra hiệu cho cô đi tới chỗ của mình.

“2 cô gái kia vẫn chưa tới àh?”

Liếc nhìn sang Joseph rồi nhìn sang Bi, Ariel trả lời “Tụi em đi chung với nhau mà, 2 người họ chậm chạp cho nên vẫn còn đi ở đằng sau.”

Đúng lúc đó thì Joe và Kyo đi tới “Thừa lúc chúng tôi vắng mặt nói xấu sau lưng phải không? Bạn bè như vậy không tốt đâu.”

Joseph lên tiếng cắt ngang “Đông đủ hết rồi. Tối nay là bữa tiệc chia tay, ngày mai là Bi đi rồi. Chúng ta có nên chúc cho anh ấy thượng lộ bình an hay không?”

Ariel cầm ly nước trên bàn lên gơ cao “Chúc anh sớm kiếm được người yêu.”

Bi cười lớn “Tôi chỉ là đi du học thôi không phải đi kiếm vợ đâu.”

Ariel cũng cười rồi đặt cái ly xuống, cô đứng dựa người vào chiếc bàn cao.

“Thì vừa đi du học cũng có thể vừa kiếm người yêu mà.” Rồi nhìn sang Kyo nháy mắt “Đúng không Kyo?”

Bi chờ đợi xem phản ứng của Kyo sẽ như thế nào, nhưng cô chỉ khẽ cười gượng gật đầu “Ừ, chị nói đúng lắm.”

Đột nhiên điện thoại và Joseph reo vang, 2 người vội vàng đi ra ngoài để nghe điện thoại. Còn lại 3 cô gái đứng ở quầy rượu, thấy thế có 2,3 người thanh niên còn trẻ lần la tới làm quen. Một tên cầm theo 1 ly rượu đưa cho Kyo.

“Có thể uống với tôi 1 ly không?”

Kyo biết quán rượu thường là nơi phức tạp nhất cho nên cô tránh tiếp xúc với những người đàn ông ở đây. Nhưng vì không muốn xảy ra phiền phức gì nên cô mỉm cười vui vẻ đưa ly nước trên tay của mình lên.

“Xin lỗi, tôi không biết uống rượu chỉ uống nước mà thôi. Ông mời người khác đi.”

Bị từ chối nên bọn họ bỏ đi, thấy vậy 3 cô gái đi tới 1 cái bàn nhỏ trong quán ngồi xuống trò chuyện. Joe bây giờ mới lên tiếng châm chọc.

“Chà, chà lần đầu tiên thấy có người được người khác theo đuổi mà lại từ chối đó.”

Kyo cười nhạt “Làm gì có, chỉ là tôi không thích giao du với những người như vậy mà thôi.”

Vẫn chưa chịu buông tha, Joe tiếp lời châm chọc kèm theo 1 nụ cười.

“Chứ không phải là trái tim của chị đã có chủ rồi hay sao?”

Đang cười nói vui vẻ bỗng dưng có 1 người đàn ông tới nắm lấy tay Joe “Uống với tôi 1 ly đi.” Joe vội vàng hất tay người đó ra, cô lịch sự trả lời.

“Tôi đã có hẹn với bạn, ông làm ơn đi đi.”

Nhưng tên đó vẫn chưa chịu buông tha cho cô. Hắn níu kéo “Cô không uống thì tôi không đi đâu cả.”

Joe phản kháng quyết liệt “Tránh ra..”

Vì đã say mèm, nên tên đó không còn làm chủ được bản thân cộng thêm sự từ chối của Joe nên ngọn lửa bức tức trong lòng hắn càng lên cao, hắn lấy chai rượu cầm sẵn trong tay gơ cao lên. Đúng lúc đó thì 1 bóng người nhanh nhẹn ôm lấy Joe che chở cô, và hậu quả là người đó đã bị cả cái chai đập vỡ văng vào người.

Bi và Joseph cũng vừa từ ngoài đi vào, thấy tình cảnh hỗn loạn như vậy cả 2 hoảng hốt chạy tới bên cạnh Kyo và Ariel. Bi kéo Kyo qua 1 bên về phía cửa anh, còn Joseph thì nắm tay Ariel trấn an cho cô.

Tới lúc này Joe mới kịp hoàn hồn nhận ra cái người vừa cứu mình chính là..

“Matt? Anh có sao hay không?”

Matt lắc đầu xoa xoa vào vai “Tôi không có gì, cô có bị thương chỗ nào không?”

“Kô có, chỉ là hơi giật mình mà thôi.” Joe nhìn sâu vào đôi mắt của Matt, rõ ràng trong ánh mắt của anh có sự lo lắng dành cho cô nó kô đơn giản chỉ là tình bạn được? Nhưng tại sao? Tại sao anh lại thẳng thắn từ chối tình cảm của cô.

Nhân viên bảo vệ ở quán vội vã đi vào khi nhận được tin có người gây rối, và dẫn gã say rượu đó đi ra ngoài.

Nhìn thấy sợi dây tay của mình bị rút xuống đất nằm giữa những mảnh miếng chai ngổn ngang, Kyo định cúi xuống nhặt lên thì Bi ngăn lại.

“Để đó cho anh.” Thật kô may lúc anh cầm sợi dây tay lên thì bị miếng chai đâm trúng.

“Nguy rồi, để em đưa anh vào bệnh viện lấy mảnh miếng chai này ra, nếu để lâu sẽ bị nhiễm trùng đó.”

Bi xoa tay “Kô cần đâu, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.”

“Cái gì mà chuyện nhỏ chứ, đừng có cãi em. Chúng ta đi. Joseph àh, làm phiền anh chở chúng tôi đi.” Joseph gật đầu đồng ý,, anh quay sang nhìn Ariel định kêu cô cùng đi chung nhưng Matt đã lên tiếng trước.

“Ariel! Anh có chuyện muốn nói với em, em có thể ở lại đây 1 lát được kô?”

Thấy sự khẩn thiết của Matt, nên Ariel đành gật đầu ưng thuận. Joseph gượng cười “Vây em ở lại đây trò chuyện đi, anh chở 2 người họ đi trước.”

“Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.” Ariel làm theo lời của Matt, kô hiểu anh có gì muốn nói với cô mà kô thể nói trước mặt Joe được.

50. Chương 52

Ch. 23

“Anh kêu em ra đây là có chuyện gì muốn nói vậy?” Ariel hỏi Matt khi.

“Ariel! Thật ra có chuyện này an đã giữ trong lòng lâu lắm rồi, nhưng vẫn chưa có cơ hội nói với em. Sau 3 ngày em rời DL thì anh đã suy nghĩ kỹ và đưa ra 1 quyết định.”

Ariel ngơ ngác nhìn Matt dò xét, bỗng Matt bước gần tới bên cạnh ôm lấy cô “Anh yêu em, từ lúc học cấp 2 tới bây giờ lúc nào anh cũng giữ tình cảm của mình ở trong lòng, kô dám nói với em.”

Ariel vô cùng bàng hoàng khi nghe những lời nói của Matt, cô vội vàng đẩy anh ra “Nhưng mà em.. em đã có chồng rồi.”

“Em đừng gạt anh, chuyện của em và Joseph anh đã biết hết, 2 người kô có tình cảm với nhau vậy thì tại sao lại miễn cưỡng sống chung chứ.” Matt nắm lấy tay Ariel “Chúng ta có thể bắt đầu lại mà.”

Cô giật tay mình ra khỏi bàn tay rắn chắc của Matt “Xin lỗi, em kô thể. Bấy lâu nay em chỉ coi anh là bạn mà thôi chưa bao giờ có ý nghĩ gì xa hơn, hướng chỉ trái tim của em đã thuộc về 1 người rồi, ngoài người đó ra em kô thể yêu người khác được. Cho dù người ta có yêu em hay kô thì em cũng sẽ kô thay đổi.” Cô buồn bã nghĩ tới Joseph.

Matt lắc đầu kô dám tin vào những lời Ariel nói là sự thật “Nếu như người đó kô yêu em vậy thì tại sao em lại cố chấp giữ tình cảm 1 chiều của mình để làm gì?”

“Anh kô hiểu đâu, chuyện tình cảm rất khó nói, kô phải mình muốn là được.”

2 người mãi mê tranh cãi với nhau mà kô hay biết rằng cuộc đối thoại của họ đã bị Joe đứng sau lùm cây ngoài công viên nghe được hết. Những lời nói của Matt như 1 nhát dao xé lòng cô thành ngàn mảnh, thật kô ngờ người mà Matt yêu lại chính là Ariel.

Ariel thở dài nhìn Matt “Anh có biết là Joe yêu anh hay kô?”

Matt gật đầu xác nhận, thấy vậy Ariel típ lời “Vây tại sao anh kô nắm giữ tình yêu của chỉ? Mà lại ôm lấy tình cảm đơn phương đối với em làm gì? Anh kô phải là kô biết tính của em, nếu người đó em kô yêu thì sẽ

mãi mãi không bao giờ yêu, còn người nào mà em thật sự thương yêu thì sẽ hết lòng yêu người đó bỏ mặc là người ta đối với em thế nào. Trừ phi là em bị người mình yêu phản bội.”

Matt đợi cho Ariel nói xong thì anh tiến tới gần bên cô “Cho dù là anh biết Joe yêu anh đi nữa, nhưng anh đối với cô ấy không có tình cảm, chúng tôi chỉ có thể làm bạn mà thôi.”

Lời nói khẳng định của Matt thật khiến Joe đau lòng, sau lần bị Matt từ chối Joe cũng chưa đau lòng bằng bây giờ chứng kiến cuộc trò chuyện của Matt và Ariel bởi vì lúc đó cô tin rằng mình vẫn còn cơ hội khiến cho Matt đổi ý. Nhưng bây giờ mọi hi vọng của cô giống như là bong bóng nước đã tan vỡ hết rồi, còn gì nữa để mà tiếp tục chờ đợi. Có tiếp tục nghe chỉ là tăng thêm sự đau khổ mà thôi nên Joe quyết định quay về nhà mang theo bầu không khí tĩnh lặng u tối.

“Nếu anh thật sự không ngó ngang gì tới Joe vậy tại sao lúc này anh lại liều mình ra để cứu cổ chứ?”

Matt nghe Ariel hỏi vậy thì im lặng không trả lời vì ngay cả bản thân anh cũng không biết lý do nữa, khi thấy Joe gặp nguy hiểm, điều đầu tiên anh nghĩ tới là phải bảo vệ cho cô.

“Tình cảm của con người không phải lúc nào cũng giống nhau đâu, lúc ban đầu có thể là không yêu người đó nhưng sau 1 thời gian sống chung với nhau thì tình cảm của mình đã thay đổi mà bản thân mình không biết được.”

Ariel nói xong thì quay lưng đi, để lại Matt ngồi lại trên ban ghế đá tiếp tục tìm hiểu cái tình cảm kỳ lạ đang ngự trị trong lòng anh.

“Sao chị lại đứng ngoài này vậy? Không vào trong với Bi à?” Ariel hỏi khi nhìn thấy Kyo đứng trước cửa phòng bệnh với nét mặt lo lắng, thấp thỏm.

“Tôi cũng muốn vậy nhưng không hiểu sao Bi không cho tôi vào, chỉ kêu 1 mình Joseph mà thôi.”

Thấy gương mặt khấn trương của Kyo, khiến Ariel cảm thấy tức cười.

“Vậy mà lúc nào cũng mạnh miệng nói là ”Tôi với anh chỉ là bạn.” Theo tôi thì 2 người không có đơn giản như vậy đâu.” Dứt lời Ariel tủm tỉm cười 1 mình.

Kyo đỏ mặt lắng sang chuyện khác “Đừng có nói tôi, chị cũng vậy đó. Sau khi đi chơi về rồi suốt ngày cứ thơ thẩn, nhất định là ở bên đảo Guam đã xảy ra chuyện gì rồi.” Kyo mà mãnh nhìn Ariel.

“Làm.. làm gì có! Tôi cũng giống như lúc trước mà thôi, tại chị nhạy cảm quá đó.”

Giọng nói ấp úng của Ariel càng khiến cho Kyo điều tra thêm nữa “Khai thật đi có phải bên đó đã tìm được bạn trai hay không? Chị gan quá đã có chồng rồi còn dám đi quen người khác nữa, bắt cả 2 ta hả?”

Ariel xua tay “Chị đừng có nói bậy. Suy diễn lung tung là giải thôi.”

Đột nhiên 2 cô gái nghe 1 tiếng la thật lớn “Á.....” Tiếng la đó phát từ căn phòng bệnh của Bi.

51. Chương 53

Kyo ngơ ngác “Xảy ra chuyện gì mà có tiếng người la vậy? Không lẽ.. không lẽ là có chuyện không may.”

Ariel trấn an “Đừng có nói chuyện xui xẻo, anh chỉ là bị miếng chai đâm trúng thôi lấy miếng ra thì hết, không lẽ lại bị chết 1 cách lãng xẹt như vậy àh.”

Vừa nhắc thì Bi từ trong phòng bệnh bước ra, nét mặt tươi tắn, còn Joseph thì ôm cánh tay nhăn nhó. Thấy vậy Kyo liền chạy tới bên cạnh Bi. “Anh không sao chứ?”

Joseph cắt ngang “Anh thì không sao nhưng tôi thì có chuyện nè.”

Ariel ngạc nhiên nhìn cánh tay của Joseph bị những lần đỏ “Ừa, lạ chưa, người bị thương là anh Bi mà sao trên tay anh bây giờ lại xuất hiện những lần đỏ này vậy?”

Bi cười “Chỉ là do tai nạn mà thôi.”

Joseph len tiếng phản đối “Tai nạn? Cũng phải mang ơn anh đó. Thiệt không hiểu nổi đã tới tuổi này rồi mà còn sợ đau nữa. 2 người không biết thôi lúc bác sĩ lấy cái miếng chai ra cho anh mà anh đã ôm cánh tay tôi cứng ngắt còn bấu vào nữa khiến tôi bây giờ ra nông nỗi này nè.”

Nghe Joseph kể mà Kyo và Ariel không nín cười được. Kyo đánh vào vai Bi.

“Em mới biết là anh nhất gan như vậy đó.”

Ariel chen vào “Hèn gì mà lúc này không cho Kyo đi vào theo, thì ra là sợ bị quê trước mặt người yêu.”

Kyo thúc vào eo Ariel ra hiệu cho cô không được phát biểu nữa. Ariel quay sang nhìn cánh tay của Joseph, cô lắc đầu “Anh thật có nghĩa khí quá biết anh Bi như vậy mà cũng dám vào phòng bệnh với anh nữa. Thôi được rồi bây giờ cũng đã tới anh chở anh Bi về đi, còn em thì đưa Kyo về nhà.”

4 người chia tay nhau ra khỏi bệnh viện, ra tới cổng mà Kyo và Ariel vẫn còn cười nắc nẻ mỗi khi nhìn thấy mấy lần đổ trên tay Joseph. Bi phải hăm dọa mãi 2 cô mới chịu ngưng.

“Thiệt tình con gái sao mà... chỉ có chút xiu như vậy mà cứ cười hoài.” Bi cần nhàn bước lên xe của Joseph.

“Ừa hôm nay chị còn đi làm à? Tôi tưởng đáng lẽ giờ này chị phải ở sân bay mới đúng.”

Những lời nói của Ariel làm Kyo càng buồn thêm, cô biết rõ là hôm nay Bi phải đi qua Canada nhưng lại không ra sân bay tiễn anh bởi vì cô sợ mình không kiềm lòng được sẽ khóc trước mặt anh.

“Kyo à? Đừng nói là tôi không nhắc nhở, phải biết quý những cái trước mắt nhất là tình yêu của mình nếu không mai này hối hận thì cũng không có ích lợi gì đâu, phải không Joe?”

Nghe Ariel kêu tên mình, Joe không trả lời lại như mọi ngày mà chỉ nhìn thẳng vào Kyo “Hãy suy nghĩ cho kỹ đi, hạnh phúc phải do mình nắm lấy, nếu như cả 2 người đều yêu nhau thì không nên để lỡ mất tình duyên tốt đẹp.”

Kyo đắn đo suy nghĩ lời của 2 người bạn, quả thật là từ đó tới giờ Bi luôn ở bên cạnh cô mỗi khi cô có chuyện buồn, anh luôn chu đáo và tế nhị chăm sóc cho cô mà không cần cô phải hỏi đáp cái gì cả. Trái tim của cô cũng đã từ từ bị chân tình của anh cảm động. Cô đứng vụt dậy làm cho Ariel và Joe giật mình. “Hai chị xin nghỉ phép dùm tôi nhé, nói với hiệu trưởng là tôi phải đi giữ lại 1 người rất là quan trọng.”

Kyo đi taxi tới sân bay, vừa tới cổng là cô lập tức chạy vào bên trong, nhưng tìm kiếm xung quanh cũng không thấy Bi đâu. “Không lẽ mình đã đi trễ 1 bước, chuyến bay đã cất cánh rồi. Cũng là tại mình cả, biết như vậy thì đã tới sớm hơn rồi.” Kyo còn đang tự dằn vặt bản thân thì 1 giọng nói ấm áp quen thuộc vang lên.

“Kyo!” Cô quay lưng lại nhìn thì nhận ra Bi. “Không phải em nói là ko tới tiễn anh hay sao, tự dưng bây giờ lại có mặt tại sân bay vậy?”

“Em.. em.. tới để nói.. lời tạm biệt với anh.” Đó không phải là lời thật lòng mà Kyo muốn nói, không hiểu sao lúc gặp Bi rồi thì cô lại không thể mở miệng được.

Bi mỉm cười mặc dù trong lòng của anh bây giờ không hề vui vẻ chút nào. “Anh phải vào trong rồi, cảm ơn em đã tới.”

Bi từ từ cất bước đi mà trong lòng nặng trĩu, Kyo cũng không khác hơn bao nhiêu, tâm trạng kẻ ở người đi thật phức tạp biết bao. Rồi cô thu hết can đảm của mình chạy tới quàng tay ôm ngang eo của Bi.

“Em...em yêu anh.” Rồi chỉ nói được bấy nhiêu thôi là cô bắt đầu khóc. Những giọt nước mắt ấm áp của Kyo khiến Bi hạnh phúc. Anh xoay người lại cầm lấy bàn tay mềm mại và nâng gương mặt đầm đìa nước mắt của cô lên.

“Nếu em không muốn anh đi, thì anh sẽ ở lại đây.”

Cô lắc đầu “Không phải như vậy, được đi du học về thiết kế đó không phải là mơ ước của anh hay sao? Đừng vì em mà chôn vùi mơ ước của mình.”

Bi nhìn sâu vào mắt người yêu “Đúng vậy, đi du học là 1 cơ hội rất tốt, nó rất quan trọng với sự nghiệp của anh. Nhưng...” Anh ngừng giây lát rồi tiếp tục “Nhưng đó không phải là quan trọng nhất, mà em... mới thật sự là quan trọng đối với anh. Anh không cần bất cứ gì cả chỉ cần có em ở bên cạnh mà thôi.”

Đáng lẽ anh còn nhiều điều muốn nói với Kyo lắm nhưng mà đã không còn cơ hội bởi vì cô đã dùng môi của mình ngăn chặn những lời nói của anh. Nụ hôn của 2 người kéo dài, dài vô tận như để bù đắp những tháng ngày mà họ đã bỏ lỡ.

52. Chương 54

Ch. 24

“Chuyện gì mà nhìn mặt chị không được vui vậy?” Ariel hỏi Kyo khi cả 3 cô gái cùng hẹn nhau ra ngoài dạo phố nhưng đi dạo này giờ mà Kyo vẫn không tươi tỉnh chút nào cứ để gương mặt buồn hiu nhìn trời nhìn đất. Đột nhiên điện thoại của Kyo reo vang.

“Hello?” Cô bắt máy lên không biết đầu dây bên kia là ai nhưng nói chuyện 1 lát thì cô đã tươi tỉnh hẳn và còn đi ra 1 góc riêng để nói chuyện nữa.

Ariel lẩm bẩm “Chắc là điện thoại của Bi gọi cho nên mới cười vui vẻ như vậy, phải không Joe?”

Ko thấy Joe trả lời nên Ariel ngạc nhiên vì thái độ lạnh lùng của cô từ hôm qua tới bây giờ. “Bộ tôi có làm gì sai để chị giận à hay sao mà không nói chuyện gì hết vậy?”

Joe quay sang nhìn Ariel “Không có, tôi không có gì hết. Chỉ là tôi không ngờ người mà Matt yêu lại chính là chị.”

Ariel sửng sốt khi nghe những lời Joe vừa nói “Chuyện tối hôm đó chị đã nghe được hết.”

Joe gật đầu chua chát “Chuyện tình cảm không có đúng sai, nếu 2 người hợp ý thì hãy đến với nhau đi đừng lo cho tôi.”

“Mặc dù là Matt yêu tôi nhưng không nhất thiết là tôi cũng yêu anh ấy.” Ariel nghĩ bây giờ cũng là lúc kể cho Joe nghe về chuyện của cô và Joseph “Trong lòng của tôi không hề có hình bóng của Matt, bấy lâu nay tôi chỉ coi anh ấy là 1 người bạn không hơn không kém.”

Joe im lặng lắng nghe, Ariel lại tiếp tục kể “Tôi... tôi và Joseph ở đảo Guam đã.. chúng tôi... đã có 1 đêm với nhau.”

Đúng lúc đó Kyo quay trở lại thì nghe lời kể của Ariel mém chút là làm rớt cái điện thoại. Cô la lớn “Hả? Cái gì? 2 người đã...”

Ariel vội chạy tới kéo Kyo tới gần, “Suyt, nhỏ nhỏ thôi, đây là chuyện bí mật chỉ có 2 chị biết, không được nói cho người khác biết.”

Kyo tròn mắt “Tại sao lại ngại chứ? 2 người đã là vợ chồng với nhau rồi mà.”

“Đúng vậy, chúng tôi đám cưới đã được nửa năm nhưng mà giữa 2 đứa không hề xảy ra chuyện gì hết cho tới khi gặp mặt nhau ở đảo Guam.” Ariel thở dài. “Tối hôm đó chúng tôi uống say, kết quả là tôi đi vào phòng rồi sáng hôm sau không hiểu sao tôi lại xuất hiện trong phòng của anh...”

Joe cắt ngang “Nói vậy là chị không hề yêu Matt mà chỉ yêu Joseph?”

“Tôi cũng không biết là mình có thật sự yêu Joseph hay không? Tôi chỉ cảm thấy là sau khi xảy ra chuyện đó thì tôi lại không hề cảm thấy hối hận về chuyện tối hôm đó chỉ là không biết phải đối diện như thế nào mà thôi.”

“Joe à, bây giờ đã rõ ràng Ariel không hề có ý gì với Matt chị cũng đừng trách Ariel nữa.” Kyo nhìn Joe bằng đôi mắt cảm thông.

“Tôi không bao giờ trách Ariel, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng tôi hiểu mà. Cho nên tôi quyết định bắt đầu từ bây giờ sẽ làm lại từ đầu, quên đi Matt, và kiếm 1 người đàn ông khác yêu mình hơn. Người ta yêu mình nhiều hơn thì mình sẽ ít đau khổ hơn là mình yêu người ta.” Joe mỉm cười nhưng trong nụ cười của cô có cái gì đó gượng gạo như là cô đang che giấu nỗi đau âm thầm của mình.

“À phải lúc này có phải Bi gọi cho chị hay không?” Ariel hỏi Kyo.

Kyo nở 1 nụ cười tươi như hoa “Phải, anh nói là đã tới nơi rồi kêu tôi đừng có lo lắng, anh sẽ gọi điện cho tôi mỗi ngày.”

“Trong 3 đứa mình chị là người nhiều hạnh phúc nhất, hay là chia bớt cho 2 đứa tôi đi.” Joe chậm chọc.

Cả 3 cô gái lại tiếp tục cuộc hành trình dạo phố của họ, mỗi người đều mang trong lòng 1 tâm sự riêng, hi vọng ở 1 ngày mai tươi sáng hơn.

“Chào mẹ chồng, con đã về.” Ariel tháo giày ra để trước cửa rồi đi vào nhà nhìn thấy mọi người đang ngồi ở phòng khách chắc là đang bàn chuyện gì quan trọng lắm.

“Ariel con lại đây.” Bà Trịnh vẫy tay ra hiệu cho Ariel ngồi xuống bên cạnh bà. Cô vội vàng bước tới, không hiểu có chuyện gì mà bà Trịnh lại gọi cô.

“Ngày mai Joseph nó phải đi công tác bên TQ tới 2 tháng mới về.” Ariel cảm thấy chơi vơi khi nghe tin này, 2 tháng đối với cô là 1 khoảng thời gian dài, 2 người sẽ không thể gặp mặt nhau nữa, không biết khi đi qua tới bên đó anh có nhớ tới cô hay không? Tuy nghĩ vậy nhưng ngoài mặt Ariel vẫn gượng mỉm cười, cô nhìn Joseph rồi nói 1 câu cụt ngủn.

“VẬY ÀH?”

Joseph gật đầu xác nhận “Phải.”

Rồi cả 2 không ai nói với ai lời nào nữa, trong khi đó thì cả nhà đang bàn bạc là phải sắp xếp cái gì để Joseph đem đi qua bên TQ.

Tại phòng ngủ của Joseph, Ariel đang thu xếp hành lý cho anh theo lời bà Trịnh căn dặn.

“Anh có thể tự làm được mà, em cứ để đó đi.”

Ariel lắc đầu mà tay thì vẫn xếp đồ vào vali “Không sao, mẹ chồng đã dặn thì em phải làm theo. Mà ngày mai anh đi với ai vậy?”

“Vì công ty của anh mở thêm chi nhánh nên anh với Michelle mới phải cùng nhau lên đó chăm sóc cho công ty mới.”

Ariel bất giác cảm thấy lo ngại “Michelle có phải là cô gái xinh đẹp lần trước hay không? Thì ra là anh đi với cô.”

Nhìn thấy gương mặt buồn bã của Ariel, Joseph liền đi tới trấn an cô, anh ngồi xuống mép giường khẽ gọi.

“Ariel!”

Cô ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt cương nghị của anh, “Em.. ở nhà hãy giữ gìn sức khỏe, nếu có thời gian anh sẽ gọi điện cho em. Còn nữa, nhớ không được đi chơi với ai đó, ngoài anh và 2 cô bạn thân của em thì em không được đi với người đàn ông khác.”

Ariel cảm thấy lâng lâng vui sướng ở trong lòng “Đừng có nói em, mà anh cũng vậy thấy cô nào xinh đẹp thì không còn nhớ gì nữa hết, đừng giống như lúc bên đảo Guam uống rượu say như vậy em không có bên cạnh để chăm sóc cho anh đâu.” Ariel buột miệng nhắc lại chuyện tối hôm đó, cả cô và Joseph cùng nhìn nhau bên lên.

53. Chương 55

“Anh biết rồi, anh cũng không bao giờ uống rượu nữa đâu. Em hãy đợi anh, 2 tháng qua nhanh lắm, lúc đi công tác về anh có chuyện này rất quan trọng phải nói với em.”

Ariel kinh ngạc “Tại sao không nói bây giờ?”

“Như vậy sẽ mất hay, anh muốn đợi tới khi làm việc của công ty xong thì mới nói cho em nghe. Lúc đó cũng chưa muộn mà.”

Ariel bĩu môi “Sao bí mật quá vậy, thôi cũng trễ rồi anh đi ngủ đi. Sáng mai còn phải dậy sớm nữa.”

Mặc dù nói như vậy nhưng tối hôm đó cả Joseph và Ariel đều không ai chợp mắt được. Trong lòng Ariel cứ băn khoăn suy nghĩ mãi về cái chuyện mà Joseph muốn nói với cô 2 tháng sau. “Không lẽ là anh muốn li dị?”

Joseph rời khỏi nhà lúc 8 giờ sáng, lúc anh bước ra khỏi phòng thấy Ariel còn đang ngủ say nên không dám đánh thức cô dậy, anh nhẹ nhàng đi tới bên cạnh cô, đặt lên trán Ariel 1 nụ hôn tạm biệt. Anh thì thầm “Bà xã àh, anh yêu em.”

Khi Joseph vừa đi khỏi thì Ariel cũng vừa thức dậy, cô nhìn chung quanh không thấy Joseph đâu thì biết là anh đã đi rồi, cô nghe tiếng máy xe ở ngoài đường thì thò đầu ra cửa sổ là thật lớn.

“Ông xã àh, đi bình an.”

Joseph nghe được tiếng gọi của Ariel thì cũng quay kiếng xe xuống, trả lời cô “Anh sẽ gọi cho em, bà xã.”

Ariel đứng nhìn theo bóng chiếc xe cho tới khi không còn nhìn thấy nữa. Cô bỗng cảm thấy căn phòng này bây giờ thật lạnh lẽo vô cùng vì nó đã thiếu đi bóng dáng của Joseph. Lúc này khi nghe Joseph gọi mình bằng bà xã thì Ariel vui lắm, cô mong muốn mỗi ngày có thể nghe anh dùng 2 từ đó để gọi cô thay vì cái tên Ariel mà anh vẫn hay gọi. Sau khi từ đảo Guam trở về, mặc dù 2 người ít trò chuyện với nhau nhưng giữa họ như là có 1 sợi dây vô hình nào đó đang trói buộc cuộc sống của 2 người khiến nó càng ngày càng xích lại gần nhau hơn.

Ariel vừa tới trường thì vừa đúng lúc bắt gặp Joe từ trên xe của 1 người đàn ông bước xuống. Người đó trạc khoảng hai mươi mấy, gương mặt dễ nhìn, lúc xe dừng trước cổng trường, anh ta đã đi xuống xe lịch sự mở cửa xe cho Joe.

“Cảm ơn anh nhiều lắm.”

“Chiều nay tôi sẽ tới đón cô. Tạm biệt.” Nói rồi anh ta lái xe đi. Ariel vội vàng chạy tới bên cạnh Joe.

“Nè, chị không định bỏ cuộc thật chứ, chưa gì mà đã có thể kiếm được 1 người khác để yêu rồi àh?”

Joe cười “Chị thấy người hồi nãy thế nào, là ba của tôi giới thiệu đó, anh ta là con trai của 1 công ty thiết kế nhà cửa, ảnh là mẫu người đàn ông mà nhiều cô gái mơ ước. Tôi thấy cũng nên cho bản thân mình 1 cơ hội đi kiếm 1 người yêu mình.”

Ariel nắm tay Joe “Vậy chị có thích người ta hay không?”

Joe im lặng không trả lời câu hỏi của Ariel

“Nếu đã không thích thì tại sao còn cho người ta cơ hội, chị rõ ràng không thể quên được Matt mà.”

“Bỏ đi, tôi đã từng nói, thà lấy 1 người yêu mình như vậy sẽ đỡ đau khổ hơn bởi vì tình yêu của mình dành cho người đó không có nhiều thì làm gì mà đau khổ chứ.”

Ariel thở dài nhìn Joe “Chị có biết không làm như vậy thì sẽ càng đau khổ hơn đó.”

Joe im lặng ngẫm nghĩ lời nói của Ariel, cô thì thầm như tự nói với bản thân mình “Tôi sẽ dùng mọi phương pháp để có thể quên đi Matt cho dù hậu quả có ra sao cũng được.”

54. Chương 56

Ch. 25

“Em muốn ghé vào tiệm bánh này 1 lát.” Joe tỏ ý muốn Zack dừng xe để cô ghé vào tiệm bánh trước khi tới trường. Zack thả Joe xuống trước cửa tiệm rồi chạy đi tìm chỗ đậu xe. Joe đi vào tiệm gặp ông chủ mà lần trước cô đã nhờ ông làm bánh cho Matt. Vừa nhìn thấy Joe ông Ngô đã tươi cười.

“Lại tới mua bánh cho người bạn của cô đó hả?”

Biết ông đang hỏi tới Matt nên Joe lắc đầu “Dạ, không, chỉ là sáng sớm cháu nhớ mùi bánh thơm phức ở đây nên ghé vào thôi.”

“Bác àh, cho cháu 2 cái bánh nhân thơm.” Joe nhận ra giọng nói đó chính là của Matt, cô quay ngoắt sang nhìn anh. Matt cũng bất ngờ không kém khi tình cờ lại gặp Joe ở đây.

“Lâu quá không gặp.” Matt gật đầu chào Joe rồi nói 1 câu chào hỏi ngắn gọn.

Joe cũng gật đầu trả lời “Phải, lâu rồi không gặp.”

Joe len lén đưa mắt liếc nhìn Matt, trông anh vẫn không thay đổi gì cả, vẫn mái tóc đỏ, gương mặt thân thương mang 1 chút lạnh lùng cùng với đôi mắt như đọc được ý nghĩ của người khác. Và cái bóng lưng cô đơn đó đã khiến cho trái tim cô xao xuyến ngay từ lần đầu gặp anh. Thấy Joe đứng nhìn Matt bằng ánh mắt kỳ lạ đó thì ông Ngô đã biết được là cô đang nghĩ gì nhưng thấy thái độ không hề quan tâm của Matt thì ông cũng hiểu chuyện xảy ra giữa 2 người, ông nhìn Matt cười gợt chuyện.

“Không ngờ cả 2 lại có cùng sở thích giống nhau, sáng nào cũng ghé vào tiệm bánh của tôi để mua bánh. Nếu nói 2 người không phải là 1 cặp chắc tôi không tin đâu.”

Matt và Joe cùng đồng thanh trả lời “Chúng tôi chỉ là bạn thôi.” Nói xong cả 2 cùng nhìn nhau, bất chợt Zack đi tới thấy Joe đang đứng nên hỏi.

“Em mua xong chưa, chúng ta đi.”

Joe gật đầu “Xong rồi, bây giờ làm phiền anh phải đợi thật ngại quá.”

Zack xua tay “Chờ đợi cũng là 1 niềm hạnh phúc mà.” Ông Ngô đưa bánh cho Joe vì biết cô phải đi gấp, ông để ý quan sát xem cử chỉ của Joe và Zack như thế nào.

“Cảm ơn bác, chắc đây là lần cuối cháu tới đây mai một không có dịp ăn bánh do chính tay bác làm nữa rồi.”

Matt ngỡ ngàng khi nghe lời tâm sự của Joe, nhưng anh lại không dám hỏi cô lý do tại sao. Zack cầm lấy tay Joe. “Chúng ta đi thôi.” Joe để yên tay mình trong tay Zack, lặng lẽ bước đi theo lời của anh. Vừa đi cô vừa quay đầu lại nhìn Matt, trong ánh mắt của cô như muốn nói điều gì với anh. Còn Matt thì đứng trông theo bóng dáng cô, khi thấy Joe đi chung với người đàn ông khác thì trái tim anh đột nhiên nhói đau cũng giống như cái ngày mà anh đi dự đám cưới của Ariel với Joseph vậy. Nhìn thấy gương mặt thần thờ của Matt, ông Ngô lắc đầu thông cảm rồi nói với anh.

“Tôi thấy Joe và cậu là 1 cặp xứng đôi, thật ra tôi có thể nhìn thấy được tình cảm của 2 người. Mặc dù là Joe đi chung với người khác nhưng tôi cảm thấy cô ấy không có cảm giác gì là hạnh phúc hay vui vẻ cả. Có phải cả 2 lại chơi trò đuổi bắt nữa hay không?”

Matt im lặng suy nghĩ lời nhận xét của ông Ngô.

“Tình cảm không thể xem như trò chơi được, tới khi mất đi rồi có hối hận thì đã trễ.”

Thời gian thấm thoát trôi qua mới đó mà Joseph đi công tác đã được 1 tháng hơn rồi, cũng gần tới ngày mà anh quay trở về. Trong suốt thời gian mà anh đi không ngày nào là anh không gọi điện thoại nói chuyện với Ariel. Không biết ở đâu mà 2 người lại có nhiều chuyện để kể với nhau như thế, Joseph hết kể chuyện ở công ty thì tới phiên Ariel kể chuyện ở nhà. Có nhiều lúc rất bận rộn với công việc nhưng anh vẫn dành thời gian nói chuyện với cô. Như tối hôm nay, anh phải lo nhiều văn kiện bên TQ, cả ngày rồi mà anh vẫn chưa nghỉ ngơi vậy mà vừa có thời gian rảnh là anh lại cầm điện thoại lên gọi cho Ariel. Tiếng chuông vừa reo là cô bắt máy ngay lập tức như sợ người bên kia sẽ gác máy.

“Đã khuya rồi mà vẫn còn chưa ngủ à?” Ariel hỏi Joseph.

“Không có, thời gian làm việc còn chưa đủ thì lấy đâu ra thời gian để ngủ chứ.” Joseph mệt mỏi trả lời.

“Bộ hôm nay anh mệt lắm sao? Lo làm việc hay đi với cô nào đó?” Ariel dò xét.

Joseph sợ cô hiểu lầm nên cuống quýt lên vội vàng giải thích “Anh làm việc thật mà không có đi với ai đâu. Nếu không tin thì em...”

Ariel cười lớn “Em nói chơi mà thôi, không cần lo như vậy.” Rồi bỗng cô cảm thấy khó chịu trong người nên viện cớ kêu Joseph hãy đi ngủ sớm vì cô không muốn anh lo lắng cho cô. “Thôi anh đi ngủ đi, đã khuya rồi.”

Joseph ngạc nhiên khi thấy Ariel đòi gác máy khi 2 người mới nói có mấy câu mà thôi “Em có chuyện gì hay sao mà tự nhiên kêu anh đi ngủ vậy?”

“Không, không có. Chỉ là kêu anh đi ngủ mà cũng hỏi nhiều như vậy nữa.” Cô cần nhân.

“Vậy ngày mai anh gọi cho em, àh nè ở nhà mọi người vẫn bình thường chứ?”

Ariel gật đầu “ Cả nhà vẫn khỏe.”

Joseph ngập ngừng hỏi típ “ Vậy còn.. Lisa, nó có làm khó em hay không?”

“Em không dễ bị ăn hiếp đâu, anh yên tâm đi. Thôi được rồi đừng dài dòng nữa, em gác máy đây.”

Joseph luyến tiếc trả lời “Bye.”

Sáng hôm sau Ariel thức dậy với 1 tâm trạng uể oải, sau khi thay đồ đi làm xong thì cô bước xuống nhà ăn sáng với ba má chồng. Thấy gương mặt xanh xao của cô bà Trịnh lo lắng hỏi.

“Con không sao chứ? Sao sắc mặt lại tái như vậy?”

Ariel xua tay “Con không có gì, chắc là tại tối hôm qua không ngủ đủ giấc mà thôi. Àh phải mẹ àh chiều nay con muốn về nhà thăm ba má của con.”

Bà Trịnh mở to mắt ngạc nhiên nhìn Ariel, cô tưởng bà không đồng ý nên hỏi lại “Mẹ không muốn con đi hả?”

Bà Trịnh mỉm cười dịu dàng lắc đầu “Không phải, chỉ là mẹ thấy là vì lần đầu tiên con không gọi bằng mẹ chồng mà lại gọi bằng mẹ.”

Nếu bà Trịnh không nói thì cô cũng không biết là mình đã thay đổi cách xưng hô 1 cách tự nhiên như vậy, cô cười xòa “Nếu mẹ thích thì từ nay con sẽ gọi như vậy.”

55. Chương 57

“ Vẫn chưa liên lạc được với Bi àh?” Joe hỏi Kyo khi cả 2 đang ngồi uống nước tại căn tin trong trường.

“ Vẫn chưa, không hiểu tại sao gần cả tháng nay tôi không liên lạc được với ảnh nữa, không thấy ảnh gọi cho tôi mà mấy lần tôi gọi điện thoại qua đều không thông, làm tôi lo quá. Không lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi.”

Ariel cầm ly nước đi tới bàn của Joe và Kyo “ Đừng có nói gở chắc là ảnh bận rộn mà thôi, không cần lo lắng quá.” Thấy Ariel đang uống nước 1 cách ngon lành, Joe lên tiếng.

“Ariel, dạo này tôi thấy hình như chị ăn nhiều hơn lúc trước thì phải. Bộ không sợ bị mập hay sao? Lúc này chúng tôi ăn có 1 phần cơm thôi còn chị thì ăn tới 2 phần, vậy mà bây giờ còn có thể uống nước được nữa hả?Thiệt là bất phục chị.”

Ariel xoa xoa bụng rồi nói “ Tôi cũng cảm thấy là mình đã ăn nhiều hơn trước, không biết có bị bệnh gì hay không? Tôi định là chiều nay sau khi ghé nhà mẹ xong thì sẽ đi bác sĩ. Àh phải Joe àh chị với cái anh chàng đẹp trai kia thể nào rồi ?”

Joe cười gượng “ Không gì cũng bình thường thôi.”

Trong lúc Joe và Ariel ngồi trò chuyện với nhau thì Kyo ủ rũ đang lo lắng cho Bi, cô quyết định chiều nay sẽ tới công ty của anh dò hỏi xem thực hư thế nào.

“Tối nay em muốn đi đâu?” Zack hỏi Joe khi cả 2 cùng đi dạo trong thành phố dưới ánh đèn đêm rực rỡ.

“Tùy anh đi, em không có ý kiến.” Joe hồ hững trả lời, rồi típ tục đi mà không chú ý là Zack có đi cùng cô hay không. Thấy vậy Zack có hơi buồn ở trong lòng, Joe đã bỏ anh đi 1 quãng xa mà cô vẫn không hề hay biết vẫn mãi mê ngắm phố phường, Zack liền đuổi theo, anh nắm tay Joe kéo lại.

“Joe àh, bằng lòng với anh đi nha.” Nhìn chiếc nhẫn kim cương nhỏ xíu lấp lánh trong tay anh, Joe sững sờ không ngờ mọi chuyện lại tiến triển tới mức độ này.

“Zack àh, có phải là quá sớm hay không? Chúng ta chỉ mới quen nhau có 1 tháng thôi, như vậy hơi vội vã.”

Anh nắm lấy tay Joe “ Không đâu, 1 tháng cũng đủ để anh hiểu em mới chính là người thích hợp với anh. Mặc dù anh biết con người của em thì ở đây nhưng trái tim của em lại không hề ở bên cạnh anh. Mỗi lần chúng ta đi chơi với nhau, anh nắm lấy tay em tuy em không phản đối nhưng trên gương mặt của em không hề có những nụ cười hạnh phúc như những cô gái đang yêu khác.”

Joe im lặng rút tay mình ra khỏi tay Zack “ Thật xin lỗi, em đã cố gắng để yêu anh, nhưng trái tim của em lại không làm được. Nếu như em yêu anh thì em biết mình sẽ rất hạnh phúc nhưng mà em lại chọn 1 con đường đau khổ và chông gai cho bản thân mình, đó là do em tự chuốc lấy không thể trách ai.

Zack nhìn vào mắt Joe, nhẹ nhàng hỏi “Có thể.. cho anh hôn em được không?”

Joe gật đầu, cô nhắm nghiền mắt lại, không biết là mình làm đúng hay sai. Bây giờ trong đầu óc của cô đang nhớ tới Matt, cả thể xác lẫn tâm hồn cô đã bị hình bóng của Matt xâm chiếm mất rồi. Zack từ từ tiến lại gần Joe vừa định đặt lên đôi môi cô 1 nụ hôn cháy bỏng mà anh đã ao ước từ lâu, bất chợt anh nhìn thấy những giọt nước mắt long lanh như pha lê đang chảy dài trên má cô. Bây giờ anh mới hiểu anh chỉ là đang cố gắng cưỡng đoạt những thứ không thuộc về mình, cho dù lấy được cũng không vinh quang gì. Anh bước lùi về phía sau.

“Joe àh, anh không miễn cưỡng em đâu, trái tim của em đã không thuộc về anh từ lâu rồi. Anh hận, anh hận cái ngày đã đoạt mất trái tim của em từ trong tay anh.”

Dứt lời Zack bỏ chạy 1 mạch, còn lại Joe đứng đó lặng lẽ khóc. Cô biết Zack chắc chắn có thể mang lại hạnh phúc cho cô, 1 tháng qua quen biết nhau anh lúc nào cũng tốt với cô cả, chỉ có cô là lãnh đạm thờ ơ với sự sẵn đón của anh mà thôi. Không biết ở Joe đã có cái gì thu hút được Zack khiến anh hết lòng yêu cô như vậy?

56. Chương 58

Ch. 26

Kyo tìm đến công ty A&D nơi mà Bi và Joseph làm việc để hỏi thăm về chỗ ở của anh, cô muốn đích thân bay qua Canada tìm Bi vì cô không thể chờ được nữa, sự mất tích 1 cách bí ẩn của anh khiến cô vô cùng lo lắng. Khi bước vào công ty không ngờ Kyo tình cờ gặp được Allie, con gái tổng giám đốc và cũng là cô học trò mà Bi đã thân nhận.

“Chị là Kyo?”

Ngạc nhiên khi thấy Allie gọi tên của mình nên Kyo gật đầu “Cô là..”

“Em là đệ tử của anh Bi, lần trước đã gặp nhau trong tiệm mua CD đó. Hôm nay không biết chị tới đây có chuyện gì?”

Kyo thuật lại đầu đuôi câu chuyện rồi nắm tay Allie, hỏi dồn dập “Chị có biết hiện giờ anh ấy đang ở đâu không? Tôi thật sự rất lo lắng cả tháng nay ảnh không liên lạc với tôi, không biết đã xảy ra chuyện gì nữa?”

Allie trấn an Kyo “Theo tôi biết thì hiện giờ chương trình học thiết kế bên đó có nhiều bài để làm, cho nên chắc là sự phụ của tôi không được rảnh mà thôi. Chị không cần lo lắng quá, àh phải điện thoại của sự phụ vừa bị hư, cho nên tạm thời không thể liên lạc được.”

Kyo hoàn toàn tin tưởng vào những lời nói của Allie, nên thở phào nhẹ nhõm “Vậy thì tôi cũng đỡ lo rồi, cảm ơn chị nhiều lắm.”

Cô bước ra về nhưng trong lòng cũng còn chưa hết băng khoăn, đâu ngờ rằng những chuyện mà Allie nói chỉ là bịa đặt, cô muốn chia sẻ tình cảm của Kyo và Bi, lợi dụng cơ hội lúc anh đi du học để chiếm đoạt trái tim của anh. Mấy ngày trước cô bay qua Canada gặp Bi vì chương trình du học là do ba của cô tài trợ, lúc nhìn thấy Bi thì anh đang bị bệnh nặng vì không quen với thời tiết lạnh lẽo của Canada. Vì lẽ đó Allie đã hết lòng chăm sóc cho Bi trong mấy ngày qua, cô đã cắt hết đường dây liên lạc của Bi và Kyo. Hôm nay về lại DL là cô muốn lấy 1 số đồ thiết kế đem đi không ngờ lại để cô bắt gặp được Kyo, đúng là 1 cơ hội tốt nhân đó cô đã đặt ra 1 câu chuyện không có thật để Kyo hoàn toàn tin tưởng là Bi thật sự bận rộn mà không liên lạc với Kyo được.

“Má àh, con đã về tới.” Ariel bước vào nhà đã ôm bụng kêu ỉn ỏi. “Con đói bụng lắm, ở nhà có gì ăn không?”

Thấy cô con gái than đói nên bà Lâm liền bày 1 bàn thức ăn mà bà mới nấu xong đem lên bàn ăn.

“Con về đúng lúc, cũng đã tới giờ ăn rồi. Nè ngồi xuống ăn cơm đi.”

Cả gia đình 3 người cùng quây quần bên mâm cơm. Ariel gấp thức ăn luôn tay thấy vậy ông bà Lâm ngạc nhiên nhìn cô vì lúc trước Ariel ăn rất ít, cô nói là cô sợ mập nên không bao giờ dám ăn nhiều nhưng không hiểu tại sao hôm nay lại.. thay đổi 1 cách nhanh chóng như vậy.

Thấy ba má cứ ngồi nhìn mình mà không chịu ăn cơm, Ariel ngạc nhiên hỏi

“Sao 2 người cứ nhìn con vậy, bộ con ăn khác người lắm sao?”

Bà Trịnh lắc đầu “Không phải, chỉ là mẹ cảm thấy lạ mà thôi. Con à, dạo này con có cảm thấy trong người có gì lạ hay không?”

Ariel buông dưa xuống chống cằm suy nghĩ “Lạ hả? Ngoài việc con ăn nhiều hơn trước ra thì không có gì lạ hết, con định là 1 lát nữa đi bác sĩ, dạo này hình như con mập hơn trước nhiều.”

“Theo kinh nghiệm của má thì hình như con đã có thai rồi.” Ariel đang nhai cơm trong miệng nghe thế liền bị sặc.

“Hả? Chắc không đâu? Tại con đâu có...” Cô dừng lại kịp thời vì cô định nói là giữa cô và Joseph đâu có gì xảy ra thì làm sao cô có thai được nhưng chợt nhớ tới chuyện ở đảo Guam, thì gương mặt của cô tái hẳn đi. Cô lẩm bẩm 1 mình “Không xui xẻo vậy chứ, chỉ có 1 lần thôi mà, mua vé số cũng không được hên như vậy.”

Ariel vội vàng đứng dậy chào tạm biệt ba má cô “Con đi trước, con có hẹn rồi, ngày mai con sẽ trở lại thăm ba má sau.” Dứt lời cô đi nhanh ra cửa bước lên xe lái thẳng 1 mạch tới bệnh viện gần nhà, cô đang rất bối rối nếu như lời của má cô nói đúng thì cô không biết phải xử lý làm sao nữa. “Cầu mong là không phải sự thật.”

Ariel bước vào phòng khám bệnh gặp 1 người bác sĩ khoảng chừng 30 mấy tuổi, thấy Ariel còn dè dặt nên bà ta mỉm cười trấn an.

“Đừng căng thẳng quá, hôm nay chị tới đây khám bệnh hả? Nhìn sắc mặt hồng hào như vậy hình như không giống người có bệnh.”

Ariel đưa tay lên gãi gãi đầu “Tôi.. không biết tại sao dạo gần đây tôi ăn nhiều hơn lúc trước, nhiều khi lại bị chóng mặt, không biết đã bị bệnh gì rồi.”

Bà bác sĩ mỉm cười thân thiết “Mấy tháng nay có bị trễ.. hay không?”

Ariel gật đầu “Tôi bị trễ 2 tháng rồi.”

Để cho chắc ăn nên Ariel đồng ý để bác sĩ khám cho cô tường tận. Ngồi ở phòng chờ đợi kết quả mà tim cô cứ đập thình thịch, hai tay thì đan chéo vào nhau ra chiều khẩn trương lắm. Nửa tiếng sau bác sĩ trở ra với kết quả trên tay. Ariel lo sợ hỏi

“Có phải là tôi bị bệnh gì hay không?”

“Không có bệnh gì cả, mà là cô đã có thai được 2 tháng rồi.”

Ariel bàng hoàng như không tin vào những gì mình nghe được, lỗ tai cô lùng bùng “Tôi... tôi đã có thai.. 2 tháng rồi?”

“Từ nay nhớ cẩn thận, đừng làm công việc nặng nhọc, hay ăn đồ mát vì thai nhi chưa được vững. Còn nữa chị phải ăn nhiều đồ bổ vào để giữ ẹ và con đều khỏe mạnh.”

Nghe những lời căn dặn của bác sĩ mà Ariel thấy choáng váng, hiện giờ cô đang mang trong người giọt máu của Joseph. Không biết là nên mừng hay nên buồn đây? Cô lái xe ra về mà trong lòng miên man suy nghĩ “Có nên nói cho anh nghe hay không? Nếu nói thì phải bắt đầu câu chuyện như thế nào đây? Thật tình, nếu như lúc trước không đi qua đảo Guam thì được rồi, bây giờ sẽ không rắc rối như vậy.”

57. Chương 59

Sáng nay Joe tới công ty của Zack để trả cho anh những món quà mà anh đã tặng cho cô lúc trước, cô đã quyết định trước khi chưa quên được Matt thì sẽ không chấp nhận cuộc tình nào nữa. Tự lừa dối bản thân của

mình đi cho người khác hi vọng tới cuối cùng cả cô và người kia đều đau khổ, cô không muốn lợi dụng tình cảm của người khác để lường gạt bản thân của mình.

“Về phía công ty Lam Sơn thì lần này họ sẽ phải chịu thua, bên đó tuy là có 1 thiết kế sư tài ba là Matt nhưng chúng ta cũng không dễ dàng chịu thua đâu. Chỉ cần chúng ta cho đưa ra một thiết kế mùa Thu của họ thì họ nhất định sẽ bị lỗ nặng khi nhìn thấy thiết kế của mình được đăng trên bìa báo. Chúng ta sẽ nói là do chúng ta thiết kế tới lúc đó để coi mọi người sẽ tin ai.”

Joe bàng hoàng nghe lời tuyên bố của Zack, cô đẩy cửa phòng họp của anh bước vào.

“Thật là hạ tiện.”

Nghe giọng nói của Joe, Zack quay đầu lại ra hiệu cho những người khác ra ngoài.

“Sao em lại tới đây? Còn nữa lại nghe lén chúng tôi nói chuyện.”

Joe giận dữ nhìn Zack “Tại sao anh lại dùng cách này để hại công ty của Matt chứ?”

Zack ngạc nhiên khi thấy Joe bênh vực tỏ ý lo lắng cho Matt “Em và tên Matt đó có quan hệ thế nào mà lại lo cho hắn như vậy?”

Joe quay mặt đi “Không có quan hệ gì hết.”

“Nếu không có gì tại sao lại quan tâm cho công ty của hắn có bị anh làm cho đóng cửa hay không? Có phải hắn chính là cái người mà em đã dành trọn trái tim mình hay không?” Thấy Joe im lặng không trả lời, Zack cười mỉa “Thì ra là vậy, hèn gì mà em đã từ chối tình cảm của anh. Joe à, em hãy coi anh đối phó với tình địch của mình như thế nào.”

Joe lo sợ vì lời hăm dọa của Zack “Anh dám! Tôi sẽ nói với mọi người mọi chuyện là do anh gây ra không, chính anh đã dùng những cách hạ tiện để cạnh tranh với công ty khác.”

Zack cười đểu giả “Em cứ thử đi, để coi người khác sẽ tin ai. Đừng quên gia đình của anh có thể lực, muốn đấu với anh hả, chưa đủ tư cách đâu. Anh sẽ làm cho Matt thân bại danh liệt mất hết tiếng tăm trong ngành này để coi hắn làm sao mà dành người yêu với anh.”

Joe tin là Zack không phải đơn giản chỉ hăm dọa như vậy đâu mà anh sẽ biến những lời nói đó thành sự thật. “Vậy anh muốn sao mới buông tha cho Matt? Anh nói đi.”

“Dễ lắm, chỉ cần em chấp nhận lời cầu hôn của anh vào tối hôm trước thì anh sẽ bỏ qua mọi chuyện.”

“Anh rõ ràng biết là tôi không yêu anh mà hơn nữa hôm đó anh cũng nói là sẽ không miễn cưỡng tình yêu của tôi tại sao bây giờ lại..”

“Bây giờ đã khác xưa, cho dù không lấy được trái tim của em, anh cũng phải lấy được con người em.”

Joe lắc đầu không tin vào những gì mà cô đang thấy “Tại sao anh thay đổi như vậy? Anh là 1 người đàn ông tốt biết suy nghĩ mà nhưng bây giờ anh lại đi cưỡng đoạt người khác, làm vậy để làm gì?”

Zack tức giận nắm tay Joe, “Cũng chỉ vì yêu em mà anh đã trở thành người như hôm nay. Tại sao anh yêu em như vậy mà em lại hững hờ với anh, những gì anh không lấy được thì người khác cũng đừng hòng.”

“Đó không phải là tình yêu, anh muốn lấy tôi là bởi vì anh không muốn người ta nói anh là 1 kẻ thất bại trên tình trường chứ thật sự anh không hề yêu tôi.”

Zack xua tay “Mặc kệ là vì nguyên nhân gì. Em có đồng ý hay là không, hãy trả lời đi.”

Nếu như Joe đồng ý thì có nghĩa là tự giết chết hạnh phúc của đời mình còn nếu như không thì Matt sẽ bị mất hết danh dự, tương lai của anh chỉ còn lại 1 màu âm đạm mà thôi. Bất đắc dĩ, Joe phải gạt lệ mà ưng thuận.

“Được, tôi đồng ý. Để tránh anh tráo trở chúng ta hãy viết đơn thỏa thuận đi, nếu anh làm sai tôi sẽ đem đơn này đi kiện anh, lúc đó anh đừng có trách tôi.”

Cả 2 cùng ký giấy thỏa thuận, Joe giữ tờ đơn của Zack, còn Zack thì giữ tờ đơn đồng ý kết hôn của Joe.

“Để tránh đêm dài lắm mộng, tuần sau chúng ta sẽ đám cưới, Joe à chuẩn bị làm cô dâu xinh đẹp của anh đi.”

Dứt lời Zack bỏ đi, còn Joe cầm mảnh giấy có chữ ký của cô và Zack trên tay mà tan nát con tim. Rồi đây cuộc đời của cô sẽ đi về đâu? Đi tới 1 nơi hạnh phúc hay là phải bẻ bàng ôm nỗi đắng cay riêng mình?

58. Chương 60

Ch. 27

“Chào bác.” Joe nhỏ nhẹ nói với ông Ngô- chủ tiệm bánh mà cô thường ghé qua mỗi buổi sáng.

Ông Ngô đang bận tay bán bánh cho khách nên không trò chuyện với Joe nhiều được, khi nghe tiếng của cô ông chỉ kịp quay sang trả lời “Cháu ngồi đợi bác 1 lát.”

Joe lắc đầu “Dạ, cháu tới đưa cho bác cái này rồi đi ngay. Đây là thiệp cưới của cháu, mong là bác sẽ tới dự.”

Nghe Joe nói thế ông Ngô đưa tay cầm lấy tấm thiệp màu hồng trên tay cô, ông cứ định nhìn tên người trong thiệp chắc là Matt nhưng khi vừa mở ra thì ông hoàn toàn ngạc nhiên khi nhìn thấy tên chú rể là “Zack.”

“Chú rể này là...”

Joe giải thích “Chính là cái người mà hôm bữa đi tới đây với cháu đó ông. Tuần sau là tụi cháu đám cưới rồi.”

Ông Ngô thấy thái độ gượng gạo của Joe thì hỏi tới “Nhìn cháu như là không được vui, thường thì cô dâu nào lấy chồng cũng đều hơn hử và yêu đời lắm. Nhưng bác thấy cháu như là chịu đựng chấp nhận số phận an bài.”

Joe gượng cười “Định mệnh đã bắt cháu kiếp này không thể có hạnh phúc thì cháu cũng đành chịu, không thể thay đổi được. Cháu không làm phiền bác nữa, cháu đi trước, mong là sẽ có dịp trở lại đây.”

Cô vừa quay lưng bỏ đi thì bất gặp 1 ánh mắt đang nhìn cô chăm chú, đôi mắt đó làm sao cô không nhận ra được. Người đang đứng trước mặt cô là Matt, trong tia nhìn của anh không còn cái băng giá giống như lúc trước mà cô cảm thấy sao nó lại thân thương trìu mến quá! Ẩn chứa 1 chút xót xa, có phải là anh đang thương hại cho cô không?

“Chúng ta có thể nói chuyện 1 lát chứ?”

Joe định trả lời không, bởi vì đối diện với Matt chỉ tăng thêm sự đau khổ trong lòng cô mà thôi. Cuộc đời của cô hết nỗi đau này tới nỗi đau khác chất chồng, tấm thân bé nhỏ của cô sắp ngã gục rồi, cô không thể chịu đựng thêm nữa. Nhưng không hiểu sao khi nghe giọng nói ấm áp của anh thì cô lại gạt đầu đồng ý không hề do dự.

Hai người cùng đi dạo tới 1 bãi biển gần đó, được nghe tiếng sóng vỗ rì rào cộng với mùi mặn mòi của nước biển làm tinh thần Joe thư thái. Cô vươn vai đắm chìm trong cái không khí tươi mát mà lâu rồi cô chưa có dịp tận hưởng.

“Tại sao em lại thành hôn vội vã như vậy?”

Matt ngập ngừng hỏi Joe, lúc này tình cờ nghe được Joe nói với ông Ngô khiến anh bàng hoàng, cho nên quyết định hỏi cho ra lẽ mọi chuyện, anh mong là những gì mình nghe được chỉ là hiểu lầm mà thôi chứ không phải là sự thật.

“Hai người yêu nhau thì đi đến hôn nhân chỉ là chuyện sớm muộn thôi, sao anh lại hỏi như vậy?” Bên ngoài Joe làm ra vẻ bình thản nhưng thật ra trong lòng của cô cũng giống như những ngọn sóng kia, không bao giờ đứng yên 1 chỗ.

Matt cầm tay Joe nắm thật chặt “Em nói đi, có phải em.. đã hết yêu anh rồi không?”

Câu hỏi của Matt như 1 vết dao cắt vào lòng cô, làm sao cô dám trả lời cho Matt biết là cô còn yêu anh nhiều, nhiều lắm, nhưng bởi vì định mệnh nghiệt ngã nên cô phải cố gắng chôn đi mối tình của mình. “Phải, tình yêu của em đã chết từ lâu, bây giờ chỉ còn lại 1 trái tim khô héo lạnh giá mà thôi.”

“Kô lẽ em lại yêu... cái người mà em sắp kết hôn hay sao? Nếu kô được xây dựng trên tình yêu thì đó là 1 cuộc hôn nhân thất bại.”

“Kô liên quan tới anh.” Joe giận dữ hét lớn. Cô giật tay mình ra khỏi tay Matt “Chỉ cần người đó yêu tôi là đủ rồi, tại sao tôi phải đi đeo đuổi theo 1 người kô yêu mình? Tôi đã quên anh, quên hết...”

Joe chưa kịp dứt lời thì bỗng cô cảm nhận được môi Matt đang gắn chặt trên môi cô. Tay của anh thì ôm ngang eo Joe 1 cách mạnh mẽ như sợ cô sẽ tan biến bất cứ giờ phút nào. Joe kô còn nghe được gì nữa ngoài tiếng gió thổi vi vu hòa vào tiếng sóng biển như 1 bản tình ca hạnh phúc. Nụ hôn này... cô đã chờ đợi bấy lâu nay nhưng tại sao nó lại kô tới sớm hơn mà lại tới vào giờ phút này?

Matt buông Joe ra, anh nhìn vào mắt Joe “Em nói là kô còn yêu anh vậy tại sao lại kô phản kháng lại? Lúc trước cái tên đó muốn hôn em kô phải là em đã khóc sao?”

Joe ngạc nhiên trước câu hỏi của Matt, kô ngờ rằng tối hôm đó cô và Zack lại bị Matt bắt gặp. Joe quay mặt đi, kô dám nhìn thẳng Matt để trả lời, cô sợ anh sẽ nhìn thấy cô khóc.

“Tại sao.. tại sao lúc trước anh kô đối với em như bây giờ?”

Matt đi tới vòng tay ôm eo Joe từ phía sau “Joe àh, anh là 1 tên khờ em lúc nào cũng tốt với anh vậy mà anh lại hững hờ với tình cảm của em.”

Joe mỉm cười hạnh phúc chan hòa với những giọt nước mắt sung sướng. Cô đặt tay mình lên tay Matt “Kô đâu, đối với em như vậy là đủ rồi. Cám ơn anh đã cho em biết thì ra mình kô hề yêu đơn phương.” Dứt lời cô gỡ tay Matt ra, mặt vẫn nhìn về phía trước.

“Nhưng mọi chuyện đã trễ rồi, tình yêu thì kô trễ nhưng mà hạnh phúc thì đã đi xa khỏi tầm tay của chúng ta. Hãy quên em đi. Tình yêu của mình giống như 1 cuốn tiểu thuyết, trong cuốn tiểu thuyết đó thì cặp tình nhân yêu nhau sẽ được sống bên nhau còn trên thực tại em sẽ mang theo tình yêu của anh cho dù cuộc đời có ra sao đi nữa.” Rồi kô để cho Matt kịp trả lời, Joe bỏ chạy 1 mạch mặc cho lời kêu gọi của Matt. Làm sao anh có thể hiểu được nỗi đau đang dày xé trong lòng của cô, những giọt nước mắt nóng hổi tuôn dài trên má. Cô khóc vì cuối cùng cái tình yêu mà cô mãi mòn chờ đợi đã tìm thấy hay là khóc cho cuộc tình đầy ngang trái của mình đây?”

59. Chương 61

Chiều nay Ariel ra sân bay để đón Joseph, cuối cùng cái thời gian 2 tháng đó cũng đã trôi qua. Từ ngày biết mình có thai, kô ngày nào mà Ariel kô suy nghĩ tới Joseph. Mỗi buổi sáng cô thức dậy với 1 cảm giác mơ màng, đêm đến cô lại thiếp đi với tình cảm lâng lâng. Ban ngày thì tâm hồn lơ đãng. Ban đêm ngủ đầy mộng mơ, cô mơ thấy cả gia đình 3 người sẽ có 1 cuộc sống thật hạnh phúc với nhau, như vậy là cô mãn nguyện lắm.

“Ariel àh, con chuẩn bị xong chưa?” Tiếng bà Trịnh gọi từ dưới nhà vọng lên khiến cô choàng tỉnh. Vội vàng trả lời.

“Con xuống ngay.” Rồi cô định đi nhanh xuống cầu thang nhưng nhớ tới lời bác sĩ dặn dò nên Ariel kô dám đi nhanh mà chỉ bước đi từ từ mà thôi. “Phải đi thật chậm, đúng rồi bác sĩ đã dặn là phải cẩn thận mà.” Vừa xuống tới lầu, cô đã lên tiếng hỏi.

“Mẹ àh, mẹ kô đi đón Joseph sao?”

Bà Trịnh biết Ariel và Joseph xa nhau đã lâu chắc là có nhiều điều muốn nói nên tạo cơ hội cho 2 người đi riêng. Bà lắc đầu

“Trước sau gì cũng gặp nó mà, mẹ muốn ở nhà nấu mấy món ăn chờ Joseph về, con đi 1 mình có được kô?”

Ariel gật đầu “Dạ, kô sao đâu. Vậy bây giờ con đi đây.”

Dứt lời Ariel đi ra khỏi nhà lái xe 1 mạch tới sân bay. Trên đường đi cô cứ nhìn vào kiếng lúc thì sửa lại mái tóc lúc thì lẩm bẩm lo lắng không biết mình ăn mặc như vậy có được chưa, cũng may là chỉ mới có thai 2 tháng nên chưa cái bụng chưa to lắm, quần áo lúc trước cô còn mặc vừa. “Không biết mai này khi cái thai đã lớn lúc đó sẽ như thế nào?”

Xe dừng trước cổng sân bay, Ariel đi vào trong để chờ Joseph ra. Cô nhìn đồng hồ mà hồi hộp khẩn trương không biết lúc gặp lại Joseph sẽ có phản ứng thế nào có giống cô bây giờ hay không? Cô rảo mắt chung quanh tìm kiếm “Đáng lẽ bây giờ phải tới rồi mới đúng?”

Vừa nói xong thì cô nhác thấy bóng Joseph thấp thoáng đằng xa, cô vừa định giơ tay lên vẫy thì nhìn thấy Michelle đi bên cạnh Joseph. Đúng lúc đó có 1 hành khách khác từ sau đẩy hành lý tới lao thẳng vào Michelle, Joseph nhìn thấy vội kéo Michelle về phía mình, ôm gọn cô vào lòng.

“Không sao chứ?” Anh buông Michelle ra rồi hỏi với vẻ quan tâm.

Michelle lắc đầu “Không có, cảm ơn anh.”

Chứng kiến cảnh đó, Ariel cảm thấy ghen tức trong lòng, cô đứng dậy định bỏ ra về thì Joseph cũng vừa bắt gặp được cô. Anh vui vẻ chạy lại.

“Ariel! Em tới lâu chưa?” Thấy gương mặt không vui của Ariel, Joseph nghĩ chắc là chuyện lúc nãy đã bị cô nhìn thấy cho nên mới có thái độ “giận hờn” này chứ 2 tháng qua quan hệ của 2 người rất tốt.

“Em mới tới thôi. Anh có cần đưa cô ấy về không?” Ariel liếc sang Michelle.

“Vậy thì không cần, Michelle nói là có người nhà tới đón mà. Có đúng không?”

Michelle gật đầu “Phải đó, 2 người cứ đi trước, tôi không sao đâu.”

Thấy Ariel còn chưa chịu đi, nên Joseph nắm tay cô ngọt ngào nói “Đi thôi, bà xã.”

Bước ra xe để hành lý xong, Ariel định ngồi vào chỗ tài xế nhưng Joseph đã ngăn lại “Để anh lái cho, chồng làm sao để vợ lại được chứ?”

Ariel im lặng bước lên ghế ngồi bên cạnh anh. Trên đường về cả 2 không ai nói với ai lời nào, Ariel nhắm mắt dựa lưng vào thành ghế miên man suy nghĩ, Joseph quay sang len lén đưa mắt nhìn cô, trông cô lúc này thật giống như cái đêm hôm đó ở khách sạn trên đảo Guam.

Mọi chuyện xảy ra trong đêm đó hiện về trước mắt anh.

Sau khi Ariel đưa anh về phòng rồi, quả thật lúc đó anh rất mệt mỏi vì men cay của rượu. Anh đã thiếp đi trong giấc ngủ lúc nào không hay, tới khi giật mình tỉnh giấc thì anh phát hiện Ariel đang nằm bên cạnh anh. Vì chưa tỉnh rượu hẳn nên mọi thứ anh thấy trước mắt rất là mơ hồ, anh chỉ biết lúc đó anh nhìn thấy 1 gương mặt xinh xắn đang ngủ say. Anh lồm cồm xích lại bên cạnh cô, cúi xuống hôn lên tóc cô, rồi lên trán và từ từ di chuyển xuống đôi mắt cô đang nhắm nghiền. Trong cơn mơ hồ, Ariel cũng cảm giác được có 1 bàn tay đang ôm lấy cô như sưởi ấm cho tâm hồn băng giá của mình, lúc đó cô rất muốn phản kháng lại nhưng phát giác mình đã không còn đủ hơi sức nữa nên đành phó thác cho số phận. Cô khẽ hé mắt trộm nhìn thì phát hiện ra gương mặt quen thuộc của Joseph, cứ tưởng đó là ảo giác cho nên cô đã mỉm cười vì không ngờ trong giấc mơ lại có thể gặp được anh. Cô lẩm bẩm “Joseph à, anh có biết không, em đã lỡ... yêu anh rồi.”

Về phần Joseph, khi nghe Ariel nói như thế thì tình yêu của anh dành cho cô lại bùng cháy thật mãnh liệt, anh hôn lên cái mũi xinh xắn của Ariel và cuối cùng môi của anh dừng lại trên môi cô. Joseph chỉ nhớ thời tiết đêm hôm đó thật lạnh, lúc mà anh ôm Ariel thì phát hiện thân thể cô lạnh giá, cho nên anh đã dùng thân mình để sưởi ấm cho cô. Có lẽ vì sức ảnh hưởng của rượu mà anh đã không kiểm soát được bản thân, không ngăn chặn được tình yêu của anh dành cho Ariel và kết quả là sáng hôm sau Ariel đã thất kinh khi nhìn thấy cô và Joseph cùng nằm chung 1 giường cùng đắp chung 1 cái chăn. Hơn thế nữa là quần áo của 2 người lại nằm ngổn ngang dưới đất. Cô không nhớ được mọi chuyện xảy ra tối hôm qua, không biết mình đã nói gì, làm gì. Trong khi đó thì Joseph vẫn có 1 chút ấn tượng nhưng anh cũng không rõ ràng cho lắm, khi thấy thái độ hoảng hốt của Ariel thì anh biết là tối qua 2 người đã....

“Ariel àh, em sao vậy, này giờ kô nói cái gì hết? Kô phải lúc trước 2 chúng ta có nhiều chuyện nói với nhau lắm sao?”

“Kô có gì. Mẹ đã làm đồ ăn chờ anh về đó, nên em mới đi đón anh. Àh phải.... em... em có chuyện muốn nói với anh.” Ariel ngập ngừng.

Joseph lên tiếng nở 1 nụ cười tươi nhìn cô “Anh cũng có chuyện muốn nói với em.”

“Mấy ngày nữa chắc là em kô được rảnh, vì Joe sắp đám cưới rồi, em phải giúp chị ấy chuẩn bị tiệc cưới, có lẽ sẽ ít về nhà. Joe đã gửi thiệp cho chúng ta nè.”

Xe dừng lại trước cửa nhà, Joseph xuống xe xách hành lí vào trong. Còn Ariel thì đã bỏ vào nhà trước. “Lại giận cái gì nữa rồi? Thiệt tình đàn bà sao mà rắc rối quá!” Joseph lầm bầm 1 mình.

60. Chương 62

Ch. 28

Thấm thoát kỳ hạn mà Joe phải thành hôn cũng đã tới, đối với Joe 1 tuần trôi qua thật mau. Trong thời gian đó cô tránh kô gặp Matt cho dù mỗi ngày anh đều tới trường kiểm cô, anh đứng ngoài cổng trường đợi cô tan học vì trong lòng anh còn nhiều khúc mắc mà anh muốn Joe phải giải thích rõ ràng. Nhưng mỗi lần gặp anh, Joe đều viện cớ bận phải lo cho hôn lễ bỏ mặc cho Matt nín kẻo thế nào cô cũng đều lạnh lùng bước lên xe bỏ đi. Matt đâu biết rằng Joe cũng đau khổ lắm khi tình yêu trước mắt đang chờ đợi cô đang tay ra đón nhận tiếc là cô kô có cơ hội đó mà thôi. Cô kô thể đem tâm sự của mình bày tỏ cùng ai được ngay cả Ariel và Kyo cô cũng kô nói gì. Đương nhiên là 2 người đó đã gặng hỏi Joe nhiều lần nhưng lần nào Joe cũng đều cười buồn rồi lãng sang chuyện khác. Cho nên Ariel và Kyo kô dám hỏi nữa.

“Joe àh, hay tối nay chúng tôi ở lại trò chuyện với chị trước khi chị đi lấy chồng. Ngày mai đã già từ cuộc sống tự do rồi cho nên phải tận hưởng những giây phút độc thân còn lại chứ.” Ariel gợi ý rồi nhìn sang Kyo.

“Phải đó, thấy chị như là kô được vui cho lắm, có gì cứ tâm sự ra đi chúng ta là chị em mà.” Kyo vỗ vào vai Joe.

Thấy Kyo và Ariel tốt với mình như vậy Joe cảm động lắm nhưng vẫn kô hề hé môi về chuyện thành hôn lần này. Cô nhìn Ariel.

“Chị còn có chồng mà, làm sao ở lại đây với tôi được chứ. Còn chị nữa, Kyo àh đã có anh Bi rồi chứ kô phải như lúc trước nữa đâu, tôi biết 2 người tốt với tôi là đủ. Thôi được, đã khuya lắm rồi 2 chị về trước đi, tôi muốn ở lại đây 1 mình.”

Ariel cùng với Kyo ra về để lại Joe trong phòng của cô 1 mình. Giữa màn đêm yên tĩnh càng khiến người ta hồi tưởng tới quá khứ nhiều hơn, nhất là những kỷ niệm đẹp thì càng kô thể nào quên được. Joe lặng lẽ thở dài nhìn ra bên ngoài bóng đêm dày đặc “Matt àh, sau ngày mai thì em đã kô còn là Joe của anh nữa, chỉ có tình yêu của em là sống mãi với anh mà thôi.” Những giọt lệ nóng hổi rơi dài trên má cô như thương tiếc cho 1 quá khứ đẹp đẽ nhưng nhiều trắc trở.

Về phần Matt, khi biết ngày mai Joe lấy chồng thì anh đã đứng ngồi kô yên cứ suy nghĩ mãi lý do kô biết tại sao Joe lại quyết định đột ngột như vậy. Cứ tưởng anh bày tỏ tình cảm của mình xong thì 2 người có thể hạnh phúc bên nhau có ngờ đâu rằng sợi dây tơ hồng đã bị đứt làm 2. Anh kiếm Joe hoài mà kô được, gọi điện thoại thì cô kô nghe tới nhà kiểm cô thì cô lại bỏ sang nhà bạn để ở nhờ, anh đã tìm đủ mọi phương pháp nhưng kô cách gì có thể gặp Joe lần nữa cho nên anh quyết định ngày mai sẽ tới thẳng giáo đường để làm sáng tỏ mọi chuyện.

“Ra ngoài tới bây giờ mới về nhà, người ta làm dâu chị cũng làm dâu nhưng chưa thấy người chị dâu nào giống chị hết.” Lisa soi mói Ariel khi thấy Ariel mở cửa bước vào nhà.

Đang mệt mỏi vì bị cái thai hành hạ nên Ariel kô buồn trả lời lại, cô định đi về phòng thì Lisa lại buông ra lời khiêu khích.

“Hèn chi mà anh 2 của tôi thà đi kiếm người đàn bà khác cũng kô muốn sống chung với chị.”

Nghे Lisa nói như vậy Ariel không kềm được cơn tức giận cô gắng gượng lên tiếng hỏi lại.

“Lisa, em nói vậy nghĩa là sao? Anh 2 của em đi với ai vậy?”

“Chị không biết à? Cũng phải thôi ngày nào chị cũng bỏ mặc anh 2 tôi ở nhà thì làm sao biết anh đi đâu làm gì chứ? Tôi thấy cái cô Michelle làm chung với anh 2 rất xứng đôi với anh.” Rồi cô cười đắc thắng khi nhìn thấy thái độ bức tức của Ariel. “Anh của tôi vừa đẹp trai lại vừa có tài thiếu gì người thích, chị không là cái gì cả.”

Những lời nói khích bác của Lisa làm cho đầu óc Ariel quay cuồng, cô không ngờ Joseph lại là người bạc tình như vậy. Đúng lúc đó thì có tiếng chìa khóa mở cửa vào nhà, người đó chính là Joseph, vừa nhìn thấy gương mặt lợt lạt của Ariel cùng với nụ cười đắc chí của Lisa thì Joseph biết là đã có chuyện chẳng lành.

“Ariel, em mới về đó hả? Anh cần nói chuyện với em.”

Không nói 1 lời nào Ariel bước đi 1 mạch lên lầu, cô đi thẳng vào phòng thu xếp quần áo vào vali. Thấy vậy Joseph liền ngăn lại.

“Có chuyện gì vậy, em muốn đi đâu?”

Ariel xách vali bước xuống lầu đi ra trước cửa rồi quay lại nhìn Joseph. “Tôi đi về nhà mẹ của tôi, sau khi Joe đám cưới xong rồi chúng ta sẽ ký đơn li dị.”

61. Chương 63

Rồi cô đi ra khỏi cửa không để cho Joseph có lời giải thích, anh đã quyết tâm là phải nói chuyện với cô cho rõ ràng nên vội vàng đuổi theo Ariel. Cũng may là cô chưa kịp bước lên xe nên Joseph đã chặn lại kịp, anh nắm tay Ariel kéo cô quay về hướng đối mặt với anh.

“Đã xảy ra chuyện gì mà em lại bỏ đi? Có phải Lisa đã nói cái gì hay không?”

Ariel gạt tay Joseph ra “Anh còn đuổi theo để làm gì? Chuyện mà anh muốn nói với em không phải là đòi li dị hay sao? Bây giờ anh đã được toại nguyện rồi đó đáng lẽ phải vui mừng mới đúng.”

“Ai nói với em là anh muốn li dị?” Joseph ngắt lời.

“Anh còn nhớ là trước khi đi công tác anh có nói là 2 tháng sau anh trở về thì có chuyện muốn nói với em. Lúc ở sân bay thấy anh và Michelle thân thiết như vậy thì em đã biết tình cảm của 2 người rồi. Thời gian qua cả 2 có thời gian tiếp xúc với nhau để nảy sinh tình cảm. Đừng dấu em nữa, em sẽ toại nguyện cho anh để anh sống chung với người anh yêu mà.”

Joseph cười nhẹ “Còn tưởng là chuyện gì nữa, thì ra là em đang ghen chuyện này đó hả? Anh có nói là phải li dị hồi nào, chỉ có em tự suy diễn mà thôi. Chuyện mà anh muốn nói là chuyện khác.”

Ariel mở to mắt ngạc nhiên nhìn Joseph “Không phải là anh muốn li dị mà là anh muốn nói tới chuyện khác hả? Là chuyện gì vậy?”

“Thiệt tình, sao mà em khờ quá vậy?” Joseph lắc đầu nhìn Ariel đang chống tay suy nghĩ, anh nắm lấy tay cô đắm đuối nhìn sâu vào đôi mắt to lay lắt thông minh của người vợ trẻ. “Anh muốn nói với em là em đừng bao giờ rời xa anh nhà.” Dứt lời anh kéo Ariel ôm gọn vào lòng mình “2 tháng xa nhau đã làm cho anh nhận rõ tình cảm của mình. Ariel à! Anh không thể mất em đâu cũng không thể xa em dù chỉ 1 phút giây. Em biết không lúc ở Trung Quốc anh đều không thể tập trung làm việc được, mỗi khi nhớ tới nụ cười rực rỡ của em cùng với gương mặt giận hờn thì anh lại muốn lập tức bay về Đài Loan để gặp em cho thỏa niềm mong nhớ nhưng anh đã kiềm nén bản thân chờ đợi cho cái thời gian 2 tháng kia qua mau.”

Nghे những lời tâm sự chân tình của Joseph, Ariel vừa mừng vừa sợ. Cô vui vì cô biết được trong trái tim của anh có cô nhưng cô sợ những gì đang xảy ra chỉ là 1 giấc mơ đẹp khi thức tỉnh rồi thì cái hạnh phúc nhỏ nhoi đó sẽ biến mất. Cô buông Joseph ra nhìn thẳng vào anh.

“Những lời mà anh nói là thật hả? Em không có nằm mơ đúng không?”

Joseph phì cười “Giấc mơ sao lại chân thật như vậy được, em biết không lúc đầu gặp em cứ tưởng em là 1 cô gái thông minh lắm nhưng bây giờ anh mới phát hiện thì ra em... khờ khạo quá chừng.”

Ariel làm mặt giận dữ “Em khờ hời nào chỉ tại anh không rõ ràng mà thôi, đối với cô gái nào anh cũng đều tốt như vậy hết.”

Joseph kẻ sát mặt mình vào gương mặt ửng hồng của Ariel, anh thì thầm

“Anh hứa từ nay chỉ tốt với bà xã của anh thôi. Còn nữa bắt đầu từ bây giờ anh không muốn nghe 2 chữ ”li dị” nữa, lúc này em đã lỡ nói ra thì bây giờ phải phạt em.”

Ariel nhăn nhó “Phạt cái gì đây? Anh đừng có...”

Cô chưa kịp dứt lời thì đã bị Joseph thừa cơ hội đặt lên môi cô 1 nụ hôn ngọt ngào cháy bỏng yêu thương. Cả 2 nhắm nghiền mắt lại cùng đi tới 1 thế giới thuộc về của riêng mình, ở đó luôn luôn ngập tràn những tiếng cười hạnh phúc và tình yêu của họ giống như ngọn lửa càng cháy càng cao.

Thời tiết lạnh lẽo của Canada đang hành hạ thể xác của mọi người nhưng đối với Bi cái lạnh cắt da ở bên ngoài cũng không thể sánh bằng nỗi đau khổ dày vò ở trong lòng của anh. Đã mấy tháng rồi anh không liên lạc với Kyo “Không biết bây giờ cô ấy thế nào?” Bi thở dài nhìn mông lung ra ngoài khung cửa sổ đã bị 1 làn tuyết trắng bao phủ.

“Tại sao anh có vẻ thần thờ vậy? Chúng ta đã đính hôn với nhau rồi, anh phải vui mới đúng. Đợi 1 thời gian nữa khi mọi chuyện ổn định thì 2 người mình quay về Đài Loan làm đám cưới.” Allie tựa đầu vào vai Bi cùng mơ tưởng tới 1 tương lai tốt đẹp mà cả 2 sẽ cùng nhau tạo dựng.

Trong khi đó thì Bi vẫn tỏ ra lãnh đạm không có chút gì là hạnh phúc cả, anh thần nhiên trả lời “Anh đã hứa với ba em là sẽ thành hôn với em, anh sẽ không nuốt lời đâu.”

Ngoài miệng thì anh tỏ ra không có gì nhưng trong lòng đang nhớ tới Kyo da diết “Chắc là cô ấy lo lắng lắm. Kyo à hãy tha lỗi cho anh, anh không xứng đáng với tình yêu của em nữa.”

Kể từ sau khi gặp Allie thì Kyo cũng đã bớt lo lắng nhưng cô không cách nào liên lạc được với Bi điều đó càng khiến cho cô tăng thêm mối nghi ngờ nhiều hơn. Đã nhiều lần cô kiểm tra công ty A & D để dò hỏi nhưng người ta đều trả lời không biết và cô cũng đã sang Canada để tìm kiếm tung tích của anh, đất trời mênh mông muốn kiếm 1 người không phải chuyện dễ. Cho nên lần nào cô cũng thất vọng trở về Đài Loan, mặc dù vậy cô vẫn không nản chí nhất quyết phải kiếm cho bằng được anh mới thôi. Tội nghiệp cho 2 người, con đường tình duyên gian nan trắc trở liệu 2 mảnh đời có thể ghép lại thành bản tình ca hoàn chỉnh được hay không?

62. Chương 64

“Joe à, hôm nay chị làm cô dâu đẹp lắm!” Kyo tấm tắc khen ngợi khi Joe từ trong phòng thay đồ bước ra. Bộ áo cô dâu màu xanh da trời thật xứng với Joe, nó tôn lên nước da trắng nõn bật mà cô vốn có và chiếc áo lại ôm sát cái eo thon nhỏ làm lộ ra những đường nét tuyệt đẹp của 1 người con gái.

Mặc dù được khen nhưng Joe không hề tỏ ý vui mừng cô ngồi xuống bàn trang điểm nhìn vào chiếc gương đang phản ánh nét mặt ủ rũ buồn bã của cô. Đột nhiên cánh cửa hé mở, Ariel lộ đầu vào

“Kyo chị đã có mặt rồi à, coi bộ tôi là người tới trễ nhất, cũng tại Joseph hết, tối hôm qua...”

Kyo cắt ngang, cười mỉa mai nhìn Ariel “Hôm qua 2 người làm gì mà sáng nay chị lại tới trễ vậy?”

Ariel đỏ mặt liếc xéo Kyo “Chỉ giới đoán vậy mà thôi, tối hôm qua chúng tôi ngồi nói chuyện suốt cả đêm nên sáng nay tôi thức dậy trễ trang điểm xong là tới đây liền đó.”

Kyo vẫn không chịu buông tha “Chỉ ngồi nói chuyện thôi à? Có đơn giản vậy không?”

“Chứ chị muốn phức tạp kiểu nào? Thiệt tình.”

Zack mở cửa bước vào phòng nhìn sang Ariel và Kyo “Tôi có chuyện muốn nói với Joe, làm phiền 2 người có thể để chúng tôi ở lại đây trò chuyện không?”

Ariel và Kyo hiểu ý liền vội vàng đi ra, nhưng lại không đóng sập cửa mà chỉ khép hờ thôi. Zack nhìn Joe rục rở trong chiếc áo cưới thì không khỏi lòng được bước tới ôm lấy cô “Em đã sắp là của anh rồi Joe àh!”

Joe gỡ tay Zack ra, lạnh lùng đáp “Chưa bước vào nhà thờ thì tôi với anh vẫn chưa phải vợ chồng.”

Ariel định gõ cửa phòng để nói với Joe là Matt gọi điện thoại kiếm cô, nhưng chưa kịp gõ cửa thì đã nghe tiếng tranh cãi của Joe và Zack. Cầm chiếc điện thoại trên tay Ariel tò mò lắng nghe.

“Joe àh, không lẽ em đã quên lời hứa của chúng ta, nếu em không muốn tên Matt đó có chuyện gì thì tốt nhất là hãy ngoan ngoãn làm vợ của anh nếu như không anh không biết hẳn sẽ xảy ra chuyện gì nữa?” Zack ôm lấy Joe mặc cho cô phản kháng thế nào.

“Cho dù anh có lấy được con người của tôi nhưng mãi mãi cũng sẽ không lấy được trái tim của tôi đâu. Tôi chỉ yêu có Matt mà thôi, lúc trước yêu bây giờ yêu và mai này cũng sẽ yêu 1 mình Matt. Không gì có thể thay đổi được, cho dù trái tim tôi có ngừng đập nhưng nó sẽ không bao giờ ngừng yêu Matt đâu.”

Những lời nói của Joe đã bị Matt và Ariel nghe thấy tất cả, Matt bàng hoàng đánh rơi chiếc điện thoại vội vàng chạy tới lễ đường trước khi quá muộn. Đã 1 lần anh bỏ lỡ tình yêu như vậy đã quá đủ anh không thể nào lỡ mất tình yêu thêm 1 lần nữa.

63. Chương 65

Ch. 29

Hôn lễ của Joe được tổ chức ở 1 nhà thờ khá lớn, vì Zack là người có đạo cho nên anh muốn làm lễ ở nhà thờ. Trong lễ đường Zack đã đứng chờ sẵn ở đó, hôm nay anh mặc bộ đồ vest đen làm nổi bật gương mặt điển trai sẵn có. Từ bên ngoài Joe đang cặp tay ba của cô từ từ đi tới chỗ của Zack. Tất cả khách mời nhìn vào đều trầm trồ khen Joe và Zack là 1 cặp xứng đôi với nhau, đám cưới của 2 người làm tăng thêm sự thân thiết của đôi bên gia đình. Ba của Joe có hơi bất ngờ khi nghe cô tuyên bố sẽ đám cưới với Zack nhưng mặt khác ông cũng mừng cho cô con gái đã kiếm được nơi nương tựa tốt.

“Ba trao đứa con gái yêu quý lại cho con, từ nay con phải đối xử tốt với nó.” Ông Trịnh cầm tay Joe đặt vào tay Zack.

Zack nở 1 nụ cười thật tươi nắm lấy tay Joe, rồi nhìn sang ông Trịnh “Ba yên tâm đi, con sẽ mang lại hạnh phúc cho Joe mà.”

Joe vẫn im lặng không nói lời nào, bên ngoài nhìn vào thì đây là 1 đám cưới đẹp đẽ nhưng đối với cô nó chính là 1 cái đám tang đầy bi thương, không biết cuộc đời của cô sẽ đi về đâu? Ông cha làm chủ hôn cho buổi lễ nhìn sang Joe rồi hỏi.

“Con có đồng ý lấy Zack làm chồng, cho dù mai này hạnh phúc hay khổ đau vẫn ở bên cạnh của Zack hay không?”

Joe miên man suy nghĩ, nếu như nói ra rồi thì sẽ không thể nào lấy lại được, nhưng cô còn có sự chọn lựa nào nữa đây? Joe hít 1 hơi thật sâu rồi từ tốn nói.

“Con...”

“Joe àh, em đừng lấy hấn.” 1 giọng nói mạnh mẽ và cương quyết vang lên, khiến mọi người trong giáo đường quay đầu lại nhìn.

Người vừa nói đó không ai xa lạ mà chính là Matt, nhìn thấy Matt Ariel nói nhỏ với Kyo.

“Sắp xảy ra 1 màn tranh dành cô dâu rồi.”

Kyo gạt đầu phấn khích, cô mơ mộng trả lời “Thật giống ở trong mấy phim Hàn Quốc, người yêu đi cướp cô dâu cuối cùng cả 2 được hạnh phúc suốt đời.”

Matt chạy tới bên cạnh Joe, nắm lấy tay cô “Sao em đại dốt vậy, đi lấy 1 người em không yêu như vậy sẽ không có hạnh phúc đâu?”

Joe cố nén những giọt nước mắt sắp chảy ra từ trong tim mình, quay mặt đi chỗ khác rồi trả lời “Ai nói là em không yêu Zack, nếu không yêu sao em lại dám cưới với anh, miễn là chuyện này anh đừng xen vào, em có thể tự quyết định được.”

Zack thấy 2 người cứ giằng co qua lại thì nổi máu ghen trong lòng, đi tới nắm áo Matt giận dữ hét lớn

“Anh đừng có tới đây phá rối nếu không thì đừng có trách tôi là kẻ nể tình.”

Joe nghe lời hăm dọa của Zack thì hoảng hốt chạy tới đứng chính giữa 2 người để can ngăn.

“Zack àh, xin đừng làm hại tới Matt.” Rồi cô quay sang Matt vừa khóc vừa nói “Anh về đi, em chưa đủ đau khổ hay sao mà anh còn tiếp tục hành hạ trái tim của em nữa? Nếu như yêu em thì hãy rời khỏi đây ngay bây giờ coi như đó là chuyện cuối cùng anh có thể làm cho em, có được không?”

Matt nắm lấy cánh tay của Joe, anh xoay người của cô lại đối diện với anh “Em hãy nhìn thẳng vào mắt anh, trả lời thành thật cho anh biết có phải là em đã hết yêu anh rồi không?”

Joe ngược đôi mắt sưng nước nhìn sâu vào mắt Matt, nhưng cô không thể nói được lời nào mà chỉ lặng lẽ gật đầu mà thôi.

“Em nói dối, chính ánh mắt của em đã phản bội lại em. Nếu như không còn yêu anh tại sao em lại khóc, em nói đi. Joe àh, em biết là anh yêu em mà Joe, anh không thể nào mất em đâu, em có biết không?”

Tới giờ phút này thì Joe không thể nào kiềm nén được bản thân của mình nữa, tình yêu của cô dành cho Matt như đại dương vỡ bờ. Cô ôm chặt lấy Matt gục đầu khóc nức nở trên vai anh.

“Em cũng không thể xa anh đâu, nhưng biết sao được định mệnh đã bắt chúng ta phải xa nhau.”

Matt lắc đầu “Không ai có thể ngăn cản được tình yêu của chúng ta.”

Nhìn thấy Matt và Joe ôm nhau khiến mọi người trong giáo đường đều không khỏi cảm động. Ariel rơm rớm nước mắt vì cuối cùng tình yêu của 2 người họ có thể đến được với nhau, Joseph thấy vậy thì kéo Ariel từ đầu vào vai anh

“Khờ quá người ta hạnh phúc mà cũng khóc nữa, sao mà dễ xúc động quá vậy?”

Lẽ đương nhiên Zack chính là người đau khổ nhất khi thấy trái tim của Joe đã hoàn toàn thuộc về của Matt mà không có 1 chỗ trống nào để dành cho anh. Nghĩ thế nên anh tức giận tiến tới gần Matt

“Sao anh có thể cướp vợ của người khác trong ngày hôn lễ vậy? Tôi không bỏ qua cho anh đâu.”

Joe hoảng sợ can ngăn “Zack àh, làm vậy để làm gì chứ, anh đã biết là tôi không yêu anh mà, cho dù có lấy được con người của tôi cũng vô ích mà thôi.”

Nghe lời Joe ngăn cản càng khiến cho Zack ghen tức ở trong lòng, anh tiến tới định đâm vào mặt Matt nhưng Matt đã kịp thời tránh khỏi. Hai người giằng co qua lại với nhau càng làm cho Joe lo sợ, cô lại đứng chính giữa khuyên lơn cả 2 nhưng không ngờ Zack lỡ tay xô Joe té, đầu của cô bị đập vào cạnh ghế gần đó, thấy vậy Matt hoảng hốt chạy lại đỡ Joe thì nhìn thấy máu từ đầu Joe chảy xuống rất nhiều làm thấm đỏ cả 1 phần áo cô dâu.

“Joe! Joe àh!”

Nghe tiếng gọi thống thiết của Matt, Joe yếu đuối hé mắt ra nhìn anh, cô không muốn nhắm mắt lại chút nào nhưng không hiểu sao cô không còn chút sức lực gì cả không thể khống chế được bản thân của mình, nên từ từ gục đầu ngã vào người Matt, đôi mắt to đen đã nhắm lại từ lúc nào. Matt ôm lấy Joe vào lòng, lúc đó Ariel cùng với Joseph và Kyo cũng đã chạy tới bên cạnh Matt. Joseph hồi thức.

“Mau đưa cô ấy vào bệnh viện đi.”

Lời nói của Joseph như thức tỉnh được Matt, anh vội bế xốc Joe lên chạy nhanh ra ngoài, mọi người trong giáo đường cũng lo sợ không biết Joe có xảy ra chuyện gì không?

64. Chương 66

Joe được đưa vào phòng cấp cứu đã được 1 khoảng thời gian mà vẫn chưa có tin tức gì khiến mọi người ngồi ngoài này chờ đợi vô cùng lo lắng. Matt đứng dựa vào tường miên man nghĩ ngợi, nếu như anh không tới ngăn cản hôn lễ thì Joe sẽ không ra nông nỗi này, anh tự trách bản thân của mình chưa mang lại hạnh phúc cho Joe ngày nào mà bây giờ đã khiến cô phải chịu khổ. Có phải là ông trời không muốn cho anh và Joe ở bên nhau hay không?

Từ trong phòng cấp cứu, 1 vị bác sĩ trạc khoảng 50 năm tuổi bước ra nhìn khắp lượt mọi người đứng trước cửa chờ đợi ông lên tiếng.

“Ai là người nhà của cô Joe?”

Ông Trịnh vội vàng đi tới “Tôi là ba của Joe, con gái tôi ra sao rồi bác sĩ?”

Matt hồi hộp lắng nghe câu trả lời, vị bác sĩ kia lắc đầu.

“Vì cô ấy đập trứng đầu cho nên đã có 1 vết bầm ở trong não tạm thời không thể tỉnh dậy được, tôi khuyên ông nên đưa cô ta qua Mỹ để phẫu thuật, nhưng cơ hội tỉnh dậy rất là thấp. Bây giờ chúng tôi sẽ chuyển cô ấy qua phòng đặc biệt, mọi người hãy thay phiên nhau vào thăm Joe đi.”

Matt bàng hoàng khi nghe tin chấn động anh không ngờ người mà anh yêu quý nhất lại sắp phải xa anh, đầu óc của Matt không còn suy nghĩ được gì nữa, anh chạy 1 mạch ra ngoài để bình tĩnh lại. Còn Ariel khi nghe tin đó vì không kiềm nổi xúc động đã ngất xỉu, Joseph hoảng hốt đỡ cô rồi đem vào phòng bệnh để bác sĩ khám cho cô. Kyo cũng đi theo Joseph vào xem tình trạng của Ariel thế nào.

Sau khi khám cho Ariel xong, vị bác sĩ kia nhìn sang Joseph.

“Từ nay không nên để cho cô ấy bị xúc động nữa, sức khỏe của cổ không được tốt, có lẽ mấy ngày nay làm việc quá sức ảnh hưởng tới cái thai...”

Joseph cắt ngang “Bác sĩ, ông nói sao? Vợ của tôi đã... có thai?”

“Vợ ông đã có thai 2 tháng, vì thai nhi chưa được vững nên từ nay phải chăm sóc thật là tốt. Nghỉ ngơi ở đây 2 ngày để tôi kiểm tra rồi hãy xuất viện.”

Đúng lúc đó, Ariel mở mắt ra thấy mình đang nằm trên giường của bệnh viện cộng thêm gương mặt lo lắng của Kyo khiến Ariel không khỏi ngạc nhiên.

“Sao tôi lại ở đây?”

“Còn hỏi nữa hả? Lúc này chị bị ngất xỉu làm cho tôi với Joseph muốn đứng tim.” Kyo thở phào nhẹ nhõm “Cũng may là bây giờ không sao. Thôi tôi đi ra ngoài để 2 vợ chồng ở đây nói chuyện.”

Dứt lời Kyo đứng dậy bước ra ngoài, Ariel nhìn thấy Joseph lặng im nhìn ra bên ngoài suy tư thì hỏi.

“Anh sao vậy? Em đâu có gì đâu, đừng có lo lắng quá.”

“Tại sao em có thai mà không nói cho anh biết?” Joseph đi tới bên cạnh Ariel nhìn cô với đôi mắt trách móc.

Trong khi đó Ariel không hiểu tại sao Joseph lại biết được, cô định là mấy ngày nữa mới tìm cơ hội thích hợp nói với anh nhưng không ngờ anh đã biết được “Em...em.... không biết phải nói với anh thế nào? Em sợ là anh không tiếp nhận được. Ngay cả bản thân của em khi biết mình có thai cũng rất do dự, nghĩ tới cái đêm hôm đó ở bên đảo Guam, 2 chúng ta đều bị say không nhớ được gì nữa. Lúc đầu em nghĩ anh có thể sẽ vì đứa bé mà gánh trách nhiệm nhưng mà anh không yêu em cho nên em định là sẽ không cho anh biết. Khi phát hiện được tình cảm của anh thì em...”

“Chuyện qua trọng như vậy mà em lại không nói với anh, nếu không phải bác sĩ nói cho anh biết thì em định chừng nào mới nói đây?” Joseph giận dữ lớn tiếng với Ariel.

Thấy anh như vậy, Ariel cảm thấy bị coi thường, cô tức giận đáp lại “Đâu phải là em cố tình không muốn nói, sao anh lại trách em? Vậy mà hôm qua còn ngọt ngào nói là yêu em nữa? Chỉ là nói dối mà thôi.” Rồi cô

bước xuống giường định bỏ ra ngoài nhưng đuối sức đứng không vững, Joseph vội vàng chạy tới đỡ lấy cô. Ariel vùng vằng đẩy anh ra.

“Buông em ra đi, không cần anh phải tốt với em.”

Càng nói Joseph càng ôm chặt cô hơn nữa “Không buông, không buông, suốt đời cũng không buông.”

Những lời nói đó khiến Ariel xiu lòng, cô gục đầu vào vai Joseph. Anh đưa tay lên vuốt mái tóc dài của cô nói với vẻ ân hận.

“Xin lỗi, anh không nên lớn tiếng với em, chỉ là anh cũng giống như em chưa thể tiếp nhận được chuyện mình có con đang suy nghĩ không biết phải trấn an em thế nào nên mới lỡ lời mà thôi. Vậy là từ nay anh không sợ mất em nữa.”

Ariel ngạc nhiên hỏi lại “Sao vậy?”

Joseph cười mà mãi “Vì đứa con trong bụng em chính là kết tinh tình yêu của chúng ta, em yêu anh như vậy đâu dễ xa anh chứ.”

Ariel tát yêu vào mặt chồng “Em nghe nói bà bầu thì khó tính lắm, lỡ mai mốt em hay ghen ẩu thì anh đừng có trách nha.”

“Vậy àh, thôi để anh xin nghỉ không đi làm ở nhà chăm sóc cho em nếu em thấy anh đi làm chung với những công đồng nghiệp xinh đẹp lúc đó lại ghen thì có hại cho sức khỏe lắm.”

Ariel mỉm cười “Có thiệt không?”

Rồi cô ôm chặt lấy Joseph, mơ tưởng tới 1 tương lai thật hạnh phúc.

65. Chương 67

Ch. 30

“Cậu vào thăm Joe 1 lát đi, có lẽ ngày mai nó sẽ được chuyển đi chỗ khác để điều trị không biết bao giờ 2 người mới có dịp gặp lại nhau.” Ông Trần nhìn Matt bằng nét mặt buồn bã, không ngờ lúc này đứa con gái mà ông yêu quý còn cầm tay ông bước vào giáo đường vậy mà bây giờ đã nằm im trên giường bệnh rồi.

Matt gật đầu làm theo lời ông Trần rồi nhẹ nhàng mở cửa phòng vào thăm Joe. Anh bước tới gần ngắm gương mặt cô, trông giống như là cô đang say ngủ, không có điều gì phiền muộn cả. Anh ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh giường Joe. Anh chỉ muốn được giống như bây giờ im lặng nhìn cô ngủ như 1 chú mèo con hiền lành ngoan ngoãn, nhưng anh có biết bao điều muốn thổ lộ cho Joe biết. Hiện giờ trái tim của anh đang se thắt, anh cứ ân hận nếu không phải tại anh thì Joe đâu đến nông nỗi này. Anh đưa tay sờ lên má Joe, đôi gò má ửng hồng mỗi khi gặp anh bây giờ trở nên trắng bệch, cái miệng dễ thương đã từng nói tiếng yêu anh bây giờ không còn nói được nữa. Đột nhiên Matt thấy 1 giọt nước rơi xuống trên tay Joe. Thì ra đó là nước mắt của anh.

“Joe àh, em có biết nước mắt của đàn ông rất là hiếm thấy bởi vì người ta thường nói trái tim của 1 người đàn ông rất cứng cáp không bao giờ biết khóc có chăng chỉ là những sự xúc động dễ dàng quên lãng mà thôi.”

Dừng lại 1 chút để nhìn Joe rồi Matt thở dài tiếp tục nói, anh không biết Joe có thể nghe được hay không nhưng anh vẫn cứ nói anh mong là cô biết được cho dù như thế nào anh vẫn yêu cô tha thiết.

“Lần đầu tiên anh cảm nhận được thế nào là mất mát, em đã làm cho anh hiểu được tình yêu không nhất thiết phải chiếm hữu, chỉ cần người mình yêu có được cuộc sống hạnh phúc như vậy là đủ rồi. Lúc trước anh không hề nghĩ như vậy, chỉ biết là nếu yêu 1 người thì nhất định phải chiếm đoạt trái tim của người đó bằng mọi thủ đoạn. Nhưng sau khi gặp được em, tình yêu trầm lắng, trao ra không đòi hỏi đã làm cho anh suy nghĩ thật nhiều. Em lúc nào cũng ở bên cạnh anh cho dù biết trái tim của anh không thuộc về em vậy mà em vẫn chấp nhận.”

Matt siết chặt tay của Joe trong tay anh, hướng mắt nhìn vào khoảng không trước mặt như để hồi tưởng, hoài niệm 1 khoảng thời gian hạnh phúc mà anh đã từng có.

“Có lẽ đây là sự trừng phạt của anh, lúc trước anh đã làm em phải đau khổ thì bây giờ ngược lại anh đang đau khổ vì em. Nhưng anh không cảm thấy khổ chút nào bởi vì có thể kiếm được 1 tình yêu xứng đáng với mình đó là điều hạnh phúc. Có người đã từng nói được đau khổ vì tình yêu dù sao cũng tốt hơn là những người chưa hề biết tình yêu là gì. Joe àh, nếu như bây giờ có 1 điều ước, anh mong muốn em có thể tỉnh dậy để tiếp tục đi hết con đường đời còn lại chung với anh.”

Matt cuối xuống đặt lên trán Joe 1 nụ hôn chan chứa yêu thương, anh đâu biết rằng mặc dù Joe không thể tỉnh lại nhưng từ sâu thẳm trái tim cô đã nghe được những lời nói chân tình của anh. Trên khóe mắt cô còn long lanh 1 giọt lệ, cô muốn nói cho Matt biết là cô rất hạnh phúc mặc dù cái hạnh phúc này rất mỏng manh.

66. Chương 68

“Tôi sẽ cùng Joe qua Mỹ để chữa trị cho nó, mong là sẽ thành công, lúc đó cậu và Joe có thể hạnh phúc bên nhau.” Ông Trần vỗ vào vai Matt nói vài câu an ủi trước khi lên đường cùng Joe qua Mỹ.

Từ tối qua tới giờ Matt không hề chớp mắt anh lúc nào cũng lo sợ là Joe sẽ mãi mãi biến mất, sáng nay khi biết được ông Trần sẽ đi cùng với Joe thì anh hơi yên tâm 1 chút, anh cũng muốn đi cùng ông nhưng đã bị ngăn lại.

“Cậu cứ ở đây làm việc đi, dù sao khi qua tới đó Joe cũng sẽ làm phẫu thuật nếu cậu ở bên cạnh sẽ càng sót ruột mà thôi. Nếu có chuyện gì tôi sẽ báo cho cậu biết.”

Matt đành miễn cưỡng làm theo lời của ông mặc dù trong lòng ngổn ngang trăm mối. Sau khi tiễn ông Trần đi rồi không ngày nào là Matt không mong ngóng tin tức về Joe cả, anh ra vào thư thẩn như người mất hồn, không cách gì tập trung vào công việc. Thấy vậy Ariel nói với Joseph nên tìm Matt tâm sự, vì dù sao 2 người là đàn ông sẽ dễ dàng nói chuyện hơn. Joseph chiều theo ý vợ ngày nào cũng kiếm Matt rồi cả 2 cùng xuống quán bar kể lể. Thấm thoát mà đã 1 tuần lễ trôi qua rồi, đối với Matt từ sau khi Joe đi rồi 1 ngày của anh dài như 1 năm chứ đừng nói gì là 1 tuần. Chiều nay sau khi đi họp về lại phòng làm việc đột nhiên thấy 1 phong thư trên bàn, nhìn tên thì đó là của ông Trần, ba của Joe gửi cho Matt.

Không biết sao Matt linh tính có chuyện không hay nên chần chừ không dám mở thư ra đọc. Cuối cùng anh quyết định cho dù có xảy ra chuyện gì cũng sẽ đi đường đầu chứ không thể nào trốn tránh mãi được.

”Gửi Matt,

Tôi và Joe đã tới Mỹ để làm phẫu thuật, 1 tuần qua vì bận rộn nên không thể liên lạc với cậu để cho cậu biết tình trạng của Joe. Cậu hãy bình tĩnh nghe tôi nói ca phẫu thuật của Joe đã bị thất bại, Joe đã mất cách đây 2 ngày, cậu đừng nhớ tới nó nữa, tin rằng Joe cũng không mong là cậu vì nó để rồi bỏ lỡ hạnh phúc của mình.”

Đọc tới đó Matt như người vừa từ trên trời rơi xuống vực thẳm sâu ngàn trượng, anh cảm thấy hụt hẫng chới với không còn chỗ để nương tựa. Matt đánh rơi lá thư xuống đất bàng hoàng như người nằm chiêm bao “Không ngờ lần gặp gỡ trong bệnh viện lại là lần cuối cùng chúng ta ở bên nhau.” Rồi Matt nhìn ra ngoài cửa sổ hét thật lớn “Joe àh, anh mãi mãi yêu em!”

1 năm sau.

“Con àh, để ba bế 1 chút nha, dễ thương quá đi!” Joseph vừa bồng đứa trẻ hơn 3 tháng tuổi trên tay vừa nựng nịu, anh hôn lên 2 má bụ bẫm của nó rồi nhìn sang Ariel đang loay hoay trong bếp. Anh trao đứa bé ẹ anh bồng rồi đi vào bếp choàng tay qua ôm ngang eo Ariel.

“Bà xã, hôm nay nấu món gì đó?”

Ariel lấy tay Joseph ra “Ày da, đang ở dưới nhà mà sao anh lại tự nhiên như vậy, em đang bận rộn không giúp cho em coi con mà còn ở đây nói này nọ nữa, từ sáng tới giờ Jack cứ khóc hoài làm em phải chăm sóc mệt gần chết.”

Joseph hôn lên má vợ, anh cảm thấy tình yêu thương vợ càng ngày càng tha thiết “Anh biết vợ của anh cực khổ mà cho nên anh quyết định sẽ tặng cho em 1 món quà.”

Thấy nụ cười bí ẩn của Joseph, Ariel không ngạc nhiên chút nào cả năm qua sau khi 2 người thật lòng yêu thương nhau cô còn lạ gì cái tính úp mở của anh nữa chứ.

“Chuyện đó để lát nữa hãy nói, anh àh hôm nay là ngày giỗ của Joe, em muốn...”

Joseph cắt ngang vì anh biết Ariel muốn nói gì “Lát nữa chúng ta cùng đi, để Jack ở nhà chơi với ông bà nội đi.”

“Em không thấy cái gì đâu, 2 anh chị cứ tự nhiên.” Người vừa nói chính là Lisa, từ sau ngày biết Ariel có thai cô đã thay đổi hẳn tính tình không hẳn học với Ariel nữa. Còn ba má Joseph thì không cần phải nói coi Ariel như là vàng ngọc vậy, kêu cô nghỉ dạy để ở nhà dưỡng thai, công việc trong nhà thì không cho cô làm cái gì hết. Còn Joseph thì không đi làm đều đặn như trước nữa ở nhà chăm sóc cho vợ, khiến Ariel cảm thấy áy náy vì mọi người tốt với cô quá. Tới khi cô sinh Jack rồi thì trong nhà nhộn nhịp hẳn lên vì có tiếng khóc của trẻ thơ làm cho không khí lúc nào cũng ấm cúng. Jack lại là cháu đích tôn cho nên được ông bà nội cưng chiều hết mực, cả Lisa cũng vậy cứ mỗi khi đi đâu về cũng đều chạy vào hôn Jack 1 cái.

“Cái con nhỏ này, anh chị đang bàn lát nữa đi thăm mộ Joe, để bé Jack ở nhà cho ba mẹ.”

Lisa gật đầu “Anh chị 2 cứ đi đi, có em ở đây mà.”

Khoảng 5 giờ chiều Joseph chở Ariel đi, khi 2 người tới nơi thì đã thấy Matt đang ngồi tâm sự bên mộ của Joe từ lúc nào.

“Matt àh, anh tới lâu chưa?” Ariel hỏi thăm Matt, nhìn lên ngôi mộ được chăm sóc cẩn thận của Joe khiến cô không khỏi mỉm cười khi nhắc tới người bạn quá cố.

“Tôi mới tới thôi, thật ra 2 người đã có con công việc bận rộn không tới cũng không sao, Joe không trách đâu.”

Joseph vỗ vai Matt an ủi “Chuyện đã qua 1 năm rồi, anh cũng đừng đau lòng quá. Ngày nào anh cũng ra đây thăm mộ Joe, cô ấy biết được sẽ vui lắm, nhưng có nên để quá khứ xuống mà đi tìm 1 tương lai khác hay không?”

Matt cười buồn “Tương lai của tôi không có Joe thì sẽ không còn ý nghĩa gì nữa. 2 người yên tâm đi, tôi không sao đâu. Bây giờ tôi chỉ lo tập trung làm việc không nghĩ ngợi gì khác.”

Cả 3 yên lặng đứng tại nghĩa trang, trước mặt của họ chuyện của 1 năm trước như hiện về trước mắt. Mặc dù không gặp được Joe nhưng hình bóng của cô không bao giờ mờ nhạt trong tim Matt, Joseph và Ariel.

67. Chương 69

“Chị đã đi qua Canada nhiều lần để kiểm tra Bi mà vẫn không có tin tức gì, vậy mà chị vẫn chưa nản lòng àh?” Ariel hỏi Kyo khi 2 người ngồi tâm sự với nhau tại nhà của Ariel.

“Nếu kiểm tra không được thì tôi cũng sẽ tiếp tục chờ đợi, cho dù phải đợi tới mùa xuân cạn, mùa hè tới hay là mùa thu nhuộm lá vàng đi chẳng nữa tôi cũng sẽ đợi anh.” Kyo trả lời với 1 niềm tin yêu dành cho Bi không gì có thể thay đổi được. Trong lúc Ariel đang ru Jack ngủ thì Kyo cầm 1 tờ báo ở trên bàn lên đọc, 1 hàng chữ to nổi bật đập vào mắt cô.

“Con gái chủ tịch tập đoàn A & D sẽ kết hôn với người thiết kế thời trang nổi tiếng tại Đài Loan.”

Phía sau hàng chữ là tấm hình Bi đang ôm eo Allie 1 cách thân mật khiến Kyo bàng hoàng, cô lắc đầu cho tỉnh táo rồi đọc lại bài báo đó 1 lần nữa “Rõ ràng là mình không đọc lầm mà, tại sao lại như vậy?”

Dứt lời cô cầm theo tờ báo chạy như bay ra ngoài, Ariel gọi với theo “Kyo àh, chị đi đâu đó?”

Kyo lái xe thẳng tới công ty A & D, cô biết Allie và Bi đã về tới Đài Loan, lần này bất cứ giá nào cũng phải hỏi cho ra lẽ.

“Xin lỗi tôi muốn gặp...”

Chưa kịp nói hết câu thì 1 giọng nói vang lên “Chiều nay tôi còn có buổi hẹn nào nữa hay không?”

Kyo từ từ xoay mình về hướng vừa phát ra giọng nói ảm áp đó, giọng nói mà đã làm cô trần trở thao thức từng đêm để nhớ nhưng.

“Bi? Thật là anh?”

Bi cũng đã nhận ra người đứng trước mặt là Kyo. Nói sao cho hết nỗi lòng nhớ thương dai dẳng của 2 kẻ yêu nhau nhưng bị ngăn cách 2 miền đất nước.

“Là anh đây, không chừng ta gặp lại nhau trong tình cảnh này.”

“Đã 1 năm rồi, anh có biết em nhớ anh tới mức độ nào hay không? Vậy mà anh lại nhấn tâm không liên lạc cho em biết để cho em giống như 1 con khờ cứ ra vào thơ thẩn, nếu không phải đọc được bài báo này thì em cũng không biết là anh đã trở về DL và hơn nữa lại sắp... đám cưới với người khác.” Có cái gì nghèn nghẹn ở cổ khiến Kyo không nói được nên lời, người đàn ông mà cô nhớ thương chờ đợi bây giờ đã không còn giống như ngày xưa nữa.

Bi quay mặt đi chỗ khác, tránh cái nhìn đau đớn của Kyo.

“Anh có lỗi với em, anh đã không còn xứng đáng với tình yêu của em nữa, chúng ta.... chia tay đi.”

Lúc nào Kyo cũng mơ tưởng ngày mà cô và Bi gặp lại cô sẽ được nghe những lời nói yêu thương từ miệng anh vậy mà bây giờ sự thật trái ngược lại, anh đã nói chia tay với cô.

68. Chương 70

Ch. 31

“Lát tối chúng ta đi đâu ăn đây?” Allie vừa nói vừa ôm lấy cánh tay của Bi ra chiều nũng nịu.

Bi quay sang Allie mỉm cười “Em muốn đi đâu thì chúng ta đi đó.” Rồi anh quay sang Kyo nhìn cô bằng đôi mắt lạnh lùng “Em thấy đó anh và Allie đang rất hạnh phúc, tình cảm của anh đối với em đã không còn nữa, em hãy về đi.”

Kyo quay sang nhìn Allie đang tươi cười hạnh phúc bên cạnh Bi thì có phần hơi sững sờ vì tới bây giờ cô mới biết được thì ra Allie chính là con gái của chủ tịch tập đoàn công ty này. Tuy là Bi lúc nào cũng dùng những lời nói lạnh lùng đối với cô nhưng không hiểu sao Kyo lại không giận chút nào mà trái lại cô càng thương anh nhiều hơn nữa, tự sâu trong trái tim cô cảm thấy chua xót cho Bi, anh chắc chắn là có nỗi khổ gì khó nói cho nên mới dùng mọi lời lẽ xua đuổi cô mà thôi.

Cô bước tới gần Bi nhìn sâu vào đôi mắt anh, rồi từ từ ngả đầu lên ngực anh, đứng im lặng để lắng nghe nhịp đập của trái tim anh đang thổn thức. Kyo bắt đầu khóc, những giọt nước mắt rơi lã chã trên 2 má cô.

“Anh không phải từng nói em là người hiểu anh nhất hay sao? Em biết những lời nói ngoài miệng của anh không phải là lời thật lòng, trái tim của anh đang đập mạnh đủ chứng tỏ anh vẫn còn yêu em.”

Cô nhắm mắt lại để cho những giọt nước mắt được tự do chảy xuống cho vơi sự nhớ nhung bấy lâu nay cô đã ôm ấp. Bi muốn đưa tay lên ôm Kyo vào lòng, muốn nói với cô là anh rất yêu cô nhưng lý trí lại cho biết anh không thể nào làm cô phải khóc vì anh thêm 1 lần nữa.

“Cho dù anh có đối xử với em thế nào thì cũng không bao giờ thay đổi được tình yêu của em. Chúng ta không thể sống bên nhau đó cũng là số phận, em tôn trọng quyết định của anh. Chỉ cần ngày nào trong 1 góc nhỏ của trái tim anh còn có em thì em cũng sẽ không bao giờ quên anh đâu.”

Dứt lời cô từ từ đi ra xa, lau khô những giọt lệ ở 2 bên má rồi nhìn Bi với đôi mắt yêu thương, xong rồi lại nhìn sang Allie nhẹ nhàng nói.

“Mong là cô sẽ đem tới hạnh phúc cho anh ấy, tôi sẽ luôn chúc phúc cho 2 người.”

Thà rằng Kyo hãy dùng những lời nói nặng nề cho anh giảm bớt đau khổ trong lòng, nhưng trái lại cô không làm vậy mà còn đi chúc phúc cho anh càng khiến cho anh cảm thấy nợ cô nhiều hơn nữa. Kyo nói đúng lắm cho dù 2 người không thể sống bên nhau nhưng trong tim của cả 2 vẫn luôn nhớ về đối phương, tình yêu của họ bền bỉ hơn bất cứ thứ gì trên đời. Allie thấy Bi im lặng nhìn theo bóng dáng của Kyo thì ghen tức ở trong

lòng. “1 năm qua mình lúc nào cũng trao trọn tình yêu cho anh cứ tưởng là anh đã quên được Kyo không ngờ trái tim của anh vẫn không có chỗ nào dành anh.” Allie chưa xót nghĩ thêm.

“Chị đã hỏi cho ra lẽ chưa, tại sao anh mất tích 1 năm bây giờ quay về lại sắp đám cưới với người khác?” Ariel vừa dỗ cho Jack nín khóc vừa gắng hỏi Kyo.

Nhưng Kyo không có phản ứng gì cả, cũng không buồn trả lời Ariel. Thái độ của cô càng làm cho Ariel nóng ruột “Đừng có im lặng như vậy, chị nói gì đi chứ?”

Kyo lắc đầu mỉm cười “Ariel à, tôi quyết định sẽ đi du lịch khắp thế giới, chắc là trong khoảng thời gian tới sẽ không có mặt ở đây đâu. Nè chị nghĩ coi nên đi đâu trước? Tôi định sẽ ghé qua HQ chơi 1 chuyến rồi qua Hy Lạp tham quan, sau đó...”

“Chuyện đã tới nước này mà chị còn có tâm tình để đi du lịch hay sao? Không phải là yêu quá rồi tinh thần có vấn đề đó chứ?”

Kyo đưa tay ra tỏ ý muốn bế bé Jack, Ariel trao Jack cho Kyo. Vừa bế đứa bé trong tay thì Kyo đổi sang đề tài khác không muốn nhắc tới chuyện của Bi nữa.

“Dễ thương quá, nè 2 người có định sinh thêm vài đứa nữa hay không? Tôi thấy Jack giống Joseph nhiều hơn, gương mặt đẹp trai, đôi mắt to đen.” Thằng bé như là hiểu được Kyo đang khen nó nên nở 1 nụ cười toe toét nhìn Kyo.

“Ê, Jack nhìn tôi cười đó.” Rồi Kyo hôn lấy hôn để lên đôi má bầu bĩnh của Jack. “Nó chỉ giống chị ở cái miệng cười có duyên thôi, thừa hưởng những cái đẹp ở ba má nhất định mai này lớn lên sẽ hợp hôn nhiều cô.”

Ariel lắc đầu chịu thua trước sự lạc quan của Kyo “Nếu chị thích em bé như vậy hay là mau mau lấy chồng, sinh con đi, không cần phải hăm mộ tôi đâu. 1 đứa là tôi đã cực lắm rồi chị còn kêu sinh thêm vài đứa, hơn nữa tôi với Joseph chưa nghĩ tới việc đó, đợi cho Jack lớn khoảng 2,3 tuổi thì mới tính.”

Kyo mỉm cười gian trá nhìn Ariel “Biết đâu được khi tôi đi du lịch về chị đã có 1 bầy con nhỏ rồi, hahaha.”

69. Chương 71

Ở nhà thì Ariel kiểm Kyo để tâm sự còn ở công ty thì Joseph đang ngồi trong văn phòng trò chuyện với Bi.

“Lâu rồi không gặp, đột nhiên trở về lại đám cưới với Allie là thế nào? Không phải lúc trước anh cho biết là chỉ coi Allie là bạn hay sao, người mà anh yêu thật sự mới là Kyo mà.”

Bi đặt bút vẽ xuống nhìn Joseph rồi lại típ tục vẽ “Anh cũng nói đó là lúc trước mà, làm người khó tránh sự thay đổi, lúc trước không yêu không có nghĩa là mai này cũng không.”

Joseph giật cây viết trên tay Bi xuống, rồi giận dữ nói.

“Anh có biết là Kyo đau khổ tới chừng nào hay không? Khi không thấy anh liên lạc với cô ấy thì cô đã đi Canada kiểm anh không biết là đã đi bao nhiêu lần. Nhưng lần nào cũng đều thất vọng trở về mặc dù vậy cô không bao giờ nản lòng vẫn tin tưởng vào tình yêu của anh, vậy mà bây giờ anh cho cô được cái gì ngoài sự phản bội và đau khổ.”

“Joseph à, có nhiều chuyện không phải mình muốn là được.” Bi thở dài buồn bã “Lúc tôi qua Canada sức khỏe không tốt vì chưa thích nghi được với cái lạnh cắt da bên đó, cứ bị bệnh liên miên. Trong cái lúc mà tôi cần sự giúp đỡ nhất thì Allie đã xuất hiện như 1 cứu tinh. Mỗi ngày cô ấy đều tới chăm sóc cho tôi...”

“Vì như vậy mà anh đã thay lòng đi yêu Allie?” Joseph chau mày ngắt lời Bi.

“Không phải. Có 1 lần tôi bị bệnh phải uống thuốc, trong cơn mơ màng lúc Allie tới nhà để chăm sóc cho tôi chắc có lẽ do tác dụng phụ của thuốc mà tôi đã nhìn lầm Allie thành Kyo...” Bi kể về quá khứ với nỗi hối hận tràn ngập trong lòng.

Joseph ngắt lời “2 người đã... sống chung với nhau?”

“Tôi cũng không biết... tôi chỉ nhớ là mình đã nắm tay của Allie, rồi sau đó khi thức dậy thì cô ấy đang nằm bên cạnh tôi. Chuyện đã lỡ xảy ra tôi không biết phải tính sao, 1 mặt tôi không muốn phản bội Kyo mặt khác tôi không muốn Allie phải thiệt thòi. Hơn nữa đã mấy lần cô ấy định tự tử vì thương con gái nên ba cô ta đã năn nỉ tôi đám cưới với cô.”

“Và anh đã hứa?”

Bi gật đầu “Đáng lẽ tôi cũng không muốn nhận lời nhưng ông ấy đã giúp đỡ tôi rất nhiều bên Canada, vì lẽ đó tôi đã ưng thuận đám cưới với Allie.”

Joseph ngao ngán nhìn Bi, cảm thông cho hoàn cảnh của anh “Vậy tại sao anh không nói thật mọi chuyện với Kyo?”

“Còn gì để mà nói, tôi đã không còn xứng đáng với tình yêu của cô, hơn nữa ngày mai tôi đã kết hôn rồi, không muốn Kyo vì tôi lại chịu thêm bất cứ nỗi đau nào nữa.”

Bi lại tiếp tục hoàn thành bản thiết kế mà anh đang vẽ đang dở, thật ra thiết kế này là anh dành cho Kyo, từ trước tới giờ anh lúc nào cũng mong cô có thể trở thành người mẫu mặc những bộ đồ do chính anh thiết kế cho nên anh đã giữ lại hết cho riêng mình những thiết kế mà anh vẽ cho Kyo. Chuyện này chỉ có 1 mình anh biết mà thôi, đáng lẽ anh định sau khi du học về rồi sẽ nói với Kyo nhưng có lẽ cuộc đời này cô cũng sẽ không bao giờ biết được.

70. Chương 72

“Hôm nay em đẹp lắm Allie!” Michelle nhìn cô em gái trong bộ đồ tân nương thì mừng thầm vì cuối cùng Allie cũng đã có thể kiếm được 1 nơi nương tựa tốt.

Còn Allie thì vô cùng hạnh phúc cứ đứng ngắm mình mãi trong gương rồi tự mỉm cười, có lẽ cái hạnh phúc mà cô mong chờ rốt cuộc đã xuất hiện cho nên cô cứ cười mãi không dứt càng tăng thêm nét đẹp vốn có của cô.

Bên phòng thay đồ dành cho chú rể, Joseph đang ngồi đọc báo lâu lâu lại liếc chừng thăm dò xem Bi có phản ứng gì đặc biệt hay không. Bây giờ ngồi nhìn Bi mà Joseph không cảm giác ra được cái sự háo hức chờ đợi trong ngày trọng đại này mà đáng lý cặp tân hôn nào cũng phải có.

“Anh thì hạnh phúc lấy vợ tội nghiệp cho 1 người phải nuốt lệ vào tim.”

Biết Joseph đang ám chỉ tới Kyo nên Bi im lặng không trả lời. Joseph đứng dậy đi tới bên cạnh Bi trao cho anh 1 lá thư.

“Cái này là của Kyo nhờ tôi trao cho anh.”

Bi e dè cầm lá thư trong tay, anh tò mò muốn biết Kyo đã viết gì trong đó, nên xé bao thư ra, trên trang giấy là nét chữ nắn nót của cô, anh phát hiện có nhiều chỗ bị thấm nước đã khô có lẽ là do lúc viết thư cô đã khóc, vô tình những giọt nước mắt đã thấm vào trang giấy.

”Ngày.. tháng.. năm..

Hôm nay đã là ngày thành hôn của anh, thật xin lỗi em không tới dự được. Bởi vì em sợ sẽ bị anh bắt gặp được rằng trái tim em đang tan nát, gặp anh những kỷ niệm ngày xưa cũng sẽ theo nhau về cho nên em đã chọn 1 giải pháp tốt nhất cho cả 2 chúng ta. Đó là.. em sẽ ra đi, đi thật xa tới 1 nơi không ai quen biết, nhưng cho dù có đi tới đâu thì hình bóng của anh trong tim em vẫn không thể nào phai mờ được. Hãy mang theo lời chúc phúc của em anh nhé, em mong rằng mai này cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa thì trong 1 phút giây nào đó anh sẽ bất chợt nhớ tới em, chỉ được nhớ 1 lát thôi bởi vì thời gian còn lại anh còn phải dành cho vợ của anh nữa. Trái tim của em từ cái ngày biết rung động trước tình yêu của anh thì nó đã thuộc về anh mãi mãi rồi, không bao giờ có thể yêu ai được nữa. Thôi, em nói đã nhiều rồi cuối thư cầu chúc cho anh được hạnh phúc, anh không thể đi du lịch được thì em sẽ thay anh đi tới những nơi mà anh muốn tới.

Cô bé hàng xóm thích hoa cúc vàng của anh.”

Cầm lá thư trong tay mà Bi nghe tan nát cõi lòng, nếu như có thể quay ngược lại quá khứ anh nhất định sẽ không đi Canada mà sẽ ở lại DL cùng với Kyo. Bây giờ có hối hận cũng đã muộn rồi. Đột nhiên tiếng chuông điện thoại của Joseph reo vang. Không biết cú điện thoại đó nói gì mà Joseph hét hơ hét hời nói với Bi.

“Không xong rồi, Ariel cho biết chuyến bay mà Kyo đi đã gặp trục trặc, Kyo thì bị mất tung tích chưa kiếm được....”

Joseph chưa kịp dứt lời thì Bi đã lao thẳng ra ngoài, trong lòng vô cùng hoang mang lo sợ, lỡ như Kyo có bề gì anh làm sao sống nổi đây.

71. Chương 73

Ch. 32

Bi hối hả chạy tới sân bay trong bộ lễ phục chú rể, anh tìm kiếm xung quanh mà không thấy Kyo đâu, trong lòng hồi hộp lo lắng không biết cô có xảy ra chuyện gì không. Rồi anh nhìn thấy Ariel đang dáo dác nhìn quanh liên tục tới hồi.

“Ariel, lúc này em có đi chung với Kyo hay không?”

“Không có, em có nói với chỉ là em phải cho Jack ngủ trước rồi mới có thể tới tiền chi ấy được nhưng khi tới đây thì nghe tin máy bay bị trục trặc gì đó em kiếm xung quanh lại không thấy Kyo gọi điện thoại thì không ai bắt hết, không biết có xảy ra chuyện gì hay không?”

Bi trấn an Ariel “Chúng ta chia nhau kiếm, em đi về phía bên kia còn anh sẽ tiếp tục tìm ở chỗ gần đây.”

Dứt lời cả 2 chia nhau mỗi người 1 hướng. Bỗng Bi nhìn thấy 1 bóng lưng quen thuộc trên tay đang cầm 1 cái vali màu xám đang nhìn chung quanh như tìm kiếm cái gì đó. Anh cất tiếng gọi thật lớn.

“Kyo!”

Nghe thấy tiếng gọi thì Kyo quay đầu lại cô ngỡ vực nghĩ thầm “Sao giọng nói của Bi lại ở đây, chắc có lẽ là mình lầm.”

Thật bất ngờ khi nhìn thấy Bi đang đứng trước mặt cô trong bộ lễ phục chú rể, cô bàng hoàng đánh rơi chiếc vali xuống đất.

“Tại sao... tại sao anh lại có mặt ở đây?”

Bi không nói không rằng chạy tới ôm chặt Kyo vào lòng.

“Anh nghe nói chuyến bay của em xảy ra trục trặc, anh sợ không biết em có bị cái gì hay không? Bây giờ gặp được em thì anh yên tâm rồi.”

Kyo giận dỗi buông lời trách móc.

“Anh còn lo cho em nữa à, sao không đi làm chú rể của anh đi, tới đây kiếm em để làm gì?”

Nói thì nói vậy nhưng trong lòng cô cũng thấy sung sướng vì ít ra phán đoán của cô đã đúng đó là Bi vẫn không hề thay đổi vẫn yêu cô như thuở nào. Cũng chính tại sân bay này của 1 năm về trước 2 người đã nói lời yêu nhau để 2 trái tim cùng hòa chung nhịp đập, không còn cảm thấy cô đơn vào những ngày đông lạnh giá. Bây giờ cũng tại nơi đây mà 2 người đã tìm lại được tình yêu tưởng như đã đánh mất của mình.

“Sao anh lại không lo cho em, bởi vì em chính là cô bé hàng xóm thích hoa cúc vàng của anh mà.”

Cả 2 đang ngập lặn trong niềm hạnh phúc được sống bên nhau thì Allie từ đâu xuất hiện với gương mặt lạnh như băng. Bi buông Kyo ra, ngẩng đầu lên nhìn Allie.

“Anh hối hả bỏ cả hôn lễ của chúng ta là vì cớ?” Vừa nói tay của cô vừa chỉ về phía Kyo hỏi bằng 1 giọng chua chát.

Bi tiến tới gần Allie, nói bằng 1 sự ân hận xuất phát từ trái tim.

“Xin lỗi em, những gì kiếp này anh nợ của em kiếp sau mới có thể đền bù. Anh không thể lừa dối trái tim mình là anh chỉ yêu có 1 mình Kyo mà thôi, ngoài cô ấy ra trái tim của anh không còn biết rung động trước cô gái nào khác.”

Kyo bước tới nắm lấy tay Bi như muốn nói cho anh biết cả 2 người sẽ cùng nhau vượt qua mọi khó khăn trở trở mà ông trời đã an bài cho họ.

“Cho dù em dùng đủ mọi cách cũng không thể lấy được trái tim của anh.” Allie lặng lẽ thở dài. “Em cứ tưởng chỉ cần ép được anh ở bên cạnh em thì thời gian trôi qua sẽ làm cho anh quên đi Kyo cũng chính vì vậy em đã gạt anh nói là chúng ta đã sống chung với nhau.”

72. Chương 74

Bi vô cùng ngạc nhiên khi nghe lời Allie thú nhận, anh hỏi dồn “Em nói sao chuyện hôm đó là do em gạt anh?”

“Đúng vậy, vì anh bị ảnh hưởng của thuốc thần trí không được tỉnh táo nên em đã lợi dụng lúc đó để tạo hiện trường như là 2 chúng ta đã sống chung với nhau thật ra là không có gì xảy ra hết.” Những giọt nước mắt hối hận và đau khổ lăn dài trên chiếc áo cô dâu. “Cái mà em cần là 1 người đàn ông thật sự yêu em chứ không phải là 1 cái xác không hồn. Từ trước tới giờ ở bên cạnh em mà anh không được vui lúc nào cũng giống như mang 1 nỗi niềm u uẩn. Nhưng mà em lại tự dối lòng là sẽ có 1 ngày anh hồi tâm chuyển ý mà yêu em..” Rồi cô mỉm cười mỉa mai “Tiếc là chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra.”

Kyo và Bi đứng nhìn Allie bằng đôi mắt cảm thông xen lẫn 1 chút thương hại. Thật ra cô cũng không có lỗi gì nếu có trách thì trách tình yêu là 1 thứ mù quáng nó làm cho người ta đánh mất lý trí đã làm những chuyện không kiểm soát được.

“Tôi trao Bi lại cho chị, đáng lẽ hôm nay cô dâu phải là chị mới đúng.” Allie vừa nói vừa trao bó hoa của cô dâu cho Kyo, cô mỉm cười nhẹ nhàng nhìn sang Bi “Chuyện này em sẽ nói lại với ba, anh không cần phải lo.” Nói xong Allie quay lưng bỏ đi, cô vừa đi khỏi thì Bi đã nắm tay Kyo cười thật tươi.

“Chúng ta đi thôi.”

Kyo ngạc nhiên hỏi “Đi? Nhưng mà đi đâu?”

“Còn đi đâu nữa thì đi đăng ký kết hôn đó!” Bi nói bằng 1 giọng phấn khởi tràn ngập hạnh phúc. Còn Kyo thì bên lên cúi đầu.

“Sao lại gấp như vậy? Người ta nhìn vào còn tưởng là em thèm lấy chồng lắm. Không đi đâu, nếu có đi anh thì anh đi 1 mình đi.”

Bi thở dài thất vọng “Nếu em không chịu đi đăng ký thì chúng ta sẽ đám cưới tại đây luôn.” Dứt lời Bi giơ tay lên thề.

“Tôi xin thề từ nay chỉ yêu có 1 mình vợ của tôi là Kyo, sẽ mang lại hạnh phúc cho cô, nếu làm trái lời thề sẽ bị...”

Kyo vội giơ tay ngăn lại “Không được thề, lỡ anh bị cái gì thì em sẽ trở thành góa phụ, em còn trẻ như vậy không muốn làm góa phụ đâu.”

Lời nói của Kyo chứng tỏ cô đã bằng lòng thành hôn với anh, Bi ôm Kyo vào lòng hết thật lớn. “Tôi đã có vợ rồi!” Khiến tất cả mọi người xung quanh đều nhìn chằm chằm 2 người, Kyo ái ngại đẩy Bi ra

“Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Dĩ nhiên là đi hưởng tuần trăng mật rồi!” Dứt lời Bi siết chặt tay Kyo trong tay mình chuẩn bị cho 1 chuyến du ngoạn thuộc về cả 2.

Nãy giờ cuộc trò chuyện của 2 người đã bị Ariel và Joseph nghe được, thấy Kyo thể tìm lại hạnh phúc thì Ariel rất vui, cô quay sang Joseph thì thấy trên tay anh đang cầm 1 túi vali cô ngạc nhiên hỏi.

“Anh định đi đâu mà đem theo vali vậy?”

Joseph cười ma mĩnh “2 người kia đi hưởng tuần trăng mật thì chúng ta cũng vậy, đây là món quà mà anh tặng cho em đó.”

Ariel lắc đầu “Nếu chúng ta đi còn Jack thì sao?”

“Em yên tâm, ba mẹ đã nói là sẽ chăm sóc cho Jack bảo anh cứ yên tâm mà đi chơi. Từ lúc đám cưới tới bây giờ chúng ta vẫn chưa đi hưởng tuần trăng mật bây giờ đi bù lại.”

Ariel ngẫm nghĩ “Chúng ta đi chỗ nào để hưởng tuần trăng mật vậy, sao anh không bàn trước với em lỡ chỗ đó em không thích thì sao?” Ariel xịu mặt trách móc.

Joseph nắm tay Ariel dẫn cô vào trong “Yên tâm chỗ đó em nhất định sẽ thích bởi vì đó chính là nơi kỷ niệm tình yêu của chúng ta. Àh phải mẹ còn giao cho 2 đứa mình 1 trách nhiệm quan trọng khác.”

Ariel hỏi dồn “Là trách nhiệm gì vậy, anh đừng làm em lo nha.”

“Tôi đó em sẽ biết.” Vậy là cuối cùng 2 cặp yêu nhau đã có thể tìm được hạnh phúc cho riêng mình, cái nơi mà Joseph và Ariel đi hưởng tuần trăng mật là ở đâu đây? Hừmmmm, chúng ta cùng theo dõi để xem tuần trăng mật của họ sẽ như thế nào?

73. Chương 75

Sau khi Joseph, Ariel, Bi và Kyo rời khỏi DL thì chỉ còn mình Matt ở lại mà thôi. Chiều hôm nay khí trời se se lạnh Matt ngồi 1 mình miên man suy nghĩ, gương mặt lộ vẻ đăm chiêu khi nhớ về quá khứ mà anh đã cùng Joe trải qua.

Suy nghĩ 1 hồi anh đứng dậy 1 mình dạo quanh những nơi mà anh và Joe đã từng đến. Rảo bước 1 hồi không hiểu sao anh lại đi tới ngôi trường mà lúc trước Joe đã từng dạy, cảnh vật vẫn như xưa nhưng người thì đã không còn nữa. Chợt anh nghe 1 giọng nói ấm áp phát ra từ chính giữa sân trường nơi có những hàng cây lớn che bóng mát.

“Không hoa ở đây nở đẹp như vậy!”

Matt kinh ngạc không hiểu sao giờ này lại có 1 cô gái xuất hiện ở đây, anh từ từ tiến tới gần cô cất giọng hỏi.

“Cô àh, bây giờ trường đã không còn ai sao cô lại ở đây 1 mình?”

Cô gái với mái tóc dài óng ả quay lưng lại nhìn Matt, cô nghiêng đầu quan sát người đàn ông đứng trước mặt. Matt sững sờ nhận ra gương mặt quen thuộc mà anh đã ngày đêm thương nhớ, anh vội vàng lao tới ôm cô gái kia.

“Joe? Đúng là em rồi, thì ra em vẫn còn sống.”

Cô gái đó hoảng hốt đẩy Matt ra, cô tức giận nói “Tôi không hề quen ông sao lại ôm tôi. Còn nữa tôi tên Jen, không phải là Joe, ông hãy phân biệt cho rõ.”

Matt lắc đầu không tin vào những gì mình vừa nghe “Không thể nào, em rõ ràng là Joe mà, anh không nhìn lầm đâu.”

Jen cười chế nhạo “Tức cười, tôi không hề quen ông và cũng không biết cô gái tên Joe gì đó mà ông vừa nói.”

“Joe àh, anh....” Jen ngắt lời của Matt

“Tôi đã nói là tôi không phải tên Joe, đừng gọi tôi bằng cái tên đó, chắc là ông đã nhận lầm người rồi, xin lỗi tôi phải đi đây.”

Matt vội đuổi theo Jen, anh xuống nước năn nỉ “Xin lỗi có lẽ là tôi nhìn lầm nhưng mà cô thật sự rất giống với 1 người bạn của tôi.”

Thấy thái độ khẩn khoản của Matt, Jen có hơi xiêu lòng “Cho dù là vậy cũng không nên lợi dụng cơ hội để mà ôm tôi.”

“Tôi biết chỉ là hiểu lầm mà thôi. Àh phải cô sống ở đâu mà lại tới đây 1 mình vậy?”

Jen lạnh lùng hỏi lại Matt “Sao tôi phải cho anh biết?”

Nhưng Matt cũng không vừa anh trả lời “Chúng ta là bạn bè thì phải tìm hiểu nhau chứ!”

“Ha, coi bộ anh cũng miệng lưỡi lắm.” Jen vừa cười vừa châm chọc, cô bắt đầu kể “Tôi từ nhỏ sống ở nước ngoài chỉ là mấy ngày nay mới về DL mà thôi, muốn đi dạo ở đây vài ngày không ngờ lại đi tới đây thấy cảnh trường nên thơ cho nên mới ghé vào tham quan 1 chút.”

Matt tò mò muốn biết thêm về cô gái tên Jen này, anh dò hỏi “Vậy cô có chị em hay bà con gì ở đây hay không?”

Jen lắc đầu cương quyết “Không có, gia đình chỉ có tôi là con một mà thôi. Mà nè bộ tôi thật giống với lại cái người tên Joe lắm hả?”

“Không phải là giống mà là rất giống cứ tưởng 2 người là 1.” Nói tới đây Matt không nói thêm gì nữa cả 2 cùng im lặng ngắm nhìn những cánh hoa bị gió thổi rụng xuống mặt đất. Chợt Matt quay nhìn Jen rồi kéo tay cô đi.

“Tôi dẫn cô tới 1 chỗ này, tới đó cô sẽ hiểu.”

Một phần vì tò mò nên Jen đã đi cùng với Matt không hiểu sao từ trước tới giờ mỗi khi gặp người lạ cô lúc nào cũng có lòng đề phòng rất cao nhưng hôm nay đối với Matt thì cái sự phòng hờ của cô đã tan biến đi mất, cô hoàn toàn đặt hết niềm tin lên người đàn ông xa lạ mà cô mới gặp ngày hôm nay.

74. Chương 76

Ch. 33

Chiếc xe hơi màu xám của Matt dừng lại trước 1 nghĩa trang rộng lớn. Jen ngạc nhiên không hiểu tại sao anh lại chở cô tới đây. Thấy gương mặt đầy vẻ nghi ngờ của cô Matt mỉm cười trấn an.

“Đừng lo tôi không làm gì cô đâu, chỉ là muốn đưa cô đi thăm 1 người mà thôi.”

Dứt lời Matt bước xuống xe mở cửa xe cho Jen. Matt đi trước dẫn đường còn Jen thì lảo đảo đi phía sau lưng anh, đây là lần đầu tiên cô tới nghĩa trang nên có chút lo sợ, cô lẩm bẩm “Biết như vậy lúc này mình đã không tới đây.”

Mãi mê bước đi tới khi Matt đột nhiên đứng lại mà Jen vẫn chưa hay biết nên đâm sầm vào người anh.

“Ui da, sao anh đứng lại mà không nói trước vậy?”

Không nghe Matt trả lời cô cảm thấy lạ vội nhìn theo hướng ánh mắt của anh, thì nhìn thấy trước mặt là 1 ngôi mộ được chăm sóc gọn gàng nằm dưới 1 tàng cây lớn xung quanh được trồng rất nhiều hoa. Jen bước tới gần để xem cho rõ thì cô phát hiện tại sao gương mặt của người con gái ở trên tấm bia lại giống cô như khuôn đúc. Cô la lớn.

“Sao... sao lại có chuyện như vậy? Cô gái đó sao mà giống tôi như 2 giọt nước.”

Matt ngồi xuống bên cạnh mộ của Joe đưa tay lên sờ tấm hình, rồi bắt đầu kể chuyện của anh cho Jen nghe.

“Lúc đầu tôi cũng nhìn lầm cứ tưởng cô chính là Joe, là bởi vì tôi lúc nào cũng hi vọng Joe vẫn còn sống trên đời.”

Rồi anh mỉm cười buồn bã “Chỉ tiếc là sự thật thì vẫn là sự thật.”

Jen ngồi xuống bên cạnh Matt nói bằng 1 giọng thông cảm “Chắc là anh yêu cô ấy lắm?” Rồi nhìn sang tấm hình Joe đang tươi cười cô thù thỉ “Chỉ thật là hạnh phúc có được 1 người yêu mình như vậy, phải như tôi cũng có thể kiếm được tình yêu thật sự thuộc về mình như vậy sẽ không có gì ân hận nữa. Àh phải, anh và cô ấy quen nhau bao lâu rồi?”

Nghe Jen hỏi, Matt bỗng nhớ lại chuyện quá khứ “Chúng tôi quen nhau đã được hơn 1 năm. Lúc ban đầu tôi không chú ý gì tới cô ấy nhiều nhưng mà chính vì tình yêu trao ra không đòi hỏi của cổ đã làm tôi thức tỉnh biết được rằng trên đời này chỉ có cô ấy mới là người yêu tôi thật lòng mà thôi. Chỉ tiếc là khi biết được thì mọi chuyện đã muộn rồi, chúng tôi đã không còn cơ hội để sống bên cạnh nhau nữa.”

Jen ngồi im lặng lắng nghe lời tâm sự chân thành của Matt, không biết sao cô có cảm giác mình chính là Joe bởi vì trái tim của cô đang đập mạnh khi ngồi gần Matt như vậy. Đột nhiên Matt lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng.

“Tôi có thể ngửi mùi thơm trên tóc cô hay không? Cô và Joe thật giống nhau đều có 1 mùi thơm nhẹ nhàng trên mái tóc.”

Jen còn đang ngỡ ngàng vì lời đề nghị của Matt thì anh đã xua tay cười “Nếu cô không đồng ý cũng không sao, tôi lại bị cô thu hút cứ tưởng cô chính là Joe.”

Jen lắc đầu “Không có gì, tôi cũng muốn biết cảm giác của 1 người khi yêu là như thế nào. Anh cứ coi tôi là Joe còn tôi cũng sẽ làm tròn vai diễn của mình, coi như đây là món quà tôi tặng cho anh vì ngày mai tôi sẽ rời khỏi DL.” Dứt lời Jen bước tới ngồi bên cạnh Matt, cô ngả đầu vào vai anh lắng nghe tiếng gió thổi vi vu cùng với tiếng lá rơi xào xạc. Mùi thơm trên tóc cô hòa cùng với làn gió tạo nên 1 bản tình ca hoàn chỉnh. Matt đưa tay lên choàng qua vai Jen.

“Cảm ơn cô đã biến giấc mơ của tôi và Joe thành sự thật. Nhưng mà đối với tôi không ai có thể thay thế được Joe cho dù 2 người có giống nhau tới đâu đi nữa nhưng cô là cô không cách gì biến thành Joe được.”

Ariel quăng chiếc vali xuống đất rồi leo thẳng lên giường thả người xuống.

“Thì ra chỗ mà anh nói chính là đảo Guam, còn làm ra vẻ bí mật nữa.” Ariel đắm nhẹ vào vai như để xua tan cơn mệt mỏi.

Thấy vậy Joseph liền ngồi xuống giường “Em mệt hả? Vậy thì nghỉ ngơi đi, lát nữa 2 chúng ta sẽ đi chơi.”

“Bây giờ? Em mệt lắm với lại em muốn gọi về ẹ hỏi thăm Jack. Không biết nó có khóc vì nhớ em hay không?”

Joseph bực bội nhăn nhó “Lúc nào em cũng nhớ tới Jack đâu có thèm quan tâm cho anh.”

75. Chương 77

Thấy vậy Ariel ngồi bật dậy đưa tay nựng 2 má của anh “Coi anh nha, ai lại đi ganh tỵ với con của mình chứ. Cũng may là chúng ta chỉ có 1 đứa nếu mà em sanh cỡ 3,4 đứa chắc là anh sẽ ra ngoài kiếm vợ bé đó. Thôi được rồi, bây giờ em đi tắm đây.” Rồi cô nhìn xung quanh căn phòng khách sạn mà Joseph muốn, cảm thấy chỗ này có cái gì đó quen thuộc.

“Cái phòng này sao em có cảm giác đã từng tới qua vậy?”

Joseph nhìn Ariel cười nham hiểm “Em quên rồi sao đây chính là căn phòng số 6 mà hồi lúc trước chúng ta đã....”

Ariel ngượng ngùng chạy vào trong phòng tắm của cô lại lạnh như vậy đã đặt vé máy bay tới đảo Guam mà còn đặt ngay căn phòng đã xảy ra cái đêm định mệnh đó.

“Ông xã àh, em tắm xong rồi, bây giờ chúng ta đi đâu.”

Joseph đã thay đồ xong xuôi đang ngồi đợi Ariel trên chiếc ghế đặt trong phòng “Ừm.... tùy em đi, em muốn đi đâu trước?”

Ariel nắm tay Joseph dịu dàng nói “Đương nhiên là đi tới tiệm nữ trang rồi, lần trước tới đây em vẫn chưa có dịp mua, bây giờ phải bù lại.”

Joseph chiều vợ, cả 2 cùng nắm tay nhau rời khỏi khách sạn. Lúc đi trên đường Ariel để ý thấy có nhiều cô gái cứ nhìn Joseph mỉm cười trong khi đó thì anh chỉ nhìn băng quờ ở đầu thôi chứ không để ý tới. Nhưng như vậy cô cũng chưa vừa ý cô buông tay Joseph ra nói bằng giọng giận hờn.

“Em đi trước anh đi đằng sau đi?”

“Sao vậy? Bộ có chuyện gì àh?” Joseph ngờ ngác hỏi lại.

“Đi bên cạnh của em bộ khó chịu lắm hay sao mà anh cứ nhìn ở đâu không vậy?”

Chợt hiểu ra sự giận hờn của Ariel, Joseph phì cười “Thôi được rồi, từ bây giờ anh sẽ nhìn vợ của anh thôi không nhìn người khác nữa, được chưa đây cô 2? Có như vậy mà cũng giận nữa.” Anh nắm chặt tay Ariel “Đi thôi, nếu không tiệm sẽ đóng cửa đó.”

Một lát sau hai người đã tới tiệm nữ trang mà Ariel muốn tới, bước vào tiệm cô cứ trầm trồ khen cái này đẹp cái kia đẹp làm cho Joseph chóng cả mặt.

“Ông xã àh, coi cái kia kìa dễ thương quá em muốn mua.” Rồi cô chỉ sang chiếc lắc bạc có hình trái tim “Cái này cũng đẹp nữa.”

“Được, được, được em muốn mua cái gì anh sẽ mua cái đó.” Ariel vui vẻ vì được sự cưng chiều của chồng cô cứ đứng nhìn anh mỉm cười 1 mình. Cô đưa mắt nhìn xung quanh bỗng bắt gặp Jessie, nhưng không hiểu sao cô chỉ đi có 1 mình mà không đi cùng Patrick. Ariel buông tay Joseph ra 1 mình đi tới bên cạnh Jessie.

“Sao tình cờ vậy? Chị đi 1 mình hả, không thấy Patrick đi theo?”

Jessie ngượng ngùng xấu hổ nhìn Ariel, cô thở dài “Tụi mình li dị rồi, bây giờ mỗi đứa 1 nơi không còn liên lạc nữa.”

“Bà xã àh, anh mua xong rồi.” Joseph cầm túi đồ trên tay rồi gật đầu chào Jessie. Ariel giới thiệu

“Đây là chồng của mình tên Joseph, lần trước đã có gặp 1 lần rồi đó. À phải, chuyện của chị và Patrick chị cũng đừng buồn nữa, mọi thứ đều có số phận của mình.”

Jessie mỉm cười “Chuyện lúc trước thật là xin lỗi chúng ta là bạn thân mà tôi lại đi cướp người yêu của chị.”

Ariel lắc đầu “Tôi phải cảm ơn chị mới đúng nếu không như vậy tôi làm sao gặp được 1 người chồng như Joseph. Thôi chúng tôi đi trước đây, chuyện cũ bỏ qua đi, mình vẫn là bạn mà.”

Nhìn theo bóng của 2 người bước ra khỏi tiệm khiến Jessie không khỏi chạnh lòng buồn cho thân phận của mình.

76. Chương 78

Sau khi rời khỏi tiệm nữ trang, 2 người lại đi dạo vòng quanh đảo Guam thêm 1 lúc rồi mới về tới khách sạn.

“Hay là chúng ta chụp hình đi.” Ariel đề nghị khi nhìn thấy người thợ chụp hình mà lần trước đã chụp cho cô và Joseph.

“Tại sao đột nhiên lại muốn chụp hình?” Joseph hỏi lại.

Trong khi đó Ariel quan sát Joseph rồi nhìn lại cô thì mỉm cười tinh nghịch “Anh không phát hiện là chúng ta đang mặc bộ đồ mà lần trước mình đã mặc rồi hay sao? Thật là 1 sự trùng hợp, chuyện này cứ giống như là 1 năm về trước vậy.”

Nếu Ariel không nhắc thì Joseph cũng không để ý quả thật là 2 người đang mặc lại bộ đồ mà lần trước tới đảo Guam đã mặc.

“Thôi được rồi, đừng suy nghĩ nữa, chúng ta chụp hình đi rồi về phòng em muốn đi ngủ lắm rồi.”

Vừa nói Ariel vừa kéo tay Joseph tới 1 chỗ có để 1 chiếc máy bay giả trong khách sạn rồi nhờ người thợ chụp hình chụp cho 2 người 1 tấm. Hai người dựa sát vào nhau mỉm cười thật hạnh phúc.

Khi cầm tấm hình trên tay, Ariel trầm trồ khen “Đẹp quá, khi về nhà nhất định phải phóng lớn ra treo ở trong phòng. Thôi về phòng đi, cả ngày hôm nay em vẫn chưa được ngủ lưng.”

Sau khi về phòng thay đồ xong thì Ariel ra ngoài ban công ngắm cảnh. Đang đứng hồi tưởng lại chuyện xảy ra 1 năm trước cô thẫn mím cười 1 mình.

“Đang nghĩ gì mà cười hoài vậy?” Joseph vòng tay qua ôm eo vợ, anh cúi xuống đặt 1 nụ hôn lên mái tóc còn ướt của Ariel.

Cô xoay người lại đứng dựa vào ban công rồi choàng tay qua ôm cổ Joseph nói bằng 1 giọng âu yếm.

“Đang nhớ lại chuyện của lúc trước, chúng ta có thật nhiều hồi ức tốt đẹp ở đây. Àh phải, anh nói là mẹ có chuyện quan trọng kêu chúng ta làm mà là chuyện gì vậy? Không lẽ mẹ cũng có họ hàng ở bên này muốn chúng ta đi thăm?”

Joseph nghiêm mặt nhìn Ariel “Chuyện quan trọng đó là.... mẹ muốn sau khi chúng ta trở về thì trong gia đình sẽ có thêm 1 thành viên mới.”

Ariel ngẫm nghĩ không hiểu ý của Joseph cho lắm “Thành viên mới? Là ai vậy?”

“Không biết là em khờ thật hay là giả bộ nữa. Lại gần đây anh nói nhỏ cho nghe.” Ariel tưởng thật nên kề sát mặt vào Joseph chăm chú lắng nghe. “Thành viên mới thì là mẹ muốn em sanh thêm vài đứa cháu nữa ẹ đó.”

Ariel bèn lên đẩy Joseph ra “Thấy ghét, em không thèm.” Nhưng Joseph nhanh tay hơn đã kéo sát cô vào lòng thủ thỉ bên tai.

“Jack chỉ có 1 mình mai này không có người làm bạn sẽ buồn lắm, có thêm em trai hay em gái trong nhà sẽ vui hơn.” Thấy Ariel không có phản ứng gì Joseph hạnh phúc siết chặt cô trong vòng tay rắn chắc của anh.

Rồi từ từ nghiêng người cúi xuống đặt lên môi cô 1 nụ hôn nồng nàn cháy bỏng, Ariel ngả người ra phía sau đặt 1 tay lên vai Joseph trong khi đó thì anh quàng tay qua ôm eo cô.

Một tay khác thì từ từ cởi nút thắt của chiếc áo ngủ trên người Ariel. Cả 2 người như tan chảy trong thế giới hạnh phúc ngọt ngào của tình yêu. Joseph từ từ bế Ariel vào trong phòng, nhẹ nhàng đặt cô lên giường.

“Đã lâu rồi chúng ta không có thời gian ở riêng với nhau, hôm nay nhất định phải biết quý.”

Dứt lời anh đưa tay tắt cái đèn ngủ đặt ở trên đầu giường và cùng với Ariel có 1 đêm trăng mật thật tròn vẹn.

77. Chương 79

Ch. 34

Jen thu xếp hành lý chuẩn bị rời khỏi DL, chiếc taxi màu đỏ đang đứng chờ cô ở trước cửa khách sạn. Cô xách chiếc vali màu xanh bỏ lên cốp xe quay nhìn lại khung cảnh DL lần cuối cùng, cô cảm thấy có 1 cái gì đó khiến cô lưu luyến không rời đi, cô lắc đầu xua tan những phiền não đang bao quanh cô.

“Chắc là mình suy nghĩ nhiều quá, mình đâu có quen ai ở đây sao lại không đành lòng bỏ đi?”

Jen yên lặng ngồi băng sau của chiếc taxi, cô mở cửa sổ xuống để cho những cơn gió mát mẻ lùa vào mặt làm thư thái tinh thần. Đột nhiên cô ngửi được 1 mùi thơm đang nung theo làn gió bay vào mũi cô.

“Mùi gì mà thơm như vậy?” Jen tự hỏi mình rồi đảo mắt nhìn quanh thì cô phát hiện có 1 tiệm bánh ở gần đó. Cô nói với bác tài.

“Làm ơn dừng xe ở đây, tôi đi 1 lát sẽ trở về liền.”

Chiếc xe vừa dừng thì cô đi nhanh tới tiệm bánh đã phát ra mùi thơm quyến rũ đó, nhìn thấy những chiếc bánh được đặt trong ***g kính đẹp mắt khiến Jen tấm tắc khen ngợi.

“Wow, thì ra là mùi bánh ở đây thật là thơm quá.”

“Tiệm bánh này nổi tiếng lắm, nếu như không được ăn bánh ở tiệm này thì thật là 1 điều đáng tiếc.” Jen quay lưng lại nhìn người đàn ông vừa mới nói đó.

“Là anh? Trùng hợp quá anh cũng thích ăn bánh ở đây àh?”

Matt nhìn ông Ngô “Cho cháu 2 cái bánh nhân thơm.” Rồi quay sang nói với Jen “Lúc trước tôi hay tới đây lắm, tôi và Joe thường hay....” Anh bỏ dở chừng câu nói đưa tay đỡ lấy 2 chiếc bánh mà ông Ngô trao. Anh lấy 1 cái đưa cho Jen “Tặng cho cô làm quà chia tay. Chúc cô thượng lộ bình an.”

Cầm chiếc bánh mà Matt đưa Jen bỗng nghĩ ngợi bâng quơ. Cô nhìn cảnh vật xung quanh có 1 cảm giác quen thuộc như đã từng tới đây.

“Kỳ lạ, rõ ràng đây là lần đầu mình tới tiệm bánh này mà, không hiểu sao lại cảm thấy như đã từng tới qua vậy.”

Miên man suy nghĩ với biết bao câu hỏi trong đầu, Jen lỡ tay đánh rơi chiếc bánh xuống đất. Nhìn những vòng xoay tròn ở trước mặt cô có cảm tưởng nó giống như 1 cỗ máy thời gian đang quay ngược lại quá khứ.

“Bác àh, hãy làm ơn giúp cho cháu, bạn của cháu đang bị bệnh, anh ấy rất thích ăn bánh do bác làm, nhờ bác hãy làm dùm cháu mấy cái bánh.”

Hình ảnh 1 cô gái tóc dài bị ướt nước mưa đang chạy bộ về nhà khiến Jen ngạc nhiên không hiểu sao cô lại thấy được những hình ảnh như vậy. Bỗng khung cảnh chuyển sang 1 quán cà phê lãng mạn có vài cặp tình nhân đang ngồi tâm tình, và giọng nói lạnh lùng của Matt vang lên.

“Xin lỗi, tôi đã yêu người khác, không thể nào đón nhận tình cảm của cô được.”

1 cơn đau đầu khó tả đang xâm chiếm tâm trí của cô, Jen ôm đầu nhăn nhó. Rồi cô nhìn thấy bản thân của mình trong 1 bộ áo cô dâu với đôi mắt đầm lệ nhìn Matt nài nỉ.

“Anh về đi, em chưa đủ đau khổ hay sao mà anh còn tiếp tục hành hạ trái tim của em nữa? Nếu như yêu em thì hãy rời khỏi đây ngay bây giờ coi như đó là chuyện cuối cùng anh có thể làm cho em, có được không?”

Quang cảnh ngày đám cưới hôm đó như 1 thước phim quay chậm, bây giờ thì cô đã nhớ ra được bản thân của mình là ai? Lúc trước cô hay thắc mắc tại sao người khác thì có quá khứ còn mình thì không? Cho tới hôm nay rồi cuộc cô đã có thể tìm lại 1 thứ quan trọng mà mỗi người đều có đó chính là “quá khứ.” Nếu như 1 người không có quá khứ thì chắc chắn sẽ rất đau khổ, cô đã nhớ ra cô không phải là Jen mà cô chính là Joe. Người đàn ông mà cô yêu chính là Matt. Nhắc tới Matt, Joe rảo mắt nhìn chung quanh tìm kiếm. Anh đang bước đi ở trước mặt của cô. Vẫn vóc dáng đó, vẫn cái bóng lưng không thể lẫn với ai được, anh chính là Matt của cô.

“Matt!” Joe cất tiếng gọi lớn. Cô muốn nói cho Matt biết cô đã quay trở về, cô không thể nào quên được quá khứ của 2 người. Riêng Matt lúc nghe tiếng cô gọi, linh cảm cho anh thấy được người vừa gọi anh chính là Joe chứ không phải Jen. Anh ngừng quay lưng lại nhìn thẳng vào mắt Joe.

78. Chương 80

“Em là....”

Joe chậm chậm bước tới gần Matt, vừa đi cô vừa nhắc lại lời nói của cô ngày nào khi 2 người dạo chơi trên bãi biển. Cô không bao giờ quên được chuyện xảy ra ngày hôm đó là bởi vì nó là 1 ngày quan trọng và đẹp đẽ nhất của cô. Giọng nói của Joe bỗng trầm như những đợt sóng lần lần vỗ vào bờ.

“Tình yêu của mình giống như 1 cuốn tiểu thuyết, trong cuốn tiểu thuyết đó thì cặp tình nhân yêu nhau sẽ được sống bên nhau còn trên thực tại em sẽ mang theo tình yêu của anh cho dù cuộc đời có ra sao đi nữa.”

Nhận ra lời nói ngày nào Joe đã thủ thỉ bên tai anh, Matt đã khẳng định người con gái trước mặt chính là Joe. Phải! Cô ấy chính là người đã làm cho trái tim Matt thổn thức nhói đau khi anh nhìn thấy cô nằm im bất động trên giường bệnh. Rồi có biết bao đêm anh thao thức trằn trọc nhớ về quá khứ của 2 người, ôm ấp hình bóng của Joe trong trái tim anh. Matt đưa tay lên sờ vào gương mặt của Joe, mọi chuyện diễn ra trước mắt anh là sự thật, không phải là 1 giấc chiêm bao.

“Joe! Đúng là em rồi!” Matt ôm chầm lấy Joe, 2 tay anh siết chặt lấy thân thể nhỏ bé ấm áp của cô. “Em có biết là em tàn nhẫn lắm không? Em vẫn còn sống vậy mà lại nói là em đã chết. Lúc nhận được tin đó trái tim của anh như bị ai bóp nghẹn...”

Joe bật khóc nức nở trên vai Matt, những tiếng nấc nghẹn ngào khiến cô không nói nên lời.

“Thời gian qua mặc dù không có em bên cạnh nhưng hình ảnh của em không bao giờ lu mờ trong lòng anh. Hình ảnh một Joe vui tươi vẫn luôn luôn sưởi ấm trái tim băng giá của anh, làm cho anh có nguồn hi vọng để tiếp tục sống tốt.”

“Em rất nhớ anh, cứ tưởng là anh sẽ quên đi em mau chóng như quên 1 món đồ không có giá trị vậy mà...” Rồi Joe típ tục khóc, Matt dỗ dành an ủi cô.

“Đừng khóc, lúc trước quá khứ của em là những chuỗi ngày đau khổ và nước mắt thì bắt đầu từ bây giờ tương lai và hiện tại của chúng ta sẽ là những nụ cười hạnh phúc. Anh sẽ không bao giờ để cho em phải rơi 1 giọt lệ nào nữa.”

Rồi anh không để cho những giọt nước mắt kia kịp rơi xuống má Joe, anh đã dùng môi của mình lau khô từng giọt lệ hạnh phúc đang lăn dài trên 2 khóe mắt người yêu.

Lúc trước ông Trần ba Joe cứ ngỡ là cô sẽ không qua khỏi cho nên đã báo tin với Matt là Joe đã chết để anh có thể vui bớt nỗi nhớ nhung mà quên cô đi. Thật không ngờ ca phẫu thuật đã thành công chỉ tiếc là mấy tháng sau Joe tỉnh dậy thì đã quên đi mọi thứ. Ông nghĩ như vậy cũng tốt vì cô có thể quên đi đau khổ của mình và ông đã đặt cho Joe 1 cái tên mới là Jen với hi vọng cô sẽ có 1 cuộc sống hạnh phúc hơn lúc trước. Không ngờ Joe lại lên ông trở về DL du lịch mà không cho ông hay, cũng chính nhờ vậy mà cô đã tìm lại được tình yêu bị bỏ quên của mình. Riêng về Zack cũng đã tỏ ý hối hận vì chuyện của Joe, thấy anh như vậy nên ông Trần không đành lòng kiện anh ra tòa vì dù sao 2 bên gia đình cũng là bạn bè.

“Những gì thuộc về của mình thì sẽ là của mình cho dù có dùng mọi thủ đoạn cũng không thể lấy được những thứ không thuộc về mình.” Tình yêu của Matt và Joe tuy gặp nhiều sóng gió trắc trở nhưng cuối cùng 2 mảnh đời của họ cũng có thể ghép lại thành 1. Như vậy sẽ khiến cả 2 càng trân quý luyện tiếc cái hạnh phúc mỏng manh đó hơn.

Thời gian thấm thoát trôi qua, mới đây Bi và Kyo đã đi du lịch được 7 tháng rồi. Họ không phải là chỉ đi chơi không thôi mà còn tranh thủ thời gian để làm tốt công việc của công ty nữa. Hiện giờ cả 2 đang ở Ý để chụp hình quảng cáo cho bộ thiết kế mới của Bi mà người mẫu không ai khác chính là Kyo. Bi cầm tập hình vừa mới rửa vào văn phòng đưa cho Kyo đang ngồi dựa lưng vào ghế sofa suy nghĩ.

“Honey àh, đây là sắp hình mới chụp ngày hôm bữa, ai cũng khen là em ăn ảnh hết.”

Kyo cầm lấy cuốn album mà Bi trao rồi lật ra từng trang coi.

79. Chương 81

“Ừm... thì cũng phải có 1 người chồng tài ba như anh thì em mới có những bộ quần áo đẹp như vậy.” Cô típ tục lật xem nhìn thấy 2 tấm hình mặc áo dạ hội thì tấm tắc khen ngợi.

“Nhất định sẽ có nhiều người ưa chuộng thiết kế mới của anh mà.” Đang trò chuyện bỗng dưng cô cảm thấy buồn nôn khó chịu, Kyo vội đưa tay che miệng lại chạy nhanh vào toilet. Bi vội vàng chạy theo nhìn thấy vợ đang nôn thốc nôn tháo trên sink rửa mặt thì hoảng hốt.

“Em có sao không? Dạo gần đây anh thấy sức khỏe của em kém hơn trước với lại tính tình cũng thay đổi nhiều. Không lẽ...” Bi ngờ vực hỏi.

Kyo rửa mặt xong rồi ngẩng đầu lên nhìn Bi ấp úng nói.

“Hôm qua em đã đi khám bác sĩ, bác sĩ cho biết em đã...”

Bi nóng lòng hỏi dồn “Bác sĩ nói cái gì, em mau nói anh biết đi.”

Kyo hồi hộp tay đan chéo vào nhau cúi gằm mặt lí nhí trả lời “Nói là em đã có thai hơn 3 tháng.”

Sau 1 phút ngỡ ngàng vì lời tuyên bố của Kyo, Bi choàng tỉnh ôm chầm lấy vợ cười thật lớn

“Vậy là anh sắp được làm cha rồi! Kyo àh, ngày mai chúng ta về DL nói cho biết nha, chắc là mẹ sẽ vui lắm.”

Nhìn điệu bộ của Bi khiến Kyo bật cười “Vậy còn cái hẹn chụp hình cho thiết kế của anh thì làm sao, hay là chúng ta làm xong rồi hãy về.”

Bi xua tay cương quyết phản đối “Em đã có thai rồi, phải ở nhà dưỡng thai đi, từ nay đừng đi làm nữa. Anh cũng sẽ nói với công ty tạm thời sẽ không đi đâu xa ngoài DL cả, phải dành thời gian ở nhà với mẹ con

em. Đối với anh em và con là quan trọng nhất, nếu không có em cho dù có được tất cả mọi thứ cũng đều không có ý nghĩa.”

Kyo sung sướng đặt tay lên bụng lắng nghe 1 mạch sống đang từ từ trưởng thành. Cô nũng nịu “Có thật mới nói đó nha.”

Bi ôm lấy cô gật đầu xác nhận “Lấy được 1 người vợ tốt như em đương nhiên là phải biết quý mến rồi.”

“Em có làm được không đó? Hay là để cho anh thử nha!” Matt đứng bên cạnh với vẻ mặt không tin tưởng vào tài nấu nướng của Joe.

“Được mà, anh yên tâm đi!”

“Thôi để đó cho anh.” Nói rồi anh cầm lấy đồ nghề trên tay Joe, cô quàng tay mình vào tay Matt nghênh mặt nói.

“Không tin tưởng vợ của anh hay sao? Đừng quên là em nấu ăn giỏi lắm đó.”

Matt mỉm cười “Phải, phải giỏi nhất là vợ của anh mà.”

“Coi 2 vợ chồng kia, âu yếm quá làm người khác phải ghen tị.” Ariel nắm tay Joseph bước vào tiệm bánh của Joe. Thấy 2 người vừa tới Joe lập tức chạy tới, Matt thấy vậy hoảng hốt la lớn chạy theo cô.

“Ê, ờ em đang có thai sao chạy nhảy lung tung như vậy? Bác sĩ nói là phải cẩn thận mà em không nghe à?”

Joe liếc xéo Matt, rồi nhìn sang Ariel “Chỉ là ảnh khẩn trương quá đáng mà thôi, chứ tôi đâu có sao đâu.”

Ariel đỡ Joe ngồi xuống ghế “Chị đã có thai rồi không giống như lúc trước đâu, hơn nữa thai nhi chưa vững nên nghe lời của bác sĩ. Tôi sợ chị làm như vậy thêm vài lần nữa thì chị chưa sanh Matt đã phải vào bệnh viện vì đau tim đó.”

“”Chà, mọi người ở đây đông đủ hết rồi à? Coi bộ chúng tôi tới trễ nhất.” 2 vợ chồng Bi và Kyo nắm tay nhau bước vào. Nhìn thấy tám biển tên cửa tiệm, Kyo nháy mắt nhìn Joe.

“Tiệm bánh tình yêu! Tên đẹp lắm, chị thì sướng rồi được làm bà chủ tiệm.”

Joe cười cười nhìn sang Matt “Chỗ này là nơi định tình của chúng tôi mà nó có nhiều kỷ niệm cho nên Matt đã mua lại sửa sang nó khang trang hơn trước. Hơn nữa ông Ngô đã về hưu nên đồng ý nhường lại cho chúng tôi. Để tôi vào lấy nước ọi người, đợi chút nha.”

Matt vội ngăn cản “Để anh đi cho, em ở đây nghỉ ngơi đi.” Dứt lời Matt chạy 1 mạch vào trong không kịp để Joe nói lời nào.

“Chồng của chị cưng chị chưa, ngay cả bụng nước cũng không cho làm nữa, chắc công chuyện nhà đều do ảnh làm hết phải không?”

“Honey àh, ngồi xuống trước đi, đứng lâu sẽ bị mỏi chân đó, em bé cũng sẽ mệt.” Bi kéo ghế rồi đỡ Kyo ngồi xuống. Thấy vậy Ariel bật cười.

“Hahaah, lần đầu tiên mới nghe nói mẹ không ngồi thì con trong bụng sẽ bị mệt. Thiệt là khâm phục chồng của 2 chị, cả 2 đều lo lắng quá độ.”

“Chúng ta vào trong nói chuyện đi để chỗ này cho 3 ông tướng coi chừng.” Joe dẫn Ariel và Kyo vào phòng trong nói chuyện đúng lúc Matt đi ra nhìn thấy 3 cô gái đã đi khỏi anh liền chạy tới chỗ Joseph để lấy ly nước xuống bàn rồi hỏi tới tấp.

80. Chương 82

“Joseph àh, có chuyện này phải thọ giáo với anh. Có bí quyết nào để sanh con trai không?”

Nghe câu hỏi của Matt, Bi đang đứng dựa lưng vào tường cũng vội vã chạy tới ngồi bên cạnh Joseph.

“Phải đó, chia sẻ chút đi, chỗ bạn bè với nhau không nên giấu chúng tôi.”

Joseph liếc mắt nhìn Bi và Matt rồi nhìn xung quanh chắc chắn không có ai ở đó thì mới nhỏ giọng nói.

“Đơn giản thôi, mua 2 chai rượu về sau khi uống rượu rồi cả 2 đều bị say mềm sau đó...”

Matt và Bi chăm chú lắng nghe tới đoạn quan trọng mà Joseph sắp kể “Hết rồi, chỉ có bấy nhiêu thôi.”

Matt đập bàn la lớn “Có phải là không muốn nói hay không? Anh đã có 1 bé trai vừa dễ thương lại vừa kháu khỉnh, nhất định là có bí quyết gì mà sao lại dấu chúng tôi.”

Joseph ngắt lời “Không phải tôi muốn dấu thực ra là tôi không biết mà, chuyện ở đảo Guam lúc đó tôi và Ariel đều bị say làm sao nhớ được chuyện gì đã xảy ra. Chỉ biết là 9 tháng sau cô ấy sinh ra Jack thôi. Mấy chuyện khác tôi không biết gì cả.”

Ở trong phòng 3 cô gái cũng đang trò chuyện rôm rả, trong 3 người Ariel là có kinh nghiệm làm mẹ nhiều nhất vì cô đã có Jack.

“Nhớ đó, chị phải cẩn thận đừng có ăn đồ mát quá và cũng đừng làm việc nặng gì hết.”

Nhìn cái thai hơn 5 tháng của Ariel, Kyo chọc ghẹo.

“Nè, không phải lúc trước chị nói là đợi Jack lớn khoảng 2,3 tuổi mới tính típ hay sao. Vậy mà chưa gì đã có thai nữa rồi.”

Ariel mắc cỡ đỏ mặt trả lời “Tôi cũng tính là như vậy nhưng mà ai ngờ....”

“Ariel àh, hay là chúng ta làm sui với nhau đi. Nếu mai này tôi sinh con gái thì sẽ hứa hôn với Jack của chị.”

Joe gật đầu chen vào đồng ý lời nói của Kyo “Phải đó, tôi cũng muốn làm sui với chị, đứa bé trong bụng của tôi sẽ hứa hôn với em bé trong bụng của chị bây giờ.”

Ariel ngơ ngác “Lỡ mai này 2 đứa nó không thương nhau thì phải làm sao?”

“Yên tâm đi, nói thì nói vậy nếu 2 đứa mà không yêu nhau thì chúng ta sẽ hủy hôn ước.”

Giao kết xong, 3 người cùng nhau đi ra ngoài thì nhìn thấy Bi, Matt và Joseph đang chăm chú nhìn ra trước cửa tiệm. Thì ra là có 1 cô gái xinh đẹp mặc 1 chiếc váy ngắn quá đầu gối cùng với 1 cái áo nửa ngực vừa sexy vừa khiêu gợi hèn gì mà 3 người đàn ông nhìn không chớp mắt. 3 cô gái nhẹ nhàng đi tới đứng bên cạnh 3 ông chồng. Ariel tăng hăng.

“Thì ra là ở đây bận rộn nhìn con gái người ta.”

Joseph hoảng hốt quay đầu lại, Bi và Matt cũng vừa nhận ra sự hiện diện của Kyo và Joe. Bi lên tiếng bào chữa.

“Em khoan giận đã, làm người thì thấy cái gì đẹp cũng phải nhìn mà.”

Matt thêm vào “Hơn nữa đàn ông tụi anh mà không nhìn mấy cô gái đẹp chứng tỏ là có vấn đề rồi.”

Joe nguýt dài nhìn Matt “Chỉ giỏi bào chữa.”

Bi ôm lấy Kyo “9 tháng này anh thật là nhớ em lắm, chúng ta mỗi người ở 1 nơi làm tới nào anh cũng nhớ tới em hết.”

Joseph ngạc nhiên nhìn Bi “Thì ra anh cũng giống như tôi hả? Tôi cũng đã chia phòng ra ngủ riêng rồi với lý do phải để cho bà bầu nghỉ ngơi không được làm phiền.”

Ariel nhéo mạnh vào vai Joseph “Chỉ toàn viện cớ mà thôi, như vậy là anh có quyền nhìn cô gái khác àh?”

Kyo thì nắm tay Bi “Đàn ông mấy anh lúc nào cũng có cớ này cớ nọ để nhìn cô gái khác hết.”

“Thấy con gái là 2 mắt sáng rõ àh!” Joe thúc vào hông Matt 1 cái rõ đau.

3 anh chàng đồng thanh la lớn “Ui da!” Rồi quay sang ôm vợ của mình tươi cười làm hòa.

“Trong lòng của anh chỉ có mình em mà thôi, bà xã àh!”

Mỗi người cuối cùng có thể tìm được 1 thế giới tình yêu của riêng mình. Cho nên tình yêu và hạnh phúc đều phải do mình bắt lấy, có 1 câu châm ngôn mà tôi thấy rất hay “Người ta có thể bỏ lỡ 1 buổi hoàng hôn đẹp nhưng không thể bỏ lỡ 1 tình yêu của mình.”

THE END

81. Chương 1

Shjn..... shjn.....!

Hả ! giật mình !

mày làm gì mà ngồi như trời trồng ở đây vậy làm nãy giờ vào quán mà tìm mày muốn chết luôn...! Nam ra về trách móc!

Àh..... àh thì tại vì tao đang nghĩ chuyện lung tung ấy mà! Shjn vừa cãi cãi đầu rồi nói

Trong quán café nhạc vẫn du dương vang lên 1 bản nhạc hòa tấu nhẹ nhàng .

Nam vừa ngồi xuống thì tiếp viên của quán cũng lại và hỏi:

dạ! chào quý khách! Anh muốn uống gì ạh!

Nam khua tay và nói: y như mọi hôm đi! Mà cô là nhân viên mới hay sao mà hỏi tôi với giọng như vậy

Cô nhân viên ấp úng đáp: dạ....dạ cho tôi xin lỗi ạh!

Thôi thôi mày làm gì mà quá đáng thế! Chị cho nó 1 ly cafe sữa nha! Nhiều sữa zô nha ! Shjn nói

Dạ! tôi sẽ làm ngay! nhân viên phục vụ nói rồi bước đi không quên để lại cho shjn 1 nụ cười cảm ơn

Mày hôm nay làm sao vậy nam! Cứ cáu nhàu với mọi người thế! Shjn hỏi

Tức chứ sao hồi sáng tới giờ gặp chuyện gì đâu ko àh ! nam vẫn giọng bực tức đó và nói

Thôi có chuyện gì từ từ nói ! con nhỏ hồi nãy ra kia bùng café ra kia! Shjn nói rồi hướng mắt về cô nhân viên

Café của anh đây ạh! Cô nhân viên nói

Àh mà nè hồi nãy tui hơi nóng cho tui xin lỗi nha! Nam nói với giọng dịu nhẹ hơn

Dạ ko sao đâu! Chúc các anh vui vẻ! Cô nhân viên nói rồi bước đi

Rồi có chuyện gì kể nghe coi nào bực tức cái gì ! shjn hỏi

Àh cũng ko có gì sáng nay đồng hồ báo thức chết tiệt nhà tao bị hư báo hại tao đi học muộn bị bà cô mời lên phòng quản sinh ngồi uống cafe nguyên 1 tiết học! Hihi nam nói giọng vui trở lại như mọi ngày

èo vậy mà cũng tức tao mong vậy còn không được nữa là ! shjn nói giọng trêu đùa

cái thằng này! Vừa nói nam vừa tính gõ đầu shin 1 cái

chọc tý cho nó có không khí chứ làm gì mà dữ thế! Shjn vừa né xuống tránh cái cốc của nam vừa nói

àh mà mày với con My hotgirl sao rồi! Nam ngồi xuống và hỏi

Ko sao vừa cho lên đường đi thỉnh kinh sáng nay xong.....! Shjn ra về tự đắc rồi nói tiếp

Tao nói với mày rồi mà tao sinh ra là chỉ để tán những đứa con gái chảnh chệe xong rồi đá thôi mà.....!

Há há há há

82. Chương 2

một giọng cười thật to làm nhiều người trong quán cũng phải ngoái nhìn về bàn của shjn và nam đang ngồi trong đó có mấy em 9x cũng khá xinh

cười to thế người ta để ý kìa ! nam nói giọng ngại ngùng

shjn nhìn xung quanh rồi đá lông nheo với 1 bàn toàn girl 9x cực xinh

àh mà shjn nè! Tao có một đối tượng ày tán nè! Cực chảnh và cực xinh lun nhá! Nam nói

hả hả đứa nào đứa nào nói tao nghe coi! shjn kéo sát ghế lại phía nam giọng háo hức

xa tận chân trời gần ngay trước mắt! ngày nào mà mày ko thấy ngày nào mà mày ko gặp tại mày ko để ý thôi đó! nam gở giọng trêu đùa

quê goài nha mày! Đứa nào thì nói đại ra đi làm tao phải suy nghĩ mệt w0a' àh! Shjn giọng bực mình

thôi thôi anh hai để em nói mới có chọc có xiu mà cái mặt như cái bánh Ú thế kia àh! Giọng nam có vẻ hối hận

dừng 1 chút nam nói tiếp : thì là con thương đó lớp 11a3 đó !

haaaa.....hả! Giật mình lần 2 cấp độ mạnh hơn! Shjn đứng bật dậy khỏi ghế loạng choạng tý tít

từ từ nào ngồi xuống nói chuyện làm gì mà hết hồn giữ vậy anh hai! Nam nói

mày nói cái gì nói lại tao nghe coi! shjn nói

thì tao nói là mày tán con thương đi xong rồi.....! hehehehe giọng cười đều yeah lun nam vừa nói vừa cười

mày có bị sao ko vậy tao thế này mà tán con bé đó hả mày biết cái lớp đó toàn con nhà nghèo hơn tao với mày ko ! Vừa nói shjn vừa sờ đầu nam

trời! Tao có bắt mày thích nó thật đâu mà mày giãy ngược lên thế, tao chỉ nói mày tán nó xong rồi thì đá thôi mà đúng ko! Nam vừa khuấy ly cafe và nói

àh ùhm! Shjn vẽ suy nghĩ về lời nói của thằng bạn Thân

ring.....ring.....ring.....!!

helu! Có gì ko mày!

Ok tao đang ở gần đó tao bay qua liền!

Ok nó đang ngồi cạnh tao nè khỏi rủ!

Ok bye!

ai vậy shjn! Nam hỏi

Àh thằng liêm rủ mình đi bar mới mở đi không mày! Shjn hỏi ý dò xét

Ko được mai còn bài kiểm tra nữa mà tao thì chưa học bài! Nam nói với giọng nghiêm trọng

Ac ac phải mày ko đó trời sắp sập rồi sao ta! Shjn nói giọng trêu ghẹo!

Thôi mày ơi hay ngồi nói chuyện 1 xíu rồi về với tao luôn! Tao thấy mày ham chơi quá đó! Có gì thì để cuối tuần nha mày! Nam nói

Ok vậy để tao gọi điện nói thằng Liêm! Shjn nói xong móc cái iPhone ra gọi cho liêm từ chối cuộc đi chơi.

Àh mà hồi nãy mày nói vậy là có ý gì vậy nam! Shjn hỏi

Nói cái gì ! nam đáp lại

Thì là chuyện của con thương đó! Shjñ nói

Àh àh! Tao chỉ hỏi ý kiến mày thôi nếu như mày ko chịu thì thôi coi như tao nói đùa! Hjhjhj nam nói

Shjñ suy nghĩ 1 hồi lâu rồi nói! Ok! Tán thử coi sao!

Nói tao nghe coi tính tình con đó thế nào! Shjñ hỏi

Tính tình thì hồn nhiên nhí nhảnh....! nhưng mà trai tán thì ko chịu nha! Chảnh ghê lắm có khi chảnh hơn mấy đứa mà mày từng tán luôn đó! Nam ra về ta đây hiểu chuyện!

Chà chà ghê vậy sao! Có con gái chảnh nào mà shjñ ko tán chứ hả! đề rồi coi nhá nam iu dấu! Nụ cười nhếch miệng thường thấy khi người ta đắc ý chuyện gì đó!

>>>>>>>

83. Chương 3

6h sáng hôm sau

Dậy dậy coi con heo lười biếng kia! Vân nói (vân là chị của thương!)

Từ từ đi mà hôm qua em học quá trời lun tới gần 1h mới ngủ mà chị hai! Thương nói giọng còn ngáy ngủ

Dậy đi hôm nay mày nói mày phải trực nhật mà đúng không! Giọng vân gắt lên

ờ ha! vậy mà quên mất tý nữa thì tiêu ! thương vừa nói vừa bò dậy làm vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo

vừa hát vừa chạy chân sáo xuống nhà tý nữa thì té cầu thang đúng là nhí nhảnh hết mức!

chạy xuống nhà hôn mama 1 cái sau đó tới baba zoài ù chạy ra chiếc xe thân yêu của nó chiếc martin (xe đạp) mà ba nó mua làm quà sinh nhật năm lớp 8.....!

trong lớp học!

trời ơi! Sao giờ này con thương vẫn chưa đến không biết lát vô tao xử mày vì tội đền trễ bắt tao làm trực nhật phụ mày! Trinh cần nhẫn

có mặt! Cần nhẫn gì đó bà tám khó tính! Thương cười nham nhở

mày còn nói nữa hả! Đá mày bây giờ hôm nay mày trực nhật mà mày đến sớm quá ha làm tao trực nhật phụ mày luôn nè! Trinh vẫn cần nhẫn mặt toát hết mồ hôi

thôi thôi! Có gian nan mới biết được bạn bè mà mày! Giờ thì tao biết mày là đứa bạn tốt rồi he! Thương nói xong cù léc trinh zoài chạy!

Mày đứng lại nha! Tao bắt được mày là mày chết! Trinh rượt theo

ầm.....!!!!!! thương tới sầm mặt mũi!

Trinh chạy lại đỡ thương lên

Ê ai vậy mày mặc đồ đen nhìn thấy gớm za! Thương thắc mắc

Trời! Con này mày như gà mờ thế , mới từ vũ trụ khác đến àh! Vệ sĩ của shjñ đó! Trinh giọng lo lắng

Có nhiều người xỳ xầm : phen này thì rắc rối rồi! Dám đụng đến hotboy trường mình cơ đấy chết chết chắc!

Cô đi đứng cái kiểu gì thế hả! chạy nhảy lung tung hết ko có hai anh này thì chắc cô đâm sầm vào tôi rồi đúng ko? Shjñ vừa tháo mắt kính kiểu Bi rain hay đeo che nửa mặt vừa gắt

Tôi.....tôi.....tôi xin lỗi anh tôi ko có cố ý tại vì tôi ko để ý đường ! cho tôi xin lỗi! Thương giọng rụt rè nấp sau trinh

Xin lỗi! Xin lỗi là xong chắc ai cũng làm như cô rồi xin lỗi thì tôi bỏ qua chắc shjñ vẫn gắt lên và nói

Thế giờ anh muốn cái gì! Nói tôi nghe coi! Tôi có lỗi tôi xin lỗi rồi có gì ko mà cứ um sùm lên thế hả! thương gắt lên và cãi lại

Axxxxxxxxxxxxx! Con bé này muốn chết đó hả ! shjn tiến lại gần nhưng có một bàn tay nắm lấy khữu tay shjn lôi mạnh lại và nói:

thôi thôi thằng này mới sáng sớm mà làm cái gì um sùm lên thế hả! chắc ko nói thì ai cũng biết đó là ai rồi đúng ko!? Nam chứ ai!

Sao sao muốn đánh thì tới đây tôi sợ anh chắc! ngon thì zô đi! Thương được nước lên mặt

Axxxxxxxxxxxx! Lại còn thế nữa bỏ tay mình ra coi nam! Hôm nay mình phải dạy cho con oắt này 1 bài học mới được! điên tập hai máu lên tới não!

thôi đi shjn mày có nghe tao nói ko vậy! Đó là thương đó bỏ qua cho bé đó đi! Hai anh dắt thương vào lớp đi! Nam nói rồi hất hàm hai đứa vệ sĩ của mình!

Cái.....cái.....cái gì đó là thương đó hả! shjn hỏi giọng nghi ngờ

Ừm về lớp đi rồi tao nói cho nghe! Nam kéo shjn về lớp

Đám người cũng tản ra dần! Có người còn tiếc nuối đứng lại nhìn hai hotboy đi chung với nhau!

Cậu thấy sao! Tính nét con đó thế nào có đáng ghét như lời tớ nói ko!? Nam nhúu mày hỏi

Đáng ghét quá đáng ghét! Mình mà ko tán được con đó mình thế sẽ ko là shjn nữa! giọng vừa gắt gỏng vừa nói

Thôi được rồi! Làm gì mà ghê thế! Để coi mày tán nó trong vòng bao nhiêu ngày nhá! Nam cười

Thôi vào lớp rồi chuẩn bị kiểm tra thôi! Shjn nói

Nói là kiểm tra 1 tiết vậy chứ cô giáo vừa phát bài test tiếng anh ra thì đúng 15' sau shjn đã mang tờ test lên đưa cho cô giáo và đi xuống canten với con mắt ngưỡng mộ của các fan nữ trong lớp!

đang ngồi dưới canten thì ầm một cô bé vấp vào chân của shjn và té! Shjn quay lại tính hỏi là ai thì máu điên hồi sáng lại nổi lên! Chắc ko cần nói ra người con gái ấy đâu nhờ!

84. Chương 4

Đang tính làm cho thương 1 tràng thì nghĩ lại chuyện gì đó! Shjn dịu giọng nói: có sao ko vậy! Tôi vô ý quá để chân cản đường thương!

Sao anh lại biết tên của tôi thế! Thương nhìn shin vẻ nghi ngờ!

Àh.....àh.....thì tại vì hồi sáng nam có nói lúc tôi với cô đụng nhau ở hành lang đó mà! Shjn nói giọng bối rối

Àh mà thương đi đâu vậy! Sao lại xuống canten giờ này thế! Shjn hỏi

Tui đi giặt khăn lau bảng cảm ơn vì đã quan tâm đến tôi nhá! Thương vừa bước đi vừa nói!

Àh mà khoan đã có uống nước gì ko nè! Shjn mua cho! Vừa tức với kiểu nói chuyện của thương nhưng cũng phải nhịn Shjn nói

Thôi không cần đâu anh ko đụng tới tôi là tôi cảm ơn lắm rồi! Pleeeee'! thương quay mặt lại lè lưỡi với shjn và bỏ chạy!

Axxx! Con bé này mà chậm 1 xúu nữa thì chết với tao nhá! Shjn vừa đỏ mặt vừa nói

Hai vệ sĩ cạnh shin lúc này cười khúc khích

Cười cái gì mà cười! Bộ hay lắm sao mà cười! Shjn gắt

chạy lại ôm lấy mẹ thương nói đùa: hoàng hậu ơi! Hoàng thượng của công chúa đâu rồi!

Hoàng thượng của con hả! đi làm làm rồi trưa ko có về ăn kum đâu! Hết không nhẽo nhá!

ứh chịu! ứh chịu đâu! Mama kiu baba về đi! Đi học từ sang đến giờ nhớ baba quá ko được ôm gì hết! mặt phụng phịu dậm chân xuống nền nhà!

Thôi đi chị hai! Vỡ gạch hết trơn rồi kìa! Vân từ trên lầu đi xuống

Thấy thương hành động như thế thì vân và mẹ của thương đều lăn ra cười!

Thôi đi tắm rửa rồi chuẩn bị xuống ăn kum đi con gái yêu của mẹ! Mẹ thương năn nỉ!

Sau 1 hồi nũng nịu thì thương chạy ù lên phòng tắm rửa thay quần áo rồi xuống phụ mẹ dọn cơm!

>

Vứt cái điện thoại xuống nệm shjn cởi áo ra và bật một bài hát nước ngoài rồi cũng bay lên chiếc nệm nằm cạnh chiếc ghế yêu của mình suy nghĩ vẩn vơ về thương! Người con gái mà nó sắp lên kế hoạch để tán đổ sau đó thì.....!

Cốc.....cốc.....cốc!

Cứ vào đi!

Mày ko cho vào tao cũng vào àh! Ngoài trời nóng thiệt chứ! Giờ chỉ ở nhà nằm máy lạnh zời ngủ là sướng nhất thôi mày ơi! Nam vừa nói vừa bay lên nệm nằm cạnh shjn

Ê nam! Mày biết gì về thương kể cho tao nghe với! shjn hỏi

ừm thì nó là một đứa con gái chảnh con trai tán mà ko thèm đếm xỉa đến , nhìn cũng dễ thương! Nam suy nghĩ 1 hồi lâu

còn nữa ko! Shjn hỏi

từ từ mày để tao suy nghĩ đã! Nam nhăn mặt nói

àh nhớ ra rồi! nhà nó quá bình thường so với mức bình thường! nam tự đắc nói!

Sao mày biết nhà con nhóc đó quá bình thường! shjn hỏi giọng nghi ngờ

Thì mày nhìn quần áo rồi xe cộ con nhỏ đi mà mày ko biết àh! Ngốc thế! Vừa nói nam vừa cốc đầu shjn 1 cái

Ngốc cái đầu mày! Nhà nó mà quá bình thường con mắt mày! Hôm nay đi học về tình cờ thấy nó đạp xe về tao nói bác kiên chạy theo coi gia đình nó thế nào thì thấy nhà cửa của nó cũng ko đến nỗi nào tệ! ko muốn nói là đẹp và sang trọng đó mày biết chưa! Vừa nói shjn vừa cốc đầu lại nam 1 cái rõ đau

ủa vậy àh! Sao tao nhìn nó tầm thường vậy ta! Nam hỏi giọng nghi vấn

thật mà nếu ko tin thì tao với mày chạy qua nhà nó là mày tin liền àh! Shjn nói xong đứng dậy kéo nam cùng ra xe hai người cùng đến nhà của thương!

Rồi shjn chỉ cho nam thấy ngôi nhà của thương! lúc đó nam cũng khá ngạc nhiên vì phát hiện vĩ đại này của shjn

6h sáng hum sau tại nhà của nó!

- công chúa bé bỏng của mẹ dậy đi học nào! Mẹ nó dịu dàng nói!

- mẹ để con ngủ 1 xíu nữa đi mo.....mò! giọng nhõng nhẽo khiếp

- thôi nào ngoan dậy đi nào ba con đang chờ dưới nhà để ăn sang kìa ngoan nào!

- Dạ dạ ba đang chờ hả vậy con xuống liền! nghe đến ba mà mắt nó sáng rực lên vì cũng lâu rồi ko gặp ba nó mà! (hihi mới có 1 ngày mà ghê thế !)

Lết xác vào vệ sinh cá nhân cũng gần 15' mới xuống được tới nhà dưới!

- con gái đi cho cẩn thận nào! Sao lúc nào baba cũng thấy con nhảy nhót hết thể con gái lớn rồi mà! Ba của nó nói sau khi thấy nó nhảy chân sáo từ trên lầu đi xuống
- uth chịu đâu! Ba này con là con gái nhưng mà vẫn còn bé bỏng trong lòng baba với mama mà đúng ko mama! Vừa nói nó vừa ôm mama rồi nũng nịu
- ừm thì bé bỏng một chị quá ngồi ăn đi trễ học rồi đó! Vân đang ngồi ăn nãy giờ xen vào
- pleeeeeeeeeeeeeee! ăn thì ăn! Nhấn mặt lên lưỡi với chị hai rồi ngồi xuống cạnh baba của nó và ăn sáng

87. Chương 7

cả nhà cười lẫn ra với vẻ mặt của nó lúc này!

- con gái cưng àh hôm nay để ba đưa con đi học nhá! Hôm nay ba cũng tiện đường đi ngang qua trường của con! Ba nó nói
- dạ! được baba đưa đi học thì còn gì bằng nữa nè hihi! Nó vừa dứt miếng bánh mỳ vào miệng vừa phùng má lên mà nói
- trời! con gái lớn rồi ăn xong thì mới nói chứ con! Ba dặn bao nhiêu lần rồi! hư quá nè! Baba nó có vẻ nhấn mặt mà nói
- nó vừa gãi đầu cười cười và ăn tiếp!
- xong chưa con chúng ta lên đường thôi nào!
- dạ con ra liền
- bác đưa chúng ta đến trường ***** nha! Baba của nó nói với tài xế
- dạ thưa ông chủ

chiếc xe BMW từ từ lăn bánh đến trường nó thì khoảng 5 phút sau chiếc Mercedes cũng dừng ngay cây phượng gần nhà nó! Có tiếng nói vọng ra từ trong xe:

- cậu chủ lên xe đi học thôi nếu giờ này cậu đạp xe đến trường thì sẽ muộn học mất!
- chán quá vừa mới mua hôm qua giờ tự nhiên ko được chạy! mà sao con bé đó hôm nay lại thích đi xe hơi thế ta.....! (lạ nhờ) chúng ta đến trường bằng xe hơi thì xe đạp này thế nào!
- Dạ vậy để tôi đạp về nhà cho Ạh.....! 1 vệ sỹ lên tiếng và bước ra khỏi xe!

Từ nãy giờ chắc các bạn cũng biết chuyện gì xảy ra rồi chứ! Chẳng qua là hôm nay shjñ nhà ta muốn đi xe đạp để bắt đầu kế hoạch chinh phục trái tim của mình nhưng mà bị baba của nhỏ đó chơi 1 quả đau quá nhờ hihi!

- tức quá làm dậy từ sáng đạp xe qua đây xong giờ ko được gì hết đúng là công cốc! Vừa ngồi trên xe lau mồ hôi vừa lẩm bẩm mỗi câu đó
- ba ơi cho con xuống ở đây nha ba! Nó vừa ôm tay của baba và nói giọng nhõng nhẽo thường thấy
- sao thế con sao ko để ba chở con đến trường luôn
- thui.....thui.....con không muốn mấy đứa bạn con biết nhà mình thế này đâu! Con không muốn tụi bạn mặc cảm vì nhà tụi nó nghèo mà ko thêm chơi với con nữa ba cho con xuống nha! Giọng năn nỉ

88. Chương 8

- ừm! Bác ơi dừng xe cho cháu nó xuống cái nào!
- Ô lạ nhờ sao cô bé ấy lại xuống xe ở đây thế! shjñ bắt giắc hỏi vu vơ

- Chắc có lẽ cô bé ko muốn ai biết là nhà mình giàu có đó cậu chủ! Giọng bác kiên vẫn ôn hòa đáp

- Àh ra là thế! shjñ nghĩ trong đầu

Thật là trùng hợp khi hai chiếc mercedes hai cậu ầm lại đến trường cùng 1 lúc, shjñ và nam cùng bước xuống xe trong sự ngưỡng mộ của mọi người, như mọi ngày thì shjñ và nam sẽ nhìn về 1 đám girl9x nào đó rồi nở 1 nụ cười cướp hồn (nói hơi quá) nhưng hôm nay shjñ bất giác quay về đằng sau thì thấy 1 cô bé đi ngang qua mặt mình và bấu môi, như mọi ngày thì máu điên đã nổi lên từ lúc nào nhưng hôm nay thì khác shjñ nở 1 nụ cười thật tươi với cô bé như cảm thông trước hành động của cô bé đó, vì shjñ biết 1 bí mật mà ko ai biết về cô bé đó.....!(giới thiệu thêm đây cũng chính là vũ khí lợi hại nhất sau này của shjñ.....^_____^)

- chà chà sao hôm nay mày hiền thế bắt đầu giai đoạn rồi đấy àh! Nam vừa đến gần khoác vai và nói

shjñ ko nói gì chỉ khẽ cười hình như trong đầu anh chàng đang suy nghĩ 1 điều gì đó

- wey wey wey! 1 tay vỗ vai 1 tay khứa khứa trước mặt shjñ nam gọi

- gì mày! Giật mình nói bất giác

- hôm nay mày sao vậy tao thấy mày khác khác! Nam nhìn vào shjñ thăm dò 1 cái gì đó và nói

- àh ko có gì đâu tao đang lo cho buổi chụp hình chiều mai! Shjñ hơi lung túng

- có chuyện gì thì nói nha! Tao với mày cũng như anh em thôi mà giấu nhau làm gì!

- O' oh' tao biết rồi tao có giấu mày chuyện gì đâu! Về lớp đi mày! Shjñ nói rồi khoác vai thẳng bạn thân về lớp

Reng.....reng.....reng.....!

Vừa vào đến lớp thì buổi học bắt đầu môn đầu tiên là môn anh văn

Cô giáo bước vào lớp sau khi cô giáo và học sinh lờm nhau ý nhằm chào nhau thì cô giáo bước về chỗ ngồi nhìn xung quanh lớp và nói:

- hôm nay cô sẽ phát bài test hôm bữa cho các em.....! trước khi phát ra cô có 1 chút nhận xét về bài test này như sau

Hôm qua lúc tao và thương ăn cơm xong thì thương nói tao về để ở lại với mày tao ra ngoài nhưng lòng ko yên nên cứ ngồi ngoài trước phòng mãi đến hơn 3h thì tao thấy thương hét to lên 1 cái gì đó ! tao tính chạy vào nhưng khi vào thì thấy thương đang ôm mày và khóc sau đó thì.....! nói đến đó thì nam chợt dừng lại

- vậy là mày đã biết và cũng nhìn thấy hết rồi đúng ko ! nam chưa kịp nói tiếp thì shjñ cướp lời

- ừm tao nghe và thấy hết những gì mày làm với thương với bác sĩ, y tá và cả vệ sĩ của mày nữa ! tao cũng đã giúp mày trong chuyện đó ! nam nói giọng buồn

- giúp thế nào !

89. Chương 9

- lúc mà bác sĩ và y tá từ trong phòng mày đi ra tao có đưa ổi người 500k nữa nên họ mới diễn như là mày vừa tỉnh dậy vậy đó ! nam kể tiếp

- thật vậy àh ! tao cảm ơn mày nha ! shjñ nhìn nam mắt shjñ bây giờ tự nhiên tuôn ra 2 giọt nước từ mắt chảy ra người ta gọi đó là nước mắt và shjñ đang khóc ! khóc vì thằng bạn mình rất tốt đã giúp mình ! rằng shjñ đã ko dám đối mặt với người mình thích về những ký ức buồn trước kia của mình mà ko dám nghĩ đến và khiến nó ko dám yêu thêm 1 người con gái nào thật lòng !

- thôi khóc đi ! đã lâu lắm rồi tao chưa thấy mày khóc đó ! từ lâu rồi shjñ àh ! mày cứ khóc đi ! khóc ọi ký ức buồn của mày trôi theo dòng nước mắt của mày mà về với hư vô đi shjñ ! nam ngồi sát lại ôm lấy shjñ

- àh mà lúc này lúc đi ra mày có thấy thương ko nam ! shjñ hỏi sau khi hết khóc

- có nhưng mà tao thấy thương khóc nên tao cũng ko gọi vì biết mày đã thực hiện kế hoạch của mày !
- thôi mày ăn sáng đi đừng buồn nữa có gì thì xuất viện đi rồi tính ha ! nam vừa nói vừa đưa cơm cho shjn
- shjn lúc này ko nói gì chỉ cầm lấy hộp cơm của mình và ăn vừa ăn vừa nghĩ về chuyện trước kia của mình
- hôm nay tao có công chuyện rồi mày ở lại 1 mình nha ! có gì thì gọi ĐT cho tao nha ! nam vừa đứng lên vừa nói
- ờh mày cứ đi đi tao ko sao đâu ! mà nếu có gặp thương thì an ủi dùm tao nha ! tao cảm ơn mày ! shjn nhìn nam và nói
- mấy anh shjn có chuyện gì thì gọi đt cho em nha ! nam nói với vệ sĩ của shjn
- chúng tôi biết rồi ạ ! vệ sĩ của shjn nói với nam
- đừng có khóc nữa ra ngoài kia mình nói chuyện nha ! đừng để cho shjn biết là cô đang ở đây ! nói rồi nam đỡ nó ra ngoài công viên của bệnh viện và hai người đã nói chuyện ở đây !
- cô đã tin những lời tôi nói chưa ! nam hỏi
- ừm tôi tin rồi
- mà shjn có ký ức gì buồn kể cho tôi nghe được ko ?
- ừm để tôi kể cho cô nghe mà nè kể xong thì cô phải rời xa shjn ra ok chứ !
- ok tôi hứa là sẽ giữ lời mà !

Trở về 2 năm trước

- lúc trước shjn có wen 1 người con gái có tính cách có bản lĩnh hai người wen nhau được 1 năm thì đột nhiên 1 ngày khi shjn đi chơi về nhà thì ba của shjn đã chửi shjn 1 cách thậm tệ rồi vứt vào mặt shjn những bức hình shjn đang ân ái với 1 cô gái rồi nói :
- con đó nói nếu tao mà ko đưa cho nó tiền 1 số tiền rất lớn thì mày và những tấm hình này lên trang nhất tờ báo nổi tiếng với tiêu đề: « con trai tổng giám đốc tập đoàn **** danh tiếng qua đêm cùng gái làng chơi ! » lúc đó thì danh tiếng và mặt mũi tao còn để vào đâu hả shjn !
- ba nói cái gì vậy cô ấy ko phải là loại người như vậy đâu còn những tấm hình này ở đâu ra thế ! shjn ngạc nhiên từ nãy đến bây giờ mới hỏi lại
- mày còn hỏi hả ! ko phải loại người như vậy mà làm như thế àh ! mày hại baba rồi shjn ơi ! nói đến đó thì ba shjn ngồi khụy xuống sàn nhà lên tầng sông máu tý nữa thì qua đời nhưng may sao shjn đã đưa bác ấy vào bệnh viện kịp thời và đã chữa trị được !!
- đang trong thời gian chữa trị cho ba shjn thì shjn nhận được 1 tin nhắn của đứa con gái đó thế này : « chào anh yêu của em ! anh đừng tìm em làm gì nữa anh có tìm chân trời góc biển cũng ko thấy được em đâu anh yêu àh ! ! đó là 1 bài học lớn cho anh đó lãng tử hào hoa con nhà giàu ạh ! há há há ! bye nha anh yêu của em ! »
- sau này có 1 thời gian shjn ra sức đi tìm cô gái đó nhưng tìm kiếm cũng trong vô vọng ! và từ đó shjn ko yêu ai thật lòng nói đúng hơn là không dám yêu ai thật lòng tất cả các cô gái đến với shjn thì anh ta đều coi đó như 1 trò chơi tình yêu và cô là nạn nhân thứ 20 của anh ta đó thương àh ! ! (nãy giờ là lời kể của nam cho thương nghe !)
- bây giờ xong chưa tôi đã nói hoàn toàn sự thật cho cô nghe về shjn rồi đó cô có thể rời xa shjn được rồi chứ ! nam quay qua hỏi nó khi kể xong câu chuyện buồn của shjn
- thế cho thương hỏi nhá ! shjn lúc trước thế nào! Nó quay qua nước mắt dàn dụa hỏi nam

90. Chương 10

- shjn lúc trước hả ! shjn lúc trước vui tính lắm hay chọc đùa người khác ! từ lâu lắm rồi tôi ko thấy được tính đó nhưng thời gian gần đây tính đó lại trở về với nó chắc là..... ! nói đến đây thì nam bỗng dừng lại và ko nói gì thêm nữa !
- hôm qua sự thật là thế nào nói cho thương nghe được ko ?
- sự thật là cô ko có mơ mà bị shjn lừa !
- ko mơ sao !
- ừm cô không có mơ 1 giây phút nào từ khi tôi đi về đến sáng nay ! shjn đã làm những gì với cô đều là sự thật ! nhưng shjn đã lừa cô lúc cô gục đầu vào shjn và ngủ như lúc trước khi vào thăm shjn tôi đã nói với cô đó cô hiểu chứ ! (chà chà ! thì ra nam đã gặp cô bé này trước khi vào thăm shjn àh ! ko biết nam có ý đồ gì đây !)
- ừm tôi hiểu rồi !
- thế vậy giờ thì cô rời xa shjn được rồi chứ !
- tôi chỉ là 1 trò đùa tình yêu của các anh thôi sao !
- tôi xin lỗi nhưng tôi ko muốn shjn phải đau buồn thêm 1 lần nữa và vì bất cứ lý do gì ! cô hiểu cho tôi nhé !
- ok ! tôi cũng đâu có thích shjn đâu ! chỉ là hơi mẫn chút thôi bây giờ rời xa vẫn còn kịp !
- cô nói vậy thì tôi yên tâm rồi thôi tôi chở cô về trường nha !
- thôi chở về nhà đi ! hôm nay tôi muốn nghỉ học hôm qua cũng có nhiều chuyện xảy ra quá nên tôi hơi mệt mỏi !
- ờ để tôi chở cô về nhà ! nói rồi nam đỡ nó lên xe đưa về nhà !

[illegible]

91. Chương 11

Tai phòng của thương lúc này !

Mình là sao thế này ! làm gì có tình cảm với anh ta mà phải suy nghĩ chứ ! mình thật là ngốc quá đi thôi ! ko lẽ mình đã.....anh ta rồi sao ! xú xù xù xù biến khỏi đầu tao ngay cái ý nghĩ kia ! nó vẫn là như vậy ngay khi nghĩ 1 chuyện gì đó đàng hoàng thì nó vẫn là nó chứ ko như ai kia nghĩ 1 đàng làm 1 nẻo (hihhihi shjyn chứ ai !)

- aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa' ! tự nhiên nó hét lên thật lớn
- Có chuyện gì vậy con mở cửa ama vào đi ! mama nghe tiếng hét thì chạy lên phòng nhưng phòng nó đóng cửa !
- dạ ko có gì đâu mama àh ! con hét chơi vậy thôi mama xuống nhà lo cơm nước đi đừng lo cho con hihi !
thương nằm trong phòng thanh minh !
- mama xuống nhà được 1 lúc thì thương nằm đó và ngủ mất tiêu trong giấc mơ của thương giờ đây lúc nào cũng là hình ảnh của shjn hình ảnh thân quen trong mấy ngày vừa rồi hình ảnh đó cứ vòng vòng w0ai' trong đầu của bé đó !
- tại nhà của shjn khoảng 1 tuần sau đó !
- e ngày mai thứ hai đó có tính đi học ko mà nghỉ học cũng lâu rồi đó ! nam tươi cười nói

- chắc là phải đi chứ mày nghỉ lâu quá tao cũng thấy chán chán thôi ngày mai đi học còn bây giờ thì ngủ thôi ! nói rồi shjñ bay lên nệm của mình và nằm xuống nhưng đột nhiên
- Á.....á ! shjñ ngồi phát dậy cảm thấy nhói đau ở vùng vết thương lưng !
- có sao ko shjñ ! nam vội hỏi
- ko sao ko sao 1 vết thương nhỏ mà làm sao làm hại được anh chứ hả ! shjñ khua tay nói giọng tự cao thường thấy
- Shjñ bỗng tròng người xuống và nghĩ trong đầu : nhưng còn vết thương của 1 năm trước thì khi nào mới hết đây ! hình ảnh của người con gái và những tấm hình cứ mãi luẩn cuẩn trong đầu của shjñ mãi !
- àh mà shjñ nè ! mày tính thế nào với con nhóc kia ! nam vỗ bụng shjñ
- hả..... hả ! àh tao ko biết nữa tới đâu hay tới đó mày ơi ! nhẹ nhưng nó làm shjñ giật mình và nói
- mày thích con nhỏ đó thật hả ! nếu thích thật sao mày ko thử yêu thêm 1 lần nữa đi !
- thôi mày đừng nói nữa ! 1 lần là quá đủ rồi mày àh !
- ring.....ring.....ring..... !
- alo cháu nghe đây chú ! shjñ nhắc máy trả lời
- cháu đã khỏe chưa ! còn làm dáng cho chú chụp hình nữa chứ !
- hihi cháu cảm ơn chú đã hỏi thăm cháu cũng tương đối bình phục rồi chú àh ! mà buổi chụp hình vào thứ năm tuần trước cháu ko đến được vậy khi nào thì chụp lại loạt hình đó hả chú !
- chú cũng gọi điện thoại để hẹn cháu đây ! ngày mai cháu có bận cái gì ko ? nếu ko thì mình chụp luôn nha !
- dạ ko chú àh ! vậy ngày mai gặp lại chú nhé ! bye chú títtítít !
- ai thế shjñ ! nam hỏi
- quản lý lịch chụp hình của tao !

92. Chương 12

Thứ 2 sau thời gian shjñ nghỉ ốm tại trường**** nơi mà shjñ nam và thương đang theo học !

w0a cổng trường hôm nay thật là nhộn nhịp khi có tới 3 chiếc xe hơi cùng chạy đến trường 1 lúc thật là 1 ngạc nhiên lớn của cái trường (trường này là 1 trường công lập nên việc này là quá ngạc nhiên !)

- 2 chiếc kia thì ngày nào cũng thấy vậy còn 1 chiếc nữa là của ai thế nhỉ 1 hotboy mới chăng ! nhiều người nói vậy khi thấy chiếc BMW cùng hai chiếc mercedes shjñ và nam đậu ngay cổng trường
- ê shjñ mày nhìn kìa đó là xe của ai vậy ! nam nói với shjñ
- ờo chắc là của 1 thằng hotboy nào đó vừa chuyển trường đến thôi có gì lạ ! chúng ta lên lớp thôi tyy cũng biết nó là ai àh ! trước sau gì mà nó ko vào lớp của mình ! shjñ nói về bất cần đời rồi tiến nhanh về lớp
- chào anh shjñ anh có làm sao ko vậy ! anh shjñ ơi ! anh shjñ dạo này khỏe chưa mà đi học thế ! có nhiều tiếng Fan nữ trong FC của shjñ và nam hỏi shjñ
- dạo này anh khỏe rồi mấy em àh ! vết thương nhỏ đó làm sao hại được đến anh, àh mà nè ! cuối tuần này anh sẽ tổ chức tiệc chúc mừng anh bình phục đó các em nhớ đến đông đủ đó nha !
- dạ dạ tui em biết rồi ạh ! thôi chào anh tui em về lớp ! nói rồi đám học sinh vừa bu quanh shjñ chạy về lớp !

đám học sinh này nói chuyện được với shjñ vì tụi nó nói là Fan hâm mộ chính thức có trong FC của shjñ và nam ! còn mấy tụi ko chính thức mà chỉ hâm mộ ngoài luồng thì ko bao giờ shjñ và nam để ý đến ! (chẳng nhờ !)

shjñ đi ngang qua lớp 11a3 nhìn vào chỗ ngồi quen thuộc của thương nhưng ko thấy cô nhóc đâu ! quái thật chứ giờ này đi đâu mà còn chưa đi học nữa ko biết chắc là lại đạp xe đến trường chứ gì ! ko biết chân hết đau chưa nữa ! shjñ thoáng nghĩ trong đầu như thế !

shjñ vào lớp ngồi vẫn vẻ mặt lạnh lùng thường thấy lúc này thì nam mới vào lớp tung cho shjñ 1 chai nước shjñ chụp lấy và ko quên cảm ơn anh bạn của mình !

- ko biết thằng đó là thằng nào ha ! shjñ hỏi

- mày nói thằng nào shjñ ! nam hỏi lại kỹ hơn !

- thì thằng mà đi chiếc BMW đó chứ thằng nào ! mà tao nhìn quen quen lắm mày hình như tao gặp ở đâu rồi đó !

reng.....reng.....reng..... !

- thôi vào lớp rồi để coi thằng đó là ai ! nam nói rồi quay ra cửa dò xét !

- xin chào các em ! đầu tiên thì xin chào mừng luân (shjñ nhà ta chứ ai !) đã bình phục và trở về với lớp thân yêu của chúng ta ! tiếng vỗ tay ầm ầm sao khi cô nói dứt câu !

- im lặng nào các em và thứ hai là cô muốn thông báo cho các em là sẽ có 1 bạn chuyển vào lớp mình học ! đáng lẽ là chuyển từ tuần trước nhưng vì 1 lý do khách quan nên bạn muốn chính ngày hôm nay sẽ là ngày bạn ấy chuyển đến lớp chúng ta học !

có nhiều tiếng xì xầm ! cô ơi đó là bạn girl hay boy thế có dễ thương ko cô !

- đó là 1 bạn girl các em àh ! và sau đây xin mời bạn vào lớp ! vừa nói cô vừa chỉ tay ra ngoài cửa và mời bạn này vào lớp !

nó bước vào với vẻ mặt thật tươi cười cả lớp có người ngạc nhiên có người thì ồ lên khen là đẹp quá còn có người thì quay qua nhìn shjñ và nam !

lúc này nam há miệng chữ O mắt chữ A tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên còn shjñ sau khi nhìn thấy cô bé thì ko nói lời nào vẫn cái mặt lạnh trước kia giữ nguyên hiện trạng !

- có vài tiếng xì xầm ! con bé này là người mà anh shjñ đỡ lần trước đó ! ừm nó đó con bé học 11b3 chứ ai ! (hử 11b3 mà con bé shjñ đỡ nữa ko lẽ lại là thương sao chài ! bé này đang đỡ trò gì đây ko biết nữa !)

-

- thưa cô em ngồi chỗ nào ạ ! thương bước vào lớp và hỏi

- đây đây nè ! xuống đây ngồi nè bạn ơi ! có vài tiếng con trai nói

- các em im lặng nào ! thế em thích ngồi đâu em có thể chọn tại lớp mình cũng còn rộng chỗ! Cô nói rồi chỉ xuống lớp !

- dạ em ngồi chỗ quen thuộc của em bên lớp cũ được ko thưa cô !

- được chứ em có thể ngồi chỗ ưa thích của em ! em có thể về chỗ !

nó đi thẳng xuống chỗ shjñ đang ngồi nhìn shjñ và cười ! shjñ tính ngồi xích vào cho nó ngồi thì nó đột nhiên đi xuống bàn dưới bàn của shjñ làm chàng ta 1 đổ hết mặt lên ko biết vì tức hay vì ngại nữa !

93. Chương 13

- thôi cũng sắp vào tiết học rồi cô chào các em nha !

- dạ chúng em chào cô !

nói xong thì cô cũng ra khỏi lớp

- véoooooooooooo ! 1 tờ giấy đã được chuyển xuống bàn của thương ! thương mở ra đọc ! « ê làm gì mà chuyển lớp thế ! có ý định gì đây ! ký tên nam » nó viết lại : « có ý định gì thì kệ tôi tôi và anh bây giờ ko quen nhau đừng viết thư nữa tôi ko viết lại đâu ple' ! ký tên thương »

2 tiết đầu trôi qua thật êm đềm trong sự chăm chú học bài ! nam và shjn vẫn hay trao đổi còn cô bé thương được các tàu bay giấy thường xuyên mang đến những bức thư làm quen ! mọi việc sẽ ko có gì nếu như ko có 1 mảnh giấy bay trúng vào đầu shjn :

- ai đã ném tờ giấy này hả ! nói tôi nghe coi ai đã làm hả ! shjn cầm tờ giấy lên và hướng mắt về tất cả gương mặt trong lớp

ai cũng sợ khi shjn nhìn như thế shjn lúc này nhìn rất là dữ ! ko ai nói gì tất cả đều cúi mặt xuống

- thôi ngồi xuống đi shjn đừng làm như vậy nữa ! nam kéo shjn ngồi xuống

- mấy người được lắm đó đừng để tôi biết là ai làm nghe chưa ! shjn nói rồi ngồi xuống

- xong chưa Luân cô tiếp tục bài học nha ! cô giáo nhìn shjn và nói

- dạ cô cứ tiếp tục đi ạh em xin lỗi cô ! shjn lễ phép nói với cô !

cô giáo nở 1 nụ cười rồi tiếp tục bài giảng của mình

nói thêm về danh thế gia đình của shjn trong cái trường này : baba shjn là người góp công rất lớn để xây nên ngôi trường này và ông ta cũng là bạn thân của hiệu trưởng trường này nên các thầy cô có phần kính nể shjn nhưng shjn ko lấy đó mà làm tới ! vì tính tình đó nên tuy rất lạnh lùng về bề ngoài nhưng tất cả các thầy cô ko ai ghét shjn cả thậm chí có người còn rất thương shjn

- anh thay đổi rồi shjn àh ! ko như trong tưởng tượng của thương ! nó ngồi sau shjn và nói thật khê như ko muốn cho ai nghe thấy

- lắm nhảm cái gì đó để im cho tôi học !

- ơ cũng nghe thấy àh ! tai thính thế! Thương hỏi shjn ý trêu ghẹo (mà công nhận thính thật ! hehehehe^_____^)

- nói ngồi im mà có nghe gì ko hả ! nói thêm tiếng nữa là ra ngoài cửa đứng đó nha ! shjn nhăn mặt và hăm dọa !

nó biết nếu nói thêm 1 câu nữa thì mình sẽ ra ngoài đứng thật vì ai cũng thấy tình cảnh lúc này rồi đó !

lắm trò thật tý nữa thì mình cười với nó rồi ! ko biết tính dở trò gì đây ko biết nữa ! shjn nghĩ trong đầu thế đó !

- e shjn tao thấy 1 chút nữa là mày cười với nó rồi đó ! giữ vẻ lạnh lùng vốn có đi chàng trai àh ! nam viết rồi đưa qua cho shjn

- chà sao mày nhìn thấy hay vậy ! ko biết nó có nhìn thấy ko ta ! chuyển lại cho nam

- chắc là ko ! viết thư mỗi tay quá ko chơi với mày nữa hihi !

- thẳng quỳ ai mượn mày viết thôi học bài đi !

shjn chuyển qua rồi hai đứa cười với nhau (nhìn như hai người này bị Bede vậy hé hé !)

reng.....reng.....reng..... !

94. Chương 14

tiết học kết thúc giờ ra chơi bắt đầu !

shjn vội đứng lên và đi ra ngoài nam chạy theo

- ơ hôm nay ko mệt nữa àh ! sao ko nằm trong lớp đi ! nam chọc shjñ
 - cái thằng này biết mà còn chọc tao vậy sao ! ăn đòn bây giờ đó nha ! nói rồi shjñ rượt nam hai người chạy xuống canteen nhà trường
 - e uống gì mày !
 - gì cũng được !
 - anh vào lấy dùm e hai chai nước ngọt nha ! nam quay qua nói với vệ sĩ !
- hai người uống nước xong thì lên trên lớp và buổi học cứ thế diễn ra trong em đêm !

^

Lúc tan trường thương lững thững đi bộ vì ko bắt được chiếc taxi nào để về hết ! nhưng ko biết là có 1 người ngồi trong chiếc mercedes loáng bóng bên kia đường đang theo dõi từng bước đi của nó !(shjñ chứ còn là ai khác !)

- cô bé kia đi đâu về thế để tụi anh đưa về cho nhá ! hihi ! mấy tên du côn đến và có ý định sàm sỡ với cô bé !
 - mấy anh làm cái gì vậy để im cho tôi đi ko là tôi la lên đó ! nó hoảng hốt nói
 - la đi la lên coi nào ! ớ kiu tôi với kiu tôi với có ai kiu ko ! ko có ai hết ! há há há há ! 1 đưa trong bọn nói và la lên cười sặc sụa
 - tránh ra coi nào để anh coi cô bé này có xinh ko ! có 1 tên từ đằng sau bước lên tỏ thái độ đại ca !
 - đẹp đẹp đó tụi bay làm thịt nó thôi ! đại ca của tụi nó nói rồi sắp tới gần cô bé !
- nói thế tên đại ca mới sờ vào má của nó nhưng : búp 1 bàn tay cứng rắn đã cầm lấy tay của thằng đại ca và nói :
- bắn thiu bàn tay này mà cũng đòi đụng vào người con bé này sao đồ dơ bẩn !
 - mày nói cái gì đó thằng nhóc con kia dám nói bố mày bắn thiu hả ! đánh nó tụi bay ! nói rồi thằng đại ca chỉ tay về hướng của shjñ
- tình hình quân địch và quân ta thế này : quân địch có gần 20 thằng còn quân ta thì chỉ có 3 người shjñ và 2 vệ sĩ ! quân địch thì mỗi thằng cầm 1 cây tıp còn quân ta thì ko có gì hết ! nhưng quân ta ai cũng có võ hết ! shjñ học võ từ năm lên 6 cơ mà !
- mấy anh có kham nổi ko ! shjñ quay qua hỏi 2 vệ sĩ
 - dạ được nghe của tui tui mà ! vệ sĩ chắc nịch nói
 - ok vậy mình cùng đánh nha !đạo này em cũng ngứa tay quá chưa có đánh ai ! nói xong shjñ và hai vệ sĩ lao vào đánh 20 tên cô đồ đó !
- cuộc hỗn chiến diễn ra shjñ càng đánh càng hăng còn mấy tên con đồ thì đã khụy gàn hết !
- !aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa'! thương la lên

95. Chương 15

- ủa sao ko đau gì hết vậy ! ơ anh shjñ anh có làm sao ko ? thương nói rồi quay lại nhìn shjñ đang ôm đầu !
- ko sao hết ! vô trong xe ngồi đi ! hự ! hự ! shjñ đang tính quay lại trận đánh thì khoảng 5 hay 6 tên gì đó bu lại mỗi người cho shjñ ăn 1 cây tıp vào người lúc này thì 2 vệ sĩ hạ xong tên cuối cùng mới lao đến và đánh gục luôn mấy tên còn lại đang đánh shjñ nhà ta tới tả như cái bánh bao thiu !
- shjñ ơi ! anh có làm sao ko vậy ! huhuhu ! lúc này thương ngồi khóc còn shjñ thì nằm đó ê ắm hết người !
- cậu chủ có sao ko ạh ! chúng tôi đến trễ quá ! vệ sĩ đỡ shjñ dậy và hỏi

- ko sao hết ! mà sao cô ko cẩn thận thế hả ! kêu lên xe ngồi rồi mà còn đứng đó làm gì thế ! shjñ quay lại gắt với nó !

- cho thương xin lỗi nhé !

- ùhm ko sao bây giờ thì lên xe tôi đưa cô về được chưa !

- ùhm để tôi đỡ anh lên xe nha ! thương nói rồi kéo người shjñ lên nhưng với 1 động tác vô tình hay ko biết cô ý nữa thương nằm lên người của shjñ rồi môi chạm môi với shjñ !

trong lúc này shjñ chỉ muốn ôm trầm lấy cô bé và hôn thật say đắm như lần ở bệnh viện nhưng chợt nghĩ ra tay shjñ lại buông xuôi xuống để như vậy 1 lúc sau :

- nặng như vậy ko tự đứng lên mà còn nhờ người ta đỡ nữa kỳ quá đi ! đàn ông con trai gì mà yếu đuối thế ! thương đứng lên cúi mặt và chui vào trong xe !

lúc này vệ sĩ lại và đỡ shjñ dậy ! shjñ bước vào trong xe ngồi im ko nhúc nhích mặc cho cô bé muốn làm gì thì làm ! lúc này thương co người lại nép vào bên shjñ ! shjñ cũng ko nói gì hết ! (nói là nép vậy thôi chứ thực chất là ôm shjñ luôn đó !) trong lòng shjñ cảm thấy vui và hạnh phúc lắm lúc này shjñ chỉ muốn thời gian dừng lại còn bác kiên thì cho xe chạy thật chậm nhưng ko có cách nào để làm như vậy cả ! trong lòng thương thì cũng vui vì mình sắp đạt được thành công khi giành lại tình yêu của mình ! (tình yêu của shjñ và thương !) thương cũng thầm cảm ơn những tên côn đồ đã cho thương cơ hội được bên shjñ như thế này ! tuy hai người nghĩ thì nghĩ vậy thôi nhưng shjñ thì ngoài mặt vẫn giữ nét lạnh lùng ko thay đổi còn thương thì phải làm vẻ mặt sợ hãi để được ôm shjñ suốt đoạn đường về nhà

bác ơi đi từ từ thôi nhé ! đột nhiên shjñ nói

- sao anh lại cho xe đi chậm thế hay là muốn bên tôi lâu hơn chứ gì ! thương quay lại hỏi shjñ nửa đùa nửa thật

- yead đúng rồi đó bé này thông minh ghê ! shjñ nghĩ thế còn nói ngoài miệng thì : cái gì ai muốn gần cô hơn chứ chẳng qua là tôi hơi nhúc nhúc đầu nên đi chậm thôi !

- vậy àh ! hihi ! thương nói rồi cười nham nhở

- ùhm ! hình như là cô thích gần tôi hơn thì có ! sao cô ngồi sát tôi thế ngồi xích ra coi nào ! shjñ vừa nói vừa đẩy thương ngồi xích ra !

- xý ai thèm chẳng qua là tôi vẫn còn sợ thôi cho tôi ôm 1 lát ! chứ ai thèm bên cạnh anh chứ hả ! thương vừa nói vừa ôm lấy người shjñ ko cho shjñ đẩy mình ra !

con nhóc này lắm trò thật muốn ôm thì nói đại đi còn bày đặt nữa ! shjñ cười và nghĩ thầm

- anh cười cái gì thế ! thương nhìn shjñ rồi hỏi !

- cười gì thì kệ người ta hỏi làm cái gì hả ! nói rồi shjñ cốc đầu thương 1 cái !

- dám cốc đầu tôi hả ! có xin lỗi ko ! thương vừa nói vừa đưa hai ngón tay lên tính cù léc

- ko thì sao làm được cái gì hả !! shjñ nói giọng thách thức !

- xin lỗi ko hả ! xin lỗi hok ! vừa nói thương vừa cù léc shjñ !

96. Chương 16

- hahahaha nhột quá đừng làm nữa xin hahahaha xin lỗi hahahaha xin lỗi rồi mà ! shjñ cố né tránh nhưng vẫn dính đòn và phải xin lỗi nhóc đó !

- anh cười như vậy thấy thoải mái ko !? thương bắt chợt hỏi rồi ôm lấy shjñ như lúc đầu !

- thoải mái gì cơ ! cô nói cái gì vậy ! cù léc người ta thì người ta phải cười thôi chứ làm sao bây giờ hả ! thôi ngồi im đi đừng nghịch nữa tôi mệt quá ! shjñ hơi nhói vào thâm tâm mình vì câu nói của thương nhưng kịp bắt lại bình tĩnh và nói

- anh ơi! bật nhạc cho em nghe đi dạo này ít nghe nhạc quá hihi! shjñ nói với vệ sĩ !

- Bi Rain ha ! album rainsim hay đĩa nào cậu chủ

- Uhm đĩa đó được đó anh! em mới mua mà chưa có dịp nghe dạo này bận quá !! (bận nằm viện há há há !)

- Anh thích nghe bi rain hát lắm hả ! thương hỏi shjñ

- Uhm cô nhìn mà ko biết sao tôi cũng giống rain lắm mà hihihhi ! shjñ nói rồi chỉ vào mình

- Anh có cái gì giống rain đâu ta !

- Chàì ngốc thế ! đẹp trai nè ! có cá tính nè ! còn 1 thứ quan trọng khác là tôi nhảy và hát rất hay !

- Đẹp trai thì có chứ ở đó mà đẹp trai ! xý..... ! xý !

- Đẹp trai chứ có nghe ko nói lại coi đẹp trai ! shjñ vừa nói vừa đưa hai ngón tay lên (chuẩn bị cù léc !)

- Uhm thì đẹp trai ! ép buộc nha ! cá tính của anh thì tôi cũng thấy rồi nhưng mà tôi còn thấy anh có tính này giống bi rain lắm nè !

- Tính gì thế nói nghe coi ! shjñ quay lại hỏi thương vẻ mặt nghiêm trọng !

- Tính anh rất vui vẻ giống bi rain đó ! nó nói

- Uhm vui vẻ vì tôi ở bên cô đó ! shjñ nói ngay sau khi thương nói xong mà ko biết mình nói gì !

- Cái gì nhạc to quá ko nghe thấy gì hết nói lại tôi nghe đi ! thương hỏi lại (thật sự là trong xe lúc đó ai cũng nghe thấy shjñ nói câu đó vì nhạc bật cũng ko phải là to lắm ! ^_____^)

- Ko có gì hết ! thôi ngồi im đi ! nếu còn sợ thì ôm vào tôi còn ko thì thôi ngồi xích ra ! shjñ giật mình nói lại !

- Uhm vậy thôi ngồi im ko nói với anh nữa ! nói rồi thương ngồi sát lại ôm lấy shjñ trông như hai vợ chồng trẻ vậy ! hihhi !

Lúc này hên quá bé ko nghe thấy nếu ko thì mình ko biết ăn nói thế nào nữa ! shjñ nghĩ trong đầu

Anh nói làm như em ko nghe thấy vậy xý thấy ghét ! nhưng thôi tha cho anh lần này đó ! em sẽ bắt anh nói cái đó thật to với em trong 1 ngày gần đây thôi anh yêu của em àh ! giờ tới thương nghĩ trong đầu rồi cười nham nhở

- giờ tới lượt cô bị cái gì vậy ! sao mà cười thế ! shjñ quay qua hỏi chọc thương

- đâu có gì đâu tại tui nghĩ cách làm anh nhảy và hát cho tui nghe đó mà ! thương nói

- àh nghe tui hát hả có gì đâu mà khó chứ nghe nè ! anh ơi tắt nhạc đi ! nói xong shjñ ngồi và hát !

- ề hát xong rồi có hay ko vậy ! trời nói nghe người ta hát mà ngủ mất tiêu rồi ! shjñ hát xong quay xuống thương mà hỏi

hai anh vệ sĩ đều quay lại nhìn cô bé và cười thật tươi :

- cô bé này ngủ giống thiên thần quá ! nhìn thật là dễ thương ! 1 vệ sĩ mạnh dạn nói

- ừm trông cũng dễ thương thật ! nói rồi shjñ cúi xuống hôn vào môi thương 1 cái ! rồi đưa tay lên làm dấu im lặng với hai vệ sĩ của mình

lúc này hai người chỉ gật đầu và khẽ mỉm cười !

97. Chương 17

anh àh ! ko lẽ bây giờ em lại ngồi dậy và chọc anh nhưng thôi tha cho anh thêm 1 lần nữa đó 1 lần nữa thôi nha!!! nụ hôn của anh dành cho em ngọt ngào lắm anh biết ko !? anh àh chắc chắn em sẽ làm cho anh tin rằng em yêu anh thật nhiều và sẽ ko làm anh bị tổn thương nữa đâu anh yêu của em àh !! thương thật sự

chưa ngủ mà chỉ nhắm mắt nghe shjñ hát thôi vậy mà shjñ tưởng nó ngủ rồi và làm 1 hành động thể hiện tình cảm của mình dành cho thương thật nồng cháy !

- ủa mình đang ở đâu thế ! thương nhìn quanh thì thấy shjñ đang đứng đó múa qua múa lại cái gì đó ! (àh anh ta đang chụp hình cho tạp chí !)

- ủa mà sao tôi lại ở chỗ chụp hình thế ! thương hỏi rồi nhìn xung quanh !

- hồi này lúc mà chở cô về nhà thì mama cô có ghi tờ giấy này « con về thì lấy chìa khóa ở chỗ cũ nha ! mama và chị vân qua nhà bà ngoại rồi tối ngày mai mới về còn baba của con thì đi công tác rồi ! yêu con nhiều ! » ! vệ sĩ của shjñ nói và đưa tờ giấy cho thương !

- sao mấy anh ko đưa em vào nhà mà lại chở đến đây ! thương hướng mắt về 2 vệ sĩ của shjñ

vệ sĩ ko nói chỉ cúi đầu chào ! bây giờ thì có tiếng nói quen thuộc và thật đáng ghét :

- làm như nhà tui vậy mà cho cô vào ! làm gì có chìa khóa mà đưa cô vào nhà chứ đúng là vậy cũng hỏi ngốc thật ! nói rồi shjñ cười cười ! lúc này 2 người vệ sĩ của shjñ cũng cười 1 nụ cười của 1 vệ sĩ thật lạnh lùng nhưng cũng nhiều cảm xúc !

- ơ anh đắp áo của anh cho tôi đây àh ! còn tờ giấy gì đây ! thương đưa cái áo lên trong túi có 1 tờ giấy shjñ vội giật áo lại nhưng tờ giấy thì nằm trong tay cô bé !

- đưa đây cô có nghe ko hả đưa đây coi nào ! shjñ kéo người thương về phía mình còn người shjñ thì cúi xuống sau lưng cô bé v lúc này thương đã đưa tờ giấy ra sau lưng !

- ko đưa ko đưa làm gì tôi ! há há há anh có ngon thì đừng vào đi ! thương nói rồi nhanh tay nhét tờ giấy vào trong ngực ! (ac ac nhét vào đó thì có trời cũng ko dám móc ! tội shjñ nhà ta rồi ko biết tờ giấy gì nữa !)

- trời ơi ! cái con bé này ! nói rồi shjñ cốc đầu thương 1 cái thật là đau !

- shjñ ơi thay đồ đi chúng ta qua cảnh mới luôn nhé ! 1 người nào đó nói với shjñ

- ok em ra liền chờ e 1 chút nha ! shjñ nói rồi quay lại lườm nó 1 cái rồi đi thay đồ thương lúc này cũng chu mỏ với shjñ 1 cái nhìn 2 cái người này buồn cười chết được !

lúc này nó mới móc từ trong.....ra rồi mở tờ giấy ra đọc ! (ngại lém hem dám nói từ đó ra đâu !)

- hả cái gì đây ! hợp đồng tình yêu 30 ngày ! nó nhìn tờ giấy rồi la lên

nó thấy ngại khi mọi người nhìn nó chăm chú nhưng nó cười cười với mọi người rồi cúi người xuống đọc cái bản hợp đồng tình yêu 30 ngày của shjñ dành ình !

(àh thì ra là cái tờ giấy mà cái hôm trước khi shjñ bị tai nạn té cầu thang là tờ giấy này sao ! hihi ! ko biết trong đó có gì nữa để lại đọc lên coi sao !)

Hợp đồng thì đọc ko hết nhưng mà có 1 số điều khoản chính thế này :

1) cô bé phải đóng giả làm bx của shjñ trong vòng 30 ngày và bù lại thì shjñ sẽ ko nói bí mật về ngôi biệt thự của cô bé cho ai biết hết !

2) trong khi làm bx của shjñ thì tất cả mọi điều shjñ nói đều phải nghe theo ko được làm trái !

3) trong 30 ngày đó thì ko được nói chuyện hoặc làm bất cứ điều gì với 1 người con trai nào khác ngoài shjñ cả !

4) ngày cuối cùng của 30 ngày thì phải đi chơi với shjñ nguyên 1 ngày ko được từ chối.....
! v.....vvvv vân vân và vân vân nói chung là nhiều nhưng chỉ đọc được mấy ý chính thôi !

98. Chương 18

shjñ lúc này vừa chụp hình vừa nhìn xuống thấy thương đang chăm chú đọc tờ giấy mình ghi thì shjñ cảm thấy lo lo sao áh ! mà thôi nếu thương ko thích mình thì càng tốt ko cần suy nghĩ gì nữa ! shjñ nghĩ trong

đầu như thế !

- tôi ko có ý gì đâu tại vì lúc trước phát hiện nhà cô đẹp và sang trọng mà lại học lớp của những đứa nghèo khổ thì tôi chọc vậy thôi ! còn bây giờ thì tờ giấy này ko còn tác dụng nữa rồi ! shjñ đột nhiên xuất hiện cầm tờ giấy và xé ra thành nhiều mảnh
- àh há ! vậy là biết trò của anh rồi nhá ! tui mà hem chuyển lớp chắc là ko yên với anh goài ! hên quá hên ình quá ! vừa nói thương vừa chấp tay lại lạy tùm lum tứ phía làm shjñ cũng buồn cười nữa !
- giờ cũng gần 4giờ tôi chụp hình khoảng 1 tiếng nữa thì chúng ta có thể đi ăn rồi ! shjñ nói với thương thể
- Sao tôi lại phải đi ăn với anh ! tôi cũng có thể về nhà và nấu ăn được vậy ! thương móc lại sau câu nói của shjñ
- Uhm đúng rồi có thể về nhà nấu ăn ! hôm nay tôi sẽ thưởng thức món ăn của cô nấu tại nhà của cô nhá ! dù sao hôm nay cũng đâu có ai ở nhà đúng ko nè ! chàng shjñ cũng ko vừa móc nguyên cái lưỡi câu vào họng nó lun hihi
- Thôi thôi anh vào nhà tôi làm gì ! thương vừa nói vừa đưa tay lên nắm lấy cổ áo của nó với vẻ mặt lo lắng sau đó thì nhe răng ra cười
- Há há há cô làm tôi buồn cười chết mất thôi trời đất ơi ! shjñ ôm bụng nằm lăn ra ghế nệm và cười
- Dám chọc tôi hả dám chọc tôi nè có xin lỗi ko thì nói ! thương nói rồi nhẩy lên người shjñ cứ thế mà cù léc !
- Thôi thôi đừng hahahaha đừng hahahahaha đừng ãhahahahaha đừng ãh nữa hahaha tôi xin hahahaha tôi xin lỗi mà ! shjñ bị nó đè lên người ko làm gì được chỉ quằn quại cười rồi xin lỗi tới tấp
- Phải vậy chứ tha cho đó ! àh mà sao anh chưa đi chụp hình mà còn đứng đây chọc ghẹo tôi nữa thế ! thương nhẩy xuống rồi nói với shjñ
- Ah thì tại vì còn chờ 1 người mẫu nữ nữa đến để chụp bộ cuối cùng mà chưa có thấy nên tôi phải ngồi đây chờ nè ! shjñ vừa nói ôm bụng vì trợn cười lúc nãy !
- Shjñ ơi ! chắc bộ hình cuối cùng hôm nay của cháu ko chụp được rồi ! quản lý nói với shjñ
- Sao thế chú vậy khi nào thì chụp được !
- Tại người mẫu này bị công ty xa thải vì ko đủ tư cách làm việc rồi cháu àh ! chắc để chú tìm người mẫu thay thế đã rồi chú liên hệ cho cháu sau nha !
- Ok vậy cũng được thế bay giờ cháu có thể về được rồi chứ !
- AAAAAAAAAAAAA ! ko cần tìm đâu xa nữa có người mẫu rồi cháu ơi ! ông quản lý tự nhiên hét thật to làm cả phòng chụp giật mình !
- Chú làm gì thế làm cháu giật mình ! người mẫu nào ở đây làm gì có ai ! shjñ quay qua người quản lý rồi nhìn quanh tìm kiếm !
- Trời ơi ! shjñ ơi là shjñ tìm đâu ko biết nữa bạn gái của cháu là phù hợp nhất với bộ hình này nhất rồi còn gì nữa ! nói rồi người quản lý hướng mắt về phía thương
- HẢ ! hai người cùng đồng thanh nói lớn
- KHÔNG ĐƯỢC ĐÂU ! lại thêm 1 lần nữa đồng thanh !
- Không là thế nào ! bộ ảnh này cần 2 người phải hiểu nhau và hợp nhau mà chú thấy bạn gái của cháu cũng xinh đẹp nữa nên chú chọn là đúng rồi sao còn ko chịu !
- KO TỤI CHÁU KO HỢP NHAU ĐÂU CHÚ ĐỪNG CỐ HIỂU LẦM ! đồng thanh thêm 1 lần thứ 3
- Hihihi thế mà kêu ko hợp nhau àh cô cậu nhóc này ! thế giờ có đồng ý chụp hình cho tôi ko thì nói nào ! người quản lý cười và nói
- DẠ CỐ ! hai người cùng nói rồi gật đầu

99. Chương 19

- Ok ! vậy thì vào thay đồ đi đứng đó làm gì nữa nè ! quản lý nói rồi ra sau lưng đẩy hai người tiến về phía trước !

Buổi chụp hình diễn ra ko suôn sẻ chút nào bởi vì hở 1 tý là cãi nhau um sùm hết cái phòng chụp lên mấy lần người quản lý đã can họ ra ko thì ko biết đến bao giờ mới chụp xong bộ ảnh

- chà chà mới chụp lần đầu mà có vẻ chuyên nghiệp quá ha ! shjñ nói sau khi cùng nó coi lại mấy tấm hình chụp lúc nãy !

- trời tôi mà chứ có phải ai đâu mà ko đẹp ! vừa nói nó vừa đưa tay lên cầm tự cao !

- ko dám đâu ko có tôi thì chắc còn lâu mới được thế này ! shjñ vừa nói vừa cú đầu nó thêm cái nữa !

- dám cú đầu tôi đó hả xin lỗi nhanh lên xin lỗi ko !? thương nói rồi đưa hai ngón tay lên tính cù léc

- thôi thôi xin hai người đó yêu nhau kiểu gì ko biết mà sao cãi nhau hoài thế ko biết nhứt đầu àh ! shjñ đang tính nói thì người quản lý cướp lời

hai đứa ngại quá đứng im ko dám nói câu nào ! nhưng mà mắt thì vẫn lườm mỏ thì vẫn chu chu chọc ghẹo nhau !

- A cái tấm này đẹp nè ! thương vừa nói vừa reo lên khi 1 tấm hình xuất hiện!

- Đẹp cái gì mà đẹp chú xóa ngay tấm đó đi ! cháu ko muốn nhìn thấy tấm đó ! chú xóa ngay đi cho cháu ! shjñ tức giận quát ầm lên

- Anh sao thế shjñ tôi thấy tấm đó đẹp mà ! ở góc này tôi có 1 phần nào đó rất khác lạ mà ! thương vừa nói vừa chỉ vào cái máy tính

- Quan trọng là cái điểm khác đó ! tôi ko muốn nhìn thấy nó chút nào xóa đi cháu xin chú đó xóa đi dùm cháu ! shjñ vừa nói mà mắt rưng rưng giống như sắp khóc ngồi gục xuống ghế

- Thôi chú ơi ! anh ấy đã ko thích thì thôi chú xóa đi ! cháu nhìn kỹ thì tấm đó cũng bình thường thôi xóa đi cũng ko sao đâu ! thương thấy shjñ vậy thì thầm hiểu ra 1 cái gì đó trong cái bức hình đó !

- Uhm vậy để chú xóa ! nói rồi người quản lý nhấn delete bức hình !

- Chú save lại cho cháu bức hình này vào USB cho cháu nha ! cháu có chuyện cần làm với nó 1 chút ! sau khi shjñ nói hơi mệt và đi ra xe nghỉ thì thương bên trong đã nói với người quản lý như thế !

- Shjñ ơi ! sao anh lại ghét bức hình đó như vậy ! thương trên đường về nhà của nó đã hỏi shjñ như thế !

- Tại vì tôi ko thích vậy thôi ! shjñ quay mặt nhìn ra ngoài cửa kiếng và nói

- Đừng nói dối nữa ! có chuyện gì anh kể tôi nghe được ko ? thương nói với vẻ mặt thật là buồn

- Shjñ quay lại nhìn thương và nói : tại vì tôi có 1 kỷ niệm ko được đẹp vì bức hình đó ! cô đừng hỏi thêm gì nữa được ko !

- Để im cho tôi nằm 1 lát khi nào về đến nhà thì kêu tôi nhé ! nói rồi shjñ khẽ cười rồi nằm xuống vai của thương nhắm mắt lại lúc này shjñ cảm thấy sự bình yên và hạnh phúc mà từ trước đến giờ chưa bao giờ có khi vai kề vai bên 1 người con gái, người con gái mà shjñ ko dám nói tiếng yêu thêm 1 lần thứ hai !

- ừm vậy thôi mọi chuyện cũng qua rồi anh đừng buồn nữa nhé ! anh buồn tôi cũng chẳng vui được đâu ! thương nói rồi cũng ngả người vào shjñ và hai người nhắm mắt ngủ vì hôm nay dù sao cũng là 1 ngày mệt mỏi với cả shjñ và thương (trời đang thời lãng mạp mà ngủ lãng xet zạ !)

- wey dậy đi cô bé đến nhà rồi đó ! shjñ lay lay khi nó đang ngủ trong tư thế ôm lấy shjñ

100. Chương 20

- oaaaaaaaaaaaaaa ! đến nhà rồi hả ! vậy thôi tôi vô nhà nha bye anh ! nó ngáp 1 cái thật dài rồi mở cửa xe tính bước vào nhà !
- ấy ấy khoan mà ko được tôi sợ ma lắm mà giờ ở nhà có 1 mình bây giờ phải làm sao hjz hjz ! nó nói với lại khi 1 vệ sĩ tính đóng cửa xe (chà chà có ý gì đây ko biết nữa !)
- thôi lên xe tôi chở cô qua nhà bà ngoại của cô chứ cô sợ ma thì ở nhà 1 mình làm sao được ! shjn nói rồi ngoắc nó vào xe !
- ko được nhà bà của tôi ở dưới miền tây lạng xa lắm ! thương phụng phịu nói
- thế trong thành phố cô ko có người quen nào hết àh ! shjn nói với nó và chỉ nhận lại 1 cái lắc đầu !
- thế giờ cô tính sao !
- ko biết nữa !
- thôi vậy tối nay để tôi ở đây với cô có được ko ! chứ giờ tôi về nhà tôi cũng ko yên tâm ! shjn suy nghĩ 1 lúc rồi nói với nó như thế !
- hjz hjz hjz tôi ko biết nữa ! bây giờ làm sao ! nó vừa nói mà như gần khóc vậy !
- ko sao đâu có mấy vệ sĩ ở đây họ sẽ cản tôi ko cho tôi làm điều bậy bạ gì với cô đâu ! shjn nói rồi nhìn thương cười đều
- anh còn chọc tôi nữa hả ! hok chịu đâu bắt đền đi ! oa oa oa oa !nó vừa nói vừa dậm chân xuống đất còn tay thì đưa lên mặt dụi dụi giống con nít vậy !
- mọi người đều cười lẫn ra sau hành động của cô bé này !
- thôi chúng ta vào nhà thôi cô bé ! shjn ra khỏi xe rồi khoác vai nó như là vợ chồng mới cưới !
- cô lên phòng thay quần áo rồi xuống nấu ăn cho tôi đi nhé ! hihi shjn vào ngồi xuống ghế rồi chọc ghẹo thương
- uhm ông xã ngồi đó chờ bà xã 1 lát rồi bà xã nấu cho ông xã ăn nhá ! nó nhìn chăm chăm vào shjn 1 chút rồi móc lại sau đó thì chạy nhanh lên phòng ko quên để lại gương mặt nham nhở và 1 nụ cười
- ùhm bx nhanh nha ox cũng đói rồi ! shjn nói thật nhỏ và nở 1 nụ cười thật tươi
- tối nay các anh phải ở đây và trông chừng cho cẩn thận em ko muốn chuyện 1 năm trước lại xảy ra với mình đâu các anh hiểu chứ ! shjn quay qua nói với hai vệ sĩ của mình mặt lo lắng
- dạ hai chúng tôi hiểu rồi! hai vệ sĩ cúi đầu và nói với shjn
- bác chạy ra quán gì ba ăn rồi mua dùm hai anh này mỗi người 1 hộp cơm được ko bác ! cháu thấy từ trưa đến giờ bác cũng đã ăn gì đâu ! shjn nhìn bác kiên và nói
- ùhm vậy cháu ở đây nha có gì thì kêu bác ! bác đi ăn 1 chút gì đây từ chiều đến giờ bác cũng đói quá ! bác kiên nói rồi kêu hai vệ sĩ ra ngoài nói 1 điều gì đó rồi bác đi ăn !
- hai anh ngồi chơi đi sao lại đứng như thế ! thương từ trên lầu đi xuống nhìn các vệ sĩ của shjn và nói
- đứng rồi hai anh ngồi đi ! tối nay thì cứ tự nhiên ! shjn nói với vệ sĩ của mình
- hai vệ sĩ đi lại ghế ngồi ! shjn thì coi tivi còn thương thì đang vào trong bếp để nấu ăn ! lâu lâu shjn cũng lên nhìn thương rồi nở 1 nụ cười thật tươi ! nhưng có đôi khi bốn mắt chạm nhau thì shjn nhanh chóng quay mặt đi mà ko dám nhìn còn thương thì khẽ cười ! ^^
- anh shjn vào đây tôi nhờ cái này 1 tý coi nào ! thương nói vọng ra phòng khách nơi shjn đang ngồi cùng hai vệ sĩ
- ok vào liền ! shjn nói rồi đứng lên đi vào

101. Chương 21

- có chuyện gì thế ! shjñ nói rồi đứng sát sau lưng nó nhưng vì nó ko biết nên quay mặt lại thế là lại 1 cái kjsj vô tình nữa xảy ra ! nhưng lần này thì rất nhanh shjñ lùi lại nó cũng tự nhiên nói với shjñ :

- anh làm cơm giúp tôi đi ! nấu 1 mình thì lâu xong lắm ok chứ !

- ừm làm thì làm trước kia tôi cũng có biết làm chút chút ! shjñ nói rồi nhìn xung quanh coi có việc gì cần mình làm hay ko

- đây này nhặt rau đi này ! tìm cái gì ko biết ! nó nói khi nhìn shjñ cứ tìm tìm cái gì

shjñ ngồi xuống nhặt rau, làm cá tùm lum hết nói chung là shjñ làm phần ngoài còn phần nấu và nếm là dành cho nó hết !

- nhìn hai người hạnh phúc quá ! hai vệ sĩ lúc này mới nói chuyện với nhau !

- ừm cầu mong sao cậu chủ sẽ tìm lại được chính mình ! tôi thích làm việc với cậu chủ của 1 năm trước hơn ! vệ sĩ 1 suy tư nói

- ừm lúc trước cậu chủ của chúng ta tính tình vui vẻ hòa đồng hoạt bát và năng động lắm ko như lúc này ! cứ lạnh lùng và trầm tư hơn rất nhiều ! vệ sĩ 2 tiếp lời

- tôi còn nhớ lúc trước mỗi lần chơi bóng rổ 1 mình lúc nào cậu chủ cũng kêu tôi chơi chung hết lúc đó tôi nhìn cậu chủ như 1 người em của mình vậy làm việc rất thoải mái nhưng từ sau chuyện đó con người của cậu ta khác hẳn lúc trước xa lánh hết mọi thú vui trước kia sa đọa vào những thú vui ko lành mạnh gì hết

- àh mà anh còn nhớ bộ đồ chơi điện tử cậu ấy mua bên mỹ về ko ! đến giờ này tôi vẫn còn giữ đó ! lúc đó khi chơi game là cậu chủ hay kêu tui vào chơi cùng lắm !

- dạo này cậu chủ trở về lúc trước được 50% rồi hai cháu còn muốn gì nữa ! bắt chợt chú kiên từ đằng sau nói tới làm hai anh này giật mình

- bác kiên về rồi àh ! cháu đói quá ! 1 vệ sĩ nói rồi đỡ lấy cái bịch có hai hộp cơm bên trong

- chúng ta ko nên bàn tán về cậu chủ như thế ! dù sao cũng vì cú sốc quá mạnh mà cậu chủ mới thay đổi thôi chứ tính tình cậu chủ chú và hai cháu là hai người biết rõ nhất còn gì ! thôi hai cháu ăn đi ! bác kiên nói với hai vệ sĩ như thế !

- sao lại mua cơm thế cháu có nấu cơm cho bác với hai anh luôn mà ! nó từ trong bếp bê đồ ăn ra

- ko sao đâu chúng tôi ăn thế này cũng được rồi ! hai người cứ ăn vui vẻ đi ! bác kiên nói rồi cười thật tươi với shjñ

- hahaha nhìn anh buồn cười quá shjñ ơi ! anh vào phòng tôi tắm đi để như vậy ko được đâu ! nó quay qua nhìn shjñ vừa cười vừa nói

tình trạng của shjñ lúc này ! đầu tóc thì hơi rối ! tay áo thì xắn ngược lên ! quần thì xắn lên đến đầu gối còn ống kia thì xắn nhưng nó bị tụt xuống nhìn giống như mới đi cày về vậy ! mặt mũi thì do làm cá bị nó vấy ghê quá nên mặt mũi tèm lem hết !

nghe thương nói vậy bác kiên và hai vệ sĩ quay lại nhìn thì bịt miệng lại và cười nhưng mà 1 vệ sĩ vẫn còn cơm trong miệng nên phun hết ra nhà rồi cười

lúc này mặt shjñ đỏ bừng lên nhưng ko phải vì tức mà là vì ngại vì mất hình tượng của mình !

- dạ tôi xin lỗi tôi ko cố ý như vậy xin cậu chủ bỏ qua cho ! anh vệ sĩ vừa rồi đứng dậy nói giọng ấp úng vì ngỡ shjñ đỏ mặt tức giận

- ko sao đâu có gì đâu mà xin lỗi chúng ta là người nhà cả mà ko có gì đâu anh ngồi xuống ăn tiếp đi ! shjñ cười rồi nói với vệ sĩ

nghe câu nói này của shjñ tất cả đều vui vì biết chắc rằng shjñ đã trở về là chính mình

- thôi anh lên tắm đi shjñ ! thương quay qua nói với shjñ

102. Chương 22

- quần áo đâu mà mặc ! bực mình cô quá ! biết vậy tôi ko vào bếp làm giúp cô đâu ! làm dùm mà giờ còn bị cười nữa ghét ghê ! shjñ nhìn thương rồi nhìn bác kiên cầu cứu
 - thôi để bác về nhà lấy cho !cháu ngồi ăn xong đi rồi đi tắm cũng được ! bác kiên hiểu ý nói
 - dạ vậy cũng được bác chạy về nhanh nha ! lấy dùm cháu bộ đồ đi học luôn sáng mai cháu thay rồi đi học luôn khỏi về nhà ! shjñ nói rồi ngồi xuống
 - thôi ngồi xuống ăn đi chờ cái gì nữa đói quá àh ! nhìn thương và nói
- hai người ngồi ăn và góp phần làm bữa ăn ko kém phần sôi nổi là các màn cãi nhau của shjñ và thương !
- anh ăn có thấy ngon ko ? thương quay qua hỏi shjñ để phá tan ko gian im lặng bao trùm bữa ăn
 - ngon gì mà ngon ! lúc tại giờ bác kiên về rồi chứ ko là tui nói bác kiên chạy qua quán gì ba mua cho 1 hộp cơm rồi ! nấu ăn gì mà dở thế ko biết ! shjñ nhăn mặt nói với nó
 - AAAAA ! bác kiên đến rồi anh shjñ đang tính nhờ bác chuyện gì nè ! nó reo lên rồi chỉ ra cửa !
 - ko có gì đâu bác đừng nghe thương nói bậy cháu chọc vậy thôi ! shjñ nói rồi quay ra ngoài cửa nhưng thấy ko có ai hết chỉ có hai vệ sĩ đang ngồi trên ghế sofa và cười hiểu là mình đã bị cô bé này lừa shjñ đỏ hết mặt lên quay lại ngồi ăn tiếp
 - há há há ! anh đỏ hết mặt lên rồi kìa ngại àh ! quê quá ngại là đúng rồi ! thương cười và chọc ghẹo shjñ làm mặt anh ta đã đỏ bây giờ còn đỏ hơn lúc đầu nữa nhìn lúc này shjñ thật là đáng yêu
 - cô ko muốn tôi ăn chứ gì ! ko muốn thì tôi đứng dậy àh nha ! shjñ giả vờ giận tính đứng lên
 - thôi thôi tôi xin lỗi mình ăn tiếp đi ! ko chọc anh nữa ! thương kéo tay shjñ lại và nói
 - ừm vậy thì tốt tha cho cô đó ! ăn cho nó đàng hoàng nhá chọc tôi nữa thì chết với tôi đó nghe chưa ! shjñ ngồi xuống ham dạ !
 - biết rồi mà ! ko chọc nữa đâu ! nhưng nói thật lúc anh ngại nhìn dễ thương và buồn cười lắm hahahaha ! thương nói rồi lại lăn ra cười
 - ăn đi! Nói rồi shjñ cố đầu nó 1 cái rồi lè lưỡi !
 - hok ăn nữa huhuhu ! cố đầu người ta đau muốn chết luôn ! ko thèm ăn nữa huhuhu đi méc má nè ! thương giả vờ khóc co đầu gối lên úp đầu mình vào đó !
 - thôi ăn cơm ngoan đi ! đừng khóc nữa ! shjñ dỗ dành nó
 - ko chịu bắt đền đi ! nó không nhẽo
 - ừm thì đền lát ăn xong muốn đền gì thì tôi đền cho được chưa ! thôi giờ thì ăn đi nha !
 - nhớ đó nha !

103. Chương 23

- nhớ mà ăn ngoan đi nha ! tôi ăn xong rồi tôi ra ghế ngồi trước đây ! shjñ nói rồi đứng lên đi ra sofa ngồi
- 1 lúc sau thì nó cũng dọn chén bát xuống dưới nhà và rửa ! shjñ ngồi trên nhà thêm 1 chút nữa thì bác kiên tới đưa cho shjñ bộ đồ và shjñ đi tắm !

Từ phòng tắm bước ra shjñ như 1 thiên thần bước ra từ cánh cửa của thiên đường có những cột sương mù quện lên (do máy nước nóng làm ra vì trong đó là phòng kín nên ko có chỗ cho hơi ẩm thoát ra mà shjñ thì tắm cũng hơi lâu nên có hiện tượng thiên thần và thiên đường !) lúc này shjñ mặc 1 cái quần lửng rộng còn người thì cởi trần hiện lên những đường nét thật là nam tính khác hẳn với vẻ công tử mọi ngày ! thương

tròn mắt sau khi nhìn shjñ như thế từ phòng tắm bước ra : w0a anh thật đẹp và thật là men trời ơi yêu quá đi mất ! thương nghĩ trong đầu như thế nhưng ngoài miệng lại nói :

- ơ cái anh này sao mà cởi trần thế kia áo đâu ko mặc vào tự nhiên cởi trần như thế ghê chết được !
- cô không thấy tôi thật quyến rũ và đàn ông khi thế này àh ! shjñ nói rồi đưa tay lên cầm xoa xoa rồi tiến lại chỗ nó
- ghê quá ghê quá lấy áo mặc vào đi ! hét lên khi shjñ tiến tới gần mình
- chọc vậy thôi chứ ai làm gì đâu mà hét ầm lên thế ! nói rồi shjñ ra lấy cái áo để sẵn trên ghế và mặc vào !
- ring.....ring.....ring..... !
- alo tao nghe nè nam !
- tao qua nhà mày nha shjñ
- ê khoan tao giờ ko có ở nhà đâu đừng có qua!
- Mày đang ở đâu để tao đến
- Chờ tao 1 xíu nha! Tao đi ra ngoài đã !
- !
- Tao đang ở nhà của thương !
- Hả mày làm cái gì vậy sao giờ này mà ở nhà con bé đó
- Tại nhà thương ko có ai ở nhà mà thương thì sợ ma nên tao qua ở cùng hết tối nay thôi
- Có ai bên đó với mày ko hay để tao qua nha !
- Thôi ko cần đâu có bác kiên với hai anh vệ sĩ của tao ở đây rồi !
- Uhm nói họ cẩn thận đó nha ! tao ko muốn..... ! nói đến đây nam dừng lại
- Tao biết rồi tao ko để chuyện đó xảy ra đâu !
- Vậy tao yên tâm rồi tao cúp máy nha bye mày !
- Uhm bye mày ! àh mà khoan tao có chuyện muốn nói với mày nè !
- Nói đi tao nghe nè !

104. Chương 24

- Hôm nay chụp hình cho tạp chí đó ! tại người mẫu ko đến nên thương được chọn làm người mẫu chụp chung với tao ! trong khi chụp có 1 tấm thương chụp nhưng có khuôn mặt rất giống ana (người của 1 năm trước !) mày àh ! tao sợ chuyện đó lại xảy ra thêm 1 lần nữa lắm bây giờ tao phải làm sao !
- Mày đừng có đa nghi tao nghĩ cô bé ko phải là người như vậy đâu !
- Hy vọng là tao ko nhầm thêm 1 lần nữa !
- Vậy bây giờ mày tính sao với cô bé đó !
- Ta đang tính.....đáng tính làm lại từ đầu mày thấy sao ! shjñ ấp úng nói
- mày quyết định vậy thật thì tao ko biết nói gì nữa vì đó là quyết định của mày ! mà tao thấy thương cũng được đó chứ chúc mày hạnh phúc nha hihihi !
- Uhm vậy thôi bye mày nha !
- Uhm bye mày ! tí tí tí !

Lúc này shjn ko nghĩ đến 1 điều gì nhất định hết chỉ nhìn về 1 khoảng không gian xa xăm nào đó shjn cứ đứng như vậy và thật là lâu

- cháu làm gì ngoài này thế shjn ! bác kiên đi ra và nói với shjn
- dạ ko có gì bác àh ! cháu vừa nghe điện thoại của nam và đang đứng hóng mát thôi ! shjn giật mình nói với bác kiên
- bác đoán ko sai mà !
- dạ đoán điều gì vậy bác !
- àh thì bác đoán là cháu đang thích cô bé kia đúng ko nào ! có lần bác đã nói với cháu rồi đó !
- ! lúc này shjn ko nói gì vẫn chỉ hướng mắt về 1 phía vô định nào đó !
- ngày mai sinh nhật cháu rồi đó cháu có tính làm gì ko ?
- dạ ko bác àh ! lần này cháu ko muốn làm gì hết chỉ ăn cơm gia đình thôi ! nhưng chắc cũng ko được rồi bác àh ! ba mẹ thì đi suốt ko biết có nhớ sinh nhật cháu ko nữa may ra thì có bé tú còn nhớ !
- thôi đừng buồn nữa bác cháu ta vào nhà đi ngoài này lạnh lắm ! nói rồi bác kiên khoác vai shjn vào nhà ! bây giờ khoảng cách ko còn là chủ tớ nữa mà khoảng cách lúc này là hai người đàn ông với nhau và nhìn họ như hai người bạn vậy !
- anh shjn giờ đi dạo ha ! nó nói khi thấy shjn đi vào !
- ừm đi dạo đi ! nói rồi shjn hướng mắt nhìn về hai vệ sĩ của mình
- ko tôi muốn anh đi 1 mình với tôi thôi 1 mình anh và tôi thôi anh chịu ko ?
- sao lại đi một mình tôi ko thích như thế ! nếu ko có hai vệ sĩ thì tôi sẽ ko đi đâu với cô hết ! shjn nói như gắt lên
- thôi mà tôi có ăn thịt hay làm gì anh đâu mà anh sợ ! tôi muốn anh đi với tôi 1 mình thôi anh chịu hok ! nó như hiểu ra 1 điều gì đó ở cách nói của shjn nó xuống giọng năn nỉ !
- ừm vậy thì tôi đi với cô ! thôi hai anh ở nhà nhá ! ok ! shjn quay qua nhìn hai vệ sĩ rồi nháy mắt tinh nghịch ! (lúc trước họ thường hay làm với nhau như thế nhưng từ lúc shjn lạnh lùng thì họ ko còn thấy điều này nữa !)
- dạ.....dạ ! 1 trong hai VS áp ứng nói

105. Chương 25

- ơ sao lại dạ phải là ok chứ! Các anh đã quên cách làm lúc trước rồi sao! Mình là người nhà với nhau mà! Shjn nói rồi cười với họ
- ờ ờ! Ok! Họ rất ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên trong 1 năm gần đây shjn đã làm vậy với họ
- shjn và nó đi bộ trong khoảng không gian im lặng của 1 buổi đêm ko trăng và cũng ko sao! Trời thì có vẻ hơi là âm u 1 chút xíu tự nhiên nó khẽ nắm lấy tay shjn!
- làm cái gì vậy! sao cô lại nắm tay tôi thế! Shjn giật mình rút tay lại
- tôi chưa bao giờ biết yêu ai hết dù xung quanh tôi có rất nhiều người nói yêu tôi nhưng thật sự tôi ko yêu ai hết! và như thế nên tôi cũng không được ai nắm tay! Tôi muốn có cảm giác đó! Anh giúp tôi nhé! 1 lần thôi! Nó nói rồi đưa tay ra trước mặt shjn
- ừm thì giúp cô nè! Nói rồi shjn đưa tay ra nắm lấy bàn tay của nó
- àh mà sao cô không tìm 1 người yêu cô đi! Cứ sống mãi thế này ko biết tẻ nhạt và chán sao! Shjn dừng lại 1 chút và nói tiếp

- kiếm người yêu tôi thì dễ nhưng mà người tôi muốn kiếm là người yêu tôi và tôi cũng yêu người đó cơ! Nó nói rồi quay qua nhìn shj và cười 1 nụ cười thiên thần cũng chào thua! Quá kute và dễ thương
- sao lại nhìn tôi như thế hay nhờ! Shj thấy hơi nhột trước câu nói và nụ cười của nó nên shj cố tránh né nụ cười đó bằng cách nói rồi quay đi chỗ khác!
- Anh nói tôi sao anh ko tìm người yêu thật sự đi mà toàn là đùa giỡn với tình yêu của các cô gái làm gì thế! Anh thấy trò chơi đó hay lắm àh! Thương nói giọng hơi nghiêm 1 chút
- tôi ko dám bởi vì! shj nói giọng thật buồn
- bởi vì sao thế nói tôi nghe được ko! Nói ra chắc sẽ giúp anh thoải mái hơn ! nó an ủi shj
- tôi có bạn gái từ hai năm trước nhưng vì 1 số lý do tế nhị mà tôi và cô ấy đã chia tay 1 năm nay rồi! và từ đó tôi ko muốn yêu 1 cô gái nào thật lòng hết cho đến khi gặp.....! nói đến đây shj bỗng dừng lại và ko nói nữa vì shj biết nếu nói nữa thì shj sẽ nói ra những điều ko nên nói
- khi gặp ai vậy! nói tiếp đi chứ! Nó tò mò
- ko có gì đâu! Chúng ta quay về nhé tôi thấy hơi mệt! shj nói nhưng ko quay lại vẫn dắt tay thương đi tiếp đi mãi đi mãi trong cái không gian im lặng này!
- Anh nắm tay tôi có cảm giác gì ko? Nó nói để phá tan bầu không khí
- Thật là mền mại và ấm áp! Và cảm giác giống chúng ta là 1 cặp vậy! mà tôi ko ngờ nhí nha nhí nhố như cô mà có đôi tay mền ra phết ấy nhí ! shj nói giọng đùa giỡn với nó cũng chỉ để phá tan bầu không khí mà thôi !
- Hay là chúng ta.....!
- Chúng ta thế nào!
- Chúng ta là thử yêu nhau trong 1 ngày coi sao!
- Để làm gì ! shj tròn mắt hỏi nó
- Ko làm gì hết chỉ thử coi sao thôi mà đồng ý không !
- Ko được đâu tôi ko thích trò chơi đó ! shj nói rồi quay qua chỗ khác
- Anh phải đền cho tôi dụ hồi nãy làm tôi khóc đó nha ! và điều kiện là tôi là anh sẽ chơi trò chơi tình yêu trong 1 ngày ! hứa rồi ko được nuốt lời đâu đấy nhá ! ghen chết àh ghen !nó cười cái giọng trêu tức shj
- Không chịu làm cái gì cũng được trừ cái này ra ! ok !
- Thế sao anh bắt tôi làm người yêu của anh trong 1 tháng thì được còn tôi bắt anh làm 1 ngày lại khó khăn đến thế hả ! nó nói rồi rưng rưng hai hàng nước mắt chuẩn bị tuôn trào !

106. Chương 26

- Thôi thôi đừng khóc tôi chơi với cô được chưa ! shj nói dỗ dành nó !
- Há há há anh bị lừa giả vờ thế mà cũng bị lừa há há há ! nhưng mà ko được nuốt lời đâu nhá ! nó reo lên sung sướng
- Trời ơi ! shj ơi sao mày ngu thế ko biết nữa ! ngu ơi là ngu ! nói rồi shj tự cắc đầu mình cái bốp !
- Thôi chúng ta về nhé ! tôi mệt rồi ! shj nói rồi quay lại tính bước đi
- Ah đau quá đi thôi ! huhuhu ! nó la lên rồi ngồi xuống
- Làm sao thế ! cô có làm sao ko ! shj mặt lo lắng
- Ko sao nhưng mà ko đi được chắc là vết thương cũ đó ! đau quá ! anh cõng em về nha ! nó nhõng nhẽo
- Sao lại tôi cõng cô ! mà sao lại anh em nhanh thế ko biết !shj nhăn mặt hỏi

- Anh công em vì chúng ta đang yêu nhau ! xứng anh em vì chúng ta cũng đang yêu nhau ! hihi công em nha anh iu ! nó lại không nhéo thêm 1 lần nữa với shjñ
 - Uhm lên đi em iu ! shjñ nói rồi ngồi xuống đỡ nó lên vai mình và công nó về nhà !
 - Anh ơi ! có nặng ko !
 - Ko nặng lắm đâu ! như con heo thôi há há há ! shjñ cười nham nhở với nó
 - Anh này kỳ quá àh ! dám nói em là con heo nhá ! chừa nè ! chừa nè ! nó vừa nói vừa đánh vào lưng shjñ bụp bụp
 - Đánh thế lưng phổi còn gì ! lưng phổi là ko ai công bé yêu của anh về đâu nhé ! shjñ nói nửa đùa nửa thật nhưng thật nhiều hơn là đùa !
 - Uhm ko đánh anh yêu của em nữa ha ! chụt ! nó nói rồi hun 1 cái ngay má của shjñ ! lúc này cảm giác như có tia điện đang chạy vòng vòng quanh người của shjñ vậy ! shjñ ko nói gì và chỉ công nó về đến nhà !
- Bính bong.....bính bong.....bính bong !
- shjñ về rồi hả! còn cô bé này sao thế! Vệ sĩ nhìn cô bé và hỏi
 - suýt ngủ rồi anh àh! Shjñ đưa tay lên miệng làm dấu rồi công nó lên phòng đặt xuống nệm! shjñ ngồi đó 1 lúc thật lâu cầm lấy bàn tay nó! Thật nhẹ nhàng dùng những cử chỉ thật ân cần với nó vì shjñ biết chỉ có 1 ngày! 1 ngày để chăm sóc và 1 ngày để thật sự yêu thương nó thôi shjñ rất vui vì có 1 ngày như thế!
 - Bé àh! Anh thương bé lắm nhưng vì anh vẫn không thể quên được ký ức đáng sợ của 1 năm về trước nên anh ko thể và ko dám yêu em! Anh ko sợ em làm anh tổn thương mà anh sợ anh sẽ làm em tổn thương anh ko muốn người con gái mà anh yêu lại bị tổn thương vì anh! Em àh! Anh yêu em! Nói rồi shjñ đặt 1 nụ hôn lên môi của nó như trong truyện cổ tích! Shjñ đứng lên ra khỏi phòng và lấy máy đt bấm số gọi cho ai đó!
- Nó mở mắt ra và bước theo shjñ ra khỏi phòng nhưng thật nhẹ nhàng ko cho shjñ biết!
- Nó đang theo dõi shjñ coi shjñ sẽ nói chuyện với ai trong đt!
- alo nam hả! hôm nay tao vừa chơi 1 trò chơi với cô bé mày àh!
 - trò gì thế! Tao không hiểu ý của mày!
 - 1 trò chơi tình yêu trong 1 ngày mày àh! Hôm nay tao đã được cầm tay cô bé! Được cô bé hôn vào má! Tao vui lắm nhưng mà!
 - Nhưng mà sao mày nói đi tao nghe nè!
 - Tao muốn hết ngày mai tao sẽ bay trở về mỹ với baba của tao mày àh!
 - Vì sao mày làm thế! Còn cô bé thì sao!

107. Chương 27

- Baba cũng hỏi tao lâu rồi nhưng tao chưa quyết định ngày mai là ngày baba tao bay rồi nên tao qua luôn với baba cho baba tao đỡ buồn khi xa mama tao và gia đình! Còn với cô bé thì tao ko dám đối mặt với cô bé vì tao sợ rằng cô bé sẽ làm tao siêu lòng mất mà tao thì ko muốn làm cô bé bị tổn thương 1 chút nào!
 - Có gì mai nói đi! Tao buồn ngủ quá rồi oaaaaaaa !
 - Bạn bè như mày vậy chán chết ! hihihi thôi ngủ ngon nha ! bb mày tút tút tút !
- Thương vụt chạy vào phòng đóng cửa lại và khóc ! khóc vì nghĩ mình ko còn cơ hội với shjñ khóc vì nghĩ mình sẽ mãi mãi mất shjñ !
- sao lại phải khóc chứ mình còn 1 ngày mai nữa mà ! ngày mai mọi chuyện sẽ tốt cả thôi ! mình tin sẽ làm được điều đó ! nó tự nhiên bật dậy với cái ý nghĩ như thế ! nó ngồi dậy và viết 1 cái gì đó ra 1 tờ giấy nhỏ ! !

- Sáng lúc 4h ! dậy dậy có nghe ko dậy ngay !giọng shjñ hét ầm lên bên tai
- cái gì mà anh tìm tôi sớm thế ! ko để người ta ngủ gì hết ! nó nói mà vẫn còn ngáp ngủ
- cô không muốn quý trọng thời gian này sao ! chúng ta đang yêu nhau cơ mà ! việc đầu tiên là phải tập thể dục với tôi nào dậy đi nhanh lên nào ! shjñ nói giọng háo hức lắm
- ko cái này là do tôi là chủ trò chơi nên việc mà anh phải làm lúc này là nằm đây và ngủ với tôi ! nói rồi nó kéo cổ shjñ xuống nằm cạnh nó vì do giường của nó thì sát đất nên shjñ cúi xuống kêu nó như vậy thì mát đà nên dễ dàng bị nó hạ gục nằm xuống cạnh nó !
- sao ko ôm em đi ! ôm cho em có cảm giác chúng ta đang yêu nhau đi! Được ko anh ! nó nói rồi ôm shjñ thật chặt !
- ! shjñ lúc này ko nói gì hết chỉ nằm im ôm nó trong lòng của mình
- Ước gì ngày nào cũng có người cho ôm thế này thì tốt quá ! mà anh ơi anh có yêu em ko ! nó nói rồi chồm lên người shjñ
- Sao lại yêu cô ! cô bị sao thế !
- Sai rồi anh phải nói có chứ vì chúng ta đang yêu nhau mà đúng ko ! em hỏi lại nhé ! anh ơi ! anh có yêu em ko ?!
- Có ! anh yêu em anh yêu em rất nhiều cô bé của anh àh ! shjñ nói rồi cười thật tươi 1 nụ cười nửa đùa nửa thật ! với nụ cười này thì con ruồi cái nào bay ngang cũng gãy cánh mà xủ ! manly w0a !
- Quay qua đây đi ! nó nằm xuống rồi nói
- Làm gì thế ! em ! shjñ thắc mắc
- Thì để ôm em chứ làm gì ôm em đi !
- Uhm ! nói rồi shjñ quay lại ôm và khẽ hôn lên trán cô bé của shjñ
- Nào chúng ta dậy được chưa mình còn đi học nữa đó cô bé của anh àh ! shjñ nói khi nhìn đồng hồ đã là 6h sáng
- Oaaaaaaaaaaaa ! anh xuống trước đi em vào làm vệ sinh cá nhân rồi xuống ngay ! nó nói rồi ngồi dậy tươi tỉnh đi vào nhà vệ sinh chứ ko như mọi ngày cứ gật gù thế nào ấy !
- Ba cháu nói khi nào thì chuyến bay bắt đầu hả bác ! shjñ hỏi bác kiên
- Cháu còn thời gian với cô bé này từ giờ đến chiều mai đó hãy cố gắng trân trọng nó nha cậu bé ! bác kiên cười 1 nụ cười ôn hòa
- Cháu biết rồi vậy cứ như thế đi nhé bác !

108. Chương 28

Cuộc nói chuyện có 1 người nghe thấy và người này rất là buồn nhưng vẫn tỏ ra ko biết chuyện gì đang xảy ra quanh mình

- anh yêu ! mình đi học được chưa nè ! nó bước xuống và cười với shjñ
- ùhm chúng ta đi thôi ko thì trễ mất !
- em còn thời gian từ giờ đến chiều mai để thể hiện tình yêu của mình đó ! cô lên em ! đang tính đi lên với shjñ nhưng 1 anh vệ sĩ kéo nó lại và nói nhỏ vào tai nó
- dạ em cảm ơn anh ! em sẽ cố gắng àh ! lát nữa anh làm giúp em các công việc ghi trong này nhé ! nó đưa cho anh VS 1 tờ giấy nhỏ ghi cái gì đó !

- ơ sao bé biết hôm nay là sinh nhật của shjñ thế ! VS bất ngờ hỏi nó

- muốn biết được ngày sinh nhật của 1 người như shjñ đâu có khó hả anh ! anh giúp dìu em chuyện này nha ! nó cười và nói với anh VS

- ok bây giờ thì đi lên với shjñ đi cô nhóc ! nói rồi anh VS đẩy nó lên cạnh shjñ

- nãy giờ làm cái gì thế hả ! shjñ hỏi khi thấy nó chậm chạp đi lên

- ko có gì tại em bị đau chân nên đi chậm vậy mà !

- em có làm sao ko !

- ko sao anh àh! Anh dìu em nha! Nó nói rồi ôm vào shjñ

shjñ ko nói gì dìu nó ra xe và đến trường! cả 1 quãng đường shjñ và nó ko nói gì hết chỉ ngồi ôm nhau thế thôi! Ko khí im lặng lúc này trong xe ko còn đáng sợ mà rất hạnh phúc! Hạnh phúc vì có 2 người yêu nhau! Hạnh phúc vì gần 1 năm nay shjñ mới có được ngày vui vẻ như thế!

- đến rồi đó shjñ! Bác kiên nói khi dừng lại trước cổng trường

- dạ cháu cảm ơn bác! Hôm nay hai anh có thể nghỉ ngơi tại vì hôm qua 2 anh cũng mệt rồi mà! Ok nha!

- Nhưng mà còn shjñ thì sao! Hai VS áp úng

- Ko sao em tự lo được mà! Ok nha!

- Ok! Vậy thôi tôi đi trước nhé! Chúc hai người vui vẻ! nói rồi hai VS bước vào xe ko quên để lại cho thương và shjñ 1 nụ cười tình quái!

- Anh shjñ nè! Hôm nay anh phải làm theo em nhé!

- Làm chuyện gì thế bé! Shjñ quay lại dịu dàng nói

- Thì hôm nay chúng ta yêu nhau nên anh không được mang vẻ lạnh lùng mà phải thật vui vẻ và hạnh phúc nhá!! Đồng ý ko?

- Được chứ! Anh sẽ làm cho em vui lòng trong ngày hôm nay! Bé cưng của anh àh!

Nó chủ động ôm eo của shjñ và shjñ cũng thế! Cũng ôm eo nó và đi vào lớp trong ánh mắt ngưỡng mộ và ghen tỵ của nhiều Fan nữ trong trường!

Các tiết học diễn ra thật là êm đềm ko có gì đáng nói đến cả! duy nhất chỉ có 1 điều là nó và nam có gặp nhau riêng 1 mình trong mấy phút nhưng làm gì thì ko ai biết cả! (nó sẽ được tiết lộ vào cuối truyện thôi! Hihi ^___^)

^ về đến nhà nó thì mama gọi đt cho nó biết là mama nó sẽ ở lại ngoại hết tuần mới về ! (ac ac tin xấu rồi! shjñ thì sắp về mỹ! thế thì ai có thể ở lại với nó đây nó sợ ma lắm hix hix hix)

109. Chương 29

- alo shjñ hả qua đón em nha! Em muốn chúng ta sẽ đi ăn với nhau!

- ừm hôm nay nhà anh cũng ko có ai! Họ đi đâu hết rồi lạ quá đi thôi!

- Thôi cứ qua đi em cúp máy nha! Tít tít tít!

- chưa gì hết đã cúp máy đúng là.....! Shjñ nghĩ như vậy và cười thật tươi 1 nụ cười thiên thần!

nó từ phòng nó bước xuống trông nó hôm nay như 1 thiên thần vậy! tuy nhìn rất nhiều cô gái đẹp nhưng shjñ cũng phải trầm trồ khen ngợi cô bé của shjñ hôm nay rất là xinh! Shjñ cũng miệng chữ O mắt chữ A chữ bộ hìhìhì!

- nào chúng ta đi đâu đây cô bé! Shjñ sau khi lấy lại khuôn mẫu của mặt nói thì nói tiếp!

- Đó là 1 sự bất ngờ! đi rồi sẽ biết anh yêu của em àh! Nó nói rồi đưa 1 tờ giấy chỉ đường cho bác kiên

%%%

Quán hôm nay ko có khách và tất cả các bàn đều là khăn màu trắng hoa màu trắng 1 ko gian toàn là màu trắng! điểm vào đó là những dải bong bóng màu đỏ rực rỡ!

- quán này đẹp quá nhưng có gì đặc biệt đâu! Shjñ nhìn quán rồi quay qua thương và nói
- ko có sao vậy thì anh nhắm mắt lại đi sẽ có điều bất ngờ cho anh đó!
- sao lại phải nghe lời em! Anh không nhắm
- nghe lời em đi mà ngoan đi em thương!
- Shjñ ngoan ngoan nghe lời nhắm mắt lại!

Trong lúc shjñ nhắm mắt tất cả đèn trong quán đều được tắt hết và 1 nụ hôn đã đến với shjñ!

- shjñ mở mắt ra nhìn thì không phải là nó hôn shjñ mà là mama của shjñ đang đứng cạnh shjñ! Và từ xa baba nó và bé tú đi lại với cái bánh sinh nhật và trong quán lúc này nổi lên bài hát chúc mừng sinh nhật! sau đó còn là màn đốt pháo bông cực vui nhá!
- Ô sao baba mama lại có mặt ở đây thế! Con không hiểu chuyện gì xảy ra nữa thật là kinh ngạc! con hạnh phúc lắm! shjñ áp úng nói rồi ôm lấy baba mama của shjñ và cười thật tươi!
- Tất cả buổi tiệc này là do cô bé này làm ra đó baba và mama cũng chỉ là khách mời danh dự thôi ! Ba của shjñ nói rồi hướng mắt về thương!
- Là em làm sao! Shjñ quay qua hỏi nó!
- Dạ đúng vì em muốn làm 1 cái gì đó cho người em yêu 1 ngày! chúc anh sinh nhật vui vẻ anh yêu của em! Nó nói rồi tặng cho shjñ 1 cái hôn! (Cũng vẫn là vào má thôi !)
-! Lúc này shjñ chỉ đứng im như thế mà ko làm gì hết thật sự shjñ đang ngăn cản mình chạy đến và ôm hôn cô bé !
- Bắt đầu sinh nhật thôi anh hai yêu quý của em! Sau lời nói của bé tú thì bài các bài hát trogn album của Bi rain vang lên!
- Còn có cả cái này nữa sao! Shjñ nhìn nó và cười tinh nghịch!
- Chà chà mắt màn vui rồi tới trễ quá! Cháu chào hai bác! Hey shjñ sinh nhật vui vẻ nha mày! Nam đến và la thật to
- Cả mày cũng được con bé này mời sao nam! Shjñ ngạc nhiên hỏi

110. Chương 30

- Ko phải 1 mình tao đâu mà còn tất cả FC của mình nữa đó shjñ àh! Nam nói rồi nhìn ra ngoài cửa!
 - Hả.....! FC luôn sao! Shjñ ngạc nhiên khi thấy tất cả các Fan trong FC của mình cũng có mặt ở đây!
 - Thay mặt Fan của anh trong trường em chúc anh có một sinh nhật thật vui vẻ và hạnh phúc! 1 bạn đại diện cho Fan nói với shjñ
 - Anh cảm ơn tụi em đã đến dự sinh nhật của anh ngày hôm nay! Anh vui lắm! các em nhập tiệc nào! Sau tiếng nói của shjñ thì bữa tiệc sinh nhật thật ấn tượng và thật vui diễn ra trong sự ấm cúng và hạnh phúc của gia đình và bạn bè! Nhất là với thương người mà shjñ yêu thương nhất!
- Sinh nhật hết nó và shjñ cùng nhau về nhà nó! Lúc này nó cũng rất mệt nên ngủ trong vòng tay của shjñ! Shjñ đỡ nó lên phòng và ngồi cạnh nó thật lâu! Tay cầm tay nó và nói:
- em àh! Vậy là chúng ta kết thúc ở đây rồi! cầu mong cho giấc mơ của em ngày hôm nay sẽ tràn ngập những kỷ niệm thật hạnh phúc bên an hem nhé! Chúc em hạnh phúc bên tình yêu của em sau này! Anh vẫn sẽ mãi yêu em và anh sẽ bên cạnh em lúc em cần anh!

Shjn nói rồi đứng lên bước ra khỏi cửa nhưng.....!

- hix hix hix em cần anh! Em rất cần anh shjn àh! Em cần anh hơn bao giờ hết anh có biết ko!? Shjn đứng khựng lại sau câu nói của nó!

- há há há cô bị lừa rồi! tôi biết là cô chưa ngủ mà! Hahaha! Tôi chỉ lừa cô thôi đừng có hiểu lầm cô nhóc àh! Ngủ đi! Miệng shjn cười và nói ra những câu nói như thế nhưng lòng shjn đang rất đau và shjn đang khóc và ko cho nó biết nên shjn đã quay lưng với nó!

- Anh lừa em sao! Anh lừa em mà anh hôn em trong BV.....! anh lừa em mà anh hôn em trong xe lúc em ngủ khi đang nghe anh hát! Anh lừa em mà hôm qua lúc đặt em xuống giường anh cũng đã ngồi và nói những lời ngọt ngào với em àh!! Nó khóc nức lên

- Anh lừa em hay.....hay anh ko dám đối diện với tình cảm của mình hay vì ana đã làm anh tổn thương quá nặng nên anh sợ! sợ em sẽ làm vậy với anh àh! (sáng nay nó gặp nam để hỏi về bức hình và nói nam mời các bạn trong FC đến sinh nhật của shjn!) anh là 1 con người hèn nhất anh biết ko! Anh là con người hèn nhất hèn nhất anh biết ko! Nó hét lên như thế trước mặt shjn

- Cô nói cái gì thế hả cô có ngon thì nói lại thêm lần nữa coi nào!! shjn quát lên với nó!

- Anh hèn nhất hèn nhất! Hèn nh.....! ưmưmưmưm nó ko còn nói được lời nào nữa vì lúc này có 1 bờ môi đang gắn chặt vào nó! shjn đã lao lại ôm nó và đặt vào nó 1 nụ hôn nồng cháy và say đắm! 1 nụ hôn thật sự ko còn là mơ nữa! 1 nụ hôn của sự hy vọng về 1 tình yêu mới bắt đầu!

The end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-choi-tinh-yeu>